Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Molbech, Chr. K. F.
Titel | Title:	Samlede Digte.
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	Ny forøget Udgave.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Forlagsbureauet i Kjøbenhavn, 1879
Fysiske størrelse | Physical extent:	VIII, 417 s.

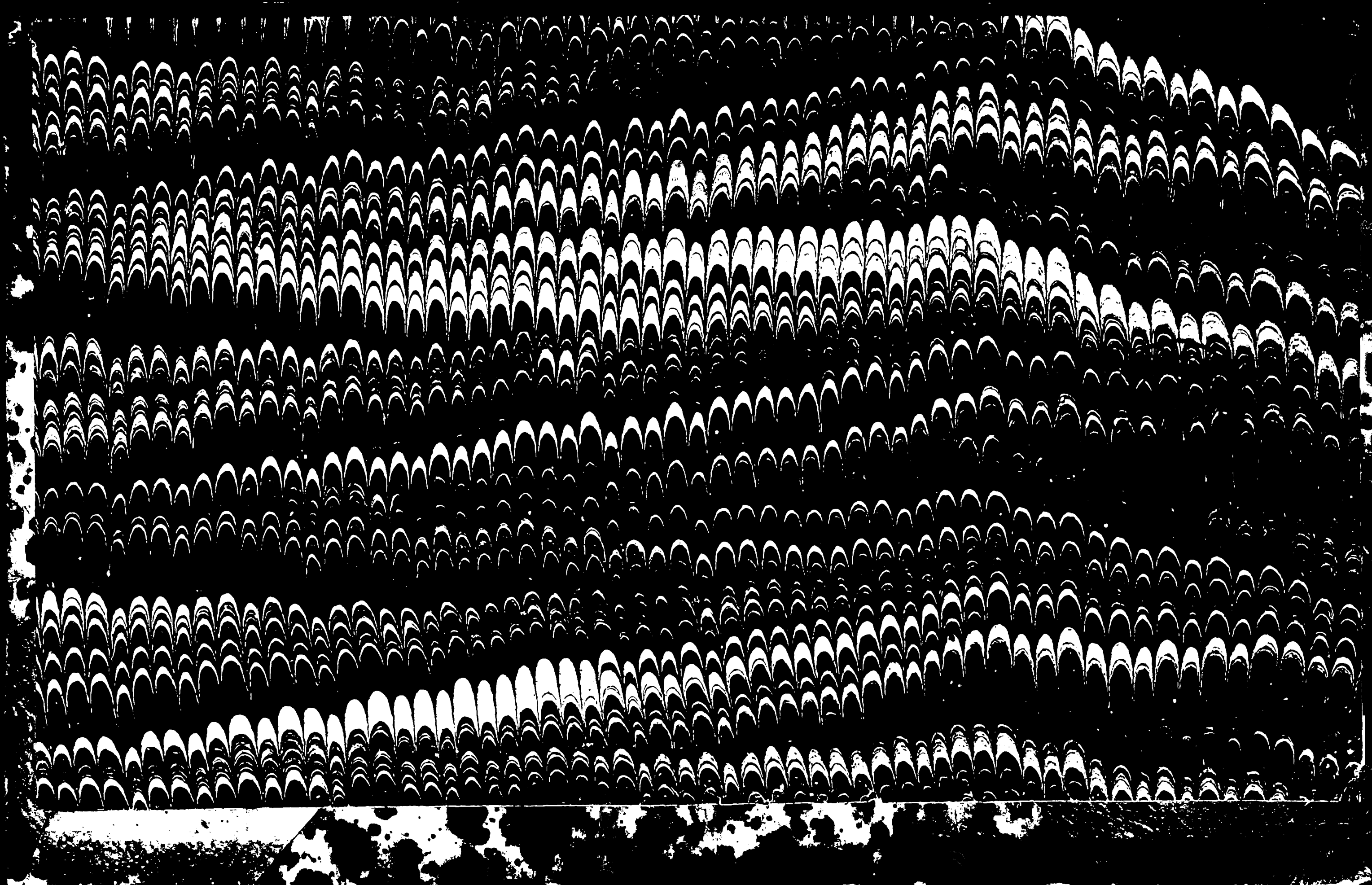
DK

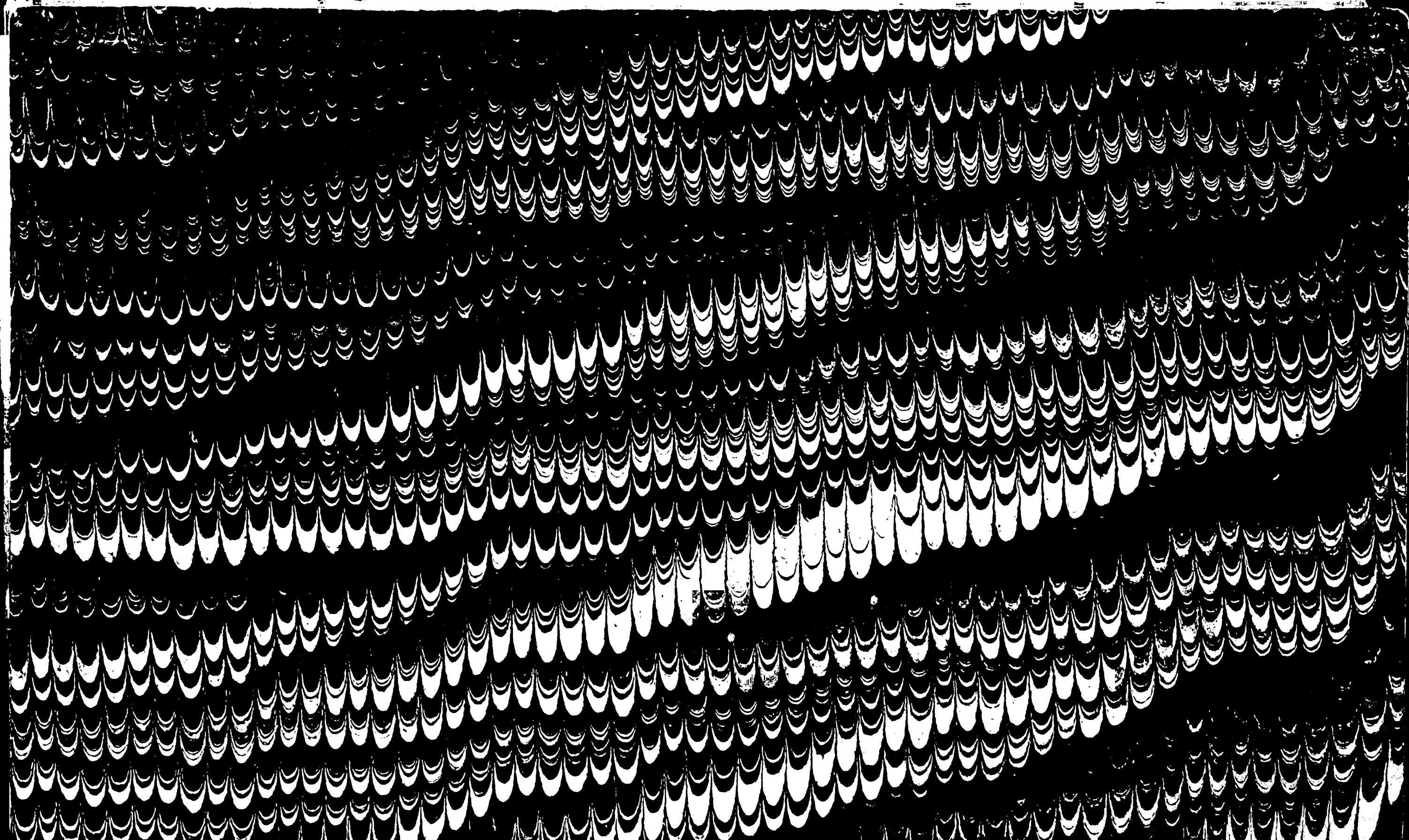
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 38.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07899 0

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

SAMLEDE DIGTE

AF

CHR. K. F. MOLBECH.

SAMLEDE DIGTE

AF

CHR. K. F. MOLBECH.

NY, FORØGET UDGAVE.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

(O. H. Delbanco. G. E. C. Gad. F. Hegel. C. C. Lose.)

Thieles Bogtrykkeri.

1879.

BIBLIOTHECA REGIA · SISNIENSIS · HAFNIENSIS

INDHOLD.

Billeder af Jesu Liv.

	Side
Jesu Fred	3.
Jesu Fødsel	5.
Daaben	12.
Jesus fristes i Ørkenen	23.
Jesus stiller Stormen paa Havet	34.
Den utroe Kvinde	40.
Enkens Søn i Nain	45.
Jesus vandrer paa Havet	48.
Lazarus's Opvækkelse	55.
Jesus i Gethsemane	67.
Jesu Død	73.
Opstandelsen	83.

Blandede Digte.

Viin og Sang	97.
Vinter	100.
Foraar	101.
Freidig	103.
Modløs	105.
Digtergaver	106.
Maanelys	108.
I Skoven	109.

Side

Rosen . . . . . 115.
Farvel . . . . . 117.
Til Erindring . . . . . 119.
Vær stille, Hjerte . . . . . 124.
Jeg seer dig med min Tanke . . . . . 125.
Før og nu . . . . . 126.
Afsked . . . . . 128.
For Speilet . . . . . 131.
Lion . . . . . 133.
Længsel . . . . . 136.
Døden . . . . . 137.
Madonna . . . . . 139.
Elsk . . . . . 140.
Tak . . . . . 142.
Sang . . . . . 144.
En Skaal for Kvartetten . . . . . 146.
Ude og hjemme . . . . . 148.
Til en ung Pige . . . . . 151.
Hilsen . . . . . 152.
Bryllupssang . . . . . 154.
Faddersang . . . . . 156.
Til et Brudepar . . . . . 158.
Guldbryllupssang . . . . . 159.
Julegaver . . . . . 161.
Blomster . . . . . 167.
Roselille . . . . . 171.
Tankespind . . . . . 173.
Cantate . . . . . 177.
Anangas . . . . . 188.
Takots Sang . . . . . 190.
Lovsang . . . . . 192.
Blodtræet . . . . . 194.
Guri . . . . . 204.
Ved Graven . . . . . 210.
Oluf Krabbe . . . . . 211.
Michael Wiehe . . . . . 214.

Side

Knud Valløe . . . . . 216.
Nordens Guder . . . . . 219.
Norge . . . . . 220.
Mindets Bæger . . . . . 223.
Til Norden . . . . . 226.
Til Kongen . . . . . 228.
Frederiksborg . . . . . 229.
Klokkeklang . . . . . 238.
Ridderen og Loven . . . . . 242.
Til Fjenden i vor egen Leir. . . . . 245.

Dæmring.

Dæmring . . . . . 255.
Maalet. . . . . 257.
Til en Ven . . . . . 258.
Stille . . . . . 259.
Ved en Grav . . . . . 262.
Der er en Gud . . . . . 266.
Thorvaldsen . . . . . 270.
Oehlenschläger . . . . . 274.
Naturaanderne . . . . . 279.
General Rye . . . . . 288.
De to Soldater . . . . . 292.
Den Forfulgte . . . . . 299.
Fangen . . . . . 303.
Madonna (I—XXVI) . . . . . 308.
Freias Stjerne . . . . . 334.
Træt . . . . . 335.
Ved Solnedgang . . . . . 337.
Alene . . . . . 338.
Fred! . . . . . 340.
Kjærligheds' Land . . . . . 342.
Fremmed . . . . . 346.
Sov sødt . . . . . 347.

	Side
Lad os flye	349.
Sommer om Vinteren	351.
Veed du hvorfor?	352.
Bøn	354.
Hvad hjælper det?	355.
Uforglemmelig	357.
Fremad	359.
En Drøm	361.
Den Eensomme	375.

BILLEDER AF JESU LIV.

1840.

Jesu Fred.

Der er Sorg og Kamp paa Verdenshavet,
Stærke Storme over Bølgen gaae,
Og mit Haab mod Klipperne de slaae,
Saa det bliver knust og dybt begravet.
Tornekrandsen trykker om min Pande,
Mens jeg bange maa ved Bredden staae
Og med bitter Smerte tænke paa
Alt, hvad der er dræbt af disse Vande.
Barndomslivets lysende Erindring,
Og mit unge Hjertes Fred og Lyst,
Og den kjække Tillid i mit Bryst,
Og min Hviles trøstefulde Lindring —
Alt er mistet, Alt er det beseiret;
Og bag Bølgen hist, fjernt i det Blaae,
Hvor min Fremtids gyldne Slotte laae,
Der har tunge Skyer nu sig leiret.

Alt er tabt, hvad har jeg vel tilbage?
Ikkun Korsets Byrde paa min Skulder,
Strid og Savn og Verdenslivets Bulder,
Og min Sorg og trøstesløse Klage.
Mine Taarer bort i Havet svinde,
Og mit Suk, det bliver ikke hørt —
Hvorfor er jeg hid til Livet ført,
Hvor der kun er Kamp og Sorg at vinde?

Saa jeg tænkte — da fornam jeg Toner,
Stærke, dæmpede som Orgelklang;
Sødt og kjærligt, som i Fuglesang,
Lød det om den evige Forsoner:
»Der er Fred i Verdens Strid at finde,
Der er Hvile for den trætte Sjæl,
For den Tørstige der er et Væld,
Som skal aldrig høre op at rinde.
Naar dig Livets Sorger tungest falde,
Og naar Korsets Vægt dig bøiet har:
Tænk da paa, at der var En, som bar
Korsets tunge Byrde for os Alle;
Tænk da paa, at der var En, som lagde
Verdens Synder paa sit Hoved ned;
Tænk paa Jesus; det var ham, der sagde:
»Jeg vil give Eder af min Fred!«

Jesu Fødsel.

Kommen er den store Time,
Tidens Fylde,
Da Guds elskte Folk skal atter
Konge hylde;

Herrens Time kommen er med
Tidens Strømme,
Da han selv vil klart afsløre
Fortids Drømme.

Jehova en Konge giver
Israels Stammer.
Han skal komme; — mon fra Sky, liig
Lynets Flammer?

Gjennem Torden, skride frem paa
Himlens Buer?
Skal han lyse paa sin Throne,
Klædt i Luer?

Mon han svøbe vil den store,
Hvalte Himmel
Trindtom Skuldren, kaste om sig
Stjerners Vrimmel?

Sætte Solen paa sit Hoved
Til en Krone,
Lade Magtbud over Jordens
Sletter tone?

Eller tale til sit Folk i
Havets Brusen,
Eller hæve høit sin Rost i
Stormens Susen?

Skal, en vældig Engel liig, han
Fremad stævne,
Holde Ret blandt Jordens Konger,
Israel hævne?

Skal han ynkes over Folkets
Bittre Jammer?
Knuse Romersværdet med sin
Vredes Flammer?

Ingen veed det, Ingen aner,
Alle haabe.
Høit til Herren om en mægtig
Drot de raabe.

I Bethlehems By,
Under Palmers Ly,
Under Tag af de hængende Kroner,
Hvor Blomsterne groe,
Og hvor Kilder sig snoe,
Hvor i Luft klinge Fuglenes Toner:

En Hytte heel lav
De paa Fortids Grav,
Paa den faldne Muur havde bygget;
Hvor den gamle Steen
Laa bag Rankernes Green
Imod Solens Straaler beskygget.

Ei med Tordenens Røst
Kom, Israel! din Trøst,
Ei med Lynets flammende Tunge;
Ikke Himlens Barm,
Eller Bølgernes Arm
Er Vuggen, hvorom jeg vil sjunge.

Hist i Hyttens Skjød,
Under Savn og Nød,
Under Trængsel og bitter Smerte:
Der fødtes i Løn
Gud Jehovas Søn,
Der fødtes, o Verden! dit Hjerte.

Det er Nat og Maanen skinner stille,
Og paa Bækkens Vand er Sølverglands;
Sagte Bølgerne ved Bredden trille,
Mens de brede ud en Straalekrands.
Blomsten slumrer, trygt sit Hoved hviler
Til sin Moders varme, ømme Bryst.
Al Naturen sover; men den smiler
Selv i Drømme, død er kun dens Røst.
Stilhed svæver over Mark og Enge;
Men det er en Stilhed og en Ro,
Liig den Fred, der hviled trygt og længe,
Hvor Retfærdighed og Gudsfrygt boe.
Himlens Fugl er gangen længst til Sengé,
Ei en Lyd gi'er Bjerget meer igjen,
Hist en eensom Poppel over Enge
Sine mørke Skygger kaster hen. —
Tys! der lyder Klang igjennem Skoven;
Over Vang med Vinden frem den gaaer,
Med den sagte Vind, som kruser Voven,
Og som ryster Poplens lyse Haar.
Klagende igjennem Luften bæver
Hyrdehornets simple Melodi,
Synker snart, og snart sig atter hæver;
Vandets Rislen synger Chor deri.

Der, bag Høien, hvor den blege Straale
Leger mellem Tamariskens Krat,

Og, som vilde Dalens Dyb den maale,
Stirrer ned fra Skyen, stille, mat:
See! der hvile Hyrderne. Een sidder
Paa en mosgroet Steen og lokker frem,
Medens Blikket over Hjorden glider,
Tonerne fra deres skjulte Hjem.
Ved hans Fødder sig de Andre hvile,
Dybt i Søvn, af Dagens Byrde træt —
Dybt i Søvn; men deres Tanker ile
Vidt omkring paa Drømmens Vinge let.

Synet fjernt dem Euphrats Vande viste,
Og ved Floden de Judæa saae.
Bittert græd hun for, hvad hun forliste,
Og den svundne Tid hun tænkte paa;
Taus var Harpen, brustne var dens Strænge,
Natteduggen voldte deres Meen;
Thi dens Toner havde tiet længe,
Mens den hang paa Taarepilens Green.

Pludselig de saae en Stjerne dale
Over Kvinden som en Straaleglands,
Saae dens Funklen hele Himlen male
Med en underfuld og sjelden Glands.
Og igjen det taarefyldte Øie
Hæved hun fra Flodens mørke Skjød;
Tillidsfuld hun skued mod det Høie,
Smertens Barn paa hendes Kind var død.

Og igjen klang Harpens skjønne Stemme,
Høit til Jubelsangen lød dens Røst;
Ingen brustne Strænge Klangen hemme,
Fædrehjemmets Toner fra dens Bryst.

Synet svandt; men høit en Stemme kaldte
Hyrderne, og undrende de staae;
Thi det Samme fast, som Drømmen malte,
Vaagne de igjen for Øiet saae.
Over Davids Stad en Stjerne luer,
Og dens Straaler rundt paa Himlen gaae;
Drage sig som gyldne Cirkelbuer
Fjernt til Horizonten, dunkelblaa.

Men en Engel see de til dem træde,
Herrens Klarhed om ham gydet var.
Fred han bragte, Fred og himmelsk Glæde,
Sneehvidt var det Klædebon, han bar.
Bange Hyrderne faldt ned til Jorden,
Skjulte Ansigtet i Kjortlens Flig.
Men den Høies Røst var dæmpet Torden,
Og hans Tale Havets Brusen liig:

»Frygter ei, thi hellig Fryd jeg bringer
Ned fra Herren over Jordens Søn.
Frelseren er født! — Paa Ordets Vinger
Løft til Himlen Eders Sjæl i Bøn.

See! et Tegn har Herren Eder skjænket:
Gaaer i Davids Stad, i Hytten ind,
Og i den, til jordisk Skabning lænket,
Evigt Liv og evig Sandhed find!«

Og det lød fra tusind Engles Munde
Høit i Chor med Klokkers rene Klang;
Og det lød, som fra de stille Lunde
Nattergalens Toner over Vang:

»Ære være Jehova i Himlen!
Fred paa Jorden! Fryd iblandt dens Børn!«

Tause Hyrderne til Staden ginge,
Medens Hjordene de græsse lod;
Stunded did, for Offeret at bringe
Efter gammel Skik for Kongens Fod.
Ei var Guld den Gave, som de bragte,
Ikke Perleglands fra Havets Bund;
Ikkun Sjælens Reenhed frem de rakte,
Og en barnlig Tro fra Hjertets Grund.
Men den Skjænk er mere dyr, end Guldet,
Mere dyr, end Bjergets Ædelsteen;
Thi naar jordisk Pragt er skjult af Muldet,
Straaler Fromhed som en Perle reen.

Daaben.

Hvor mod Jordans Strande
Bølgerne slaae op,
Og de høie Vande
Stænke Stenens Top:

Breder sig en Slette,
Stor, med Blomsterduft;
Aftenvinde lette
Svale Sydens Luft.

Palmetræet gynger
Høit det grønne Blad,
Fugleskaren synger
Under Løvet glad.

Høstens modne Drue,
Rankens gyldne Frugt,
Funkler i sin Lue
Blandt Oliven smukt.

I en Bue hvælver
Jordans Eng sin Barm,
Og om Høien skjælver
Bølgens bløde Arm.

Hør! paa Sletten lyder
Hist en mægtig Røst!
Hvo er det, som tyder
Tidens store Brøst?

Høit hans Stemme klinger
Iblandt Israels Børn,
Og med stærke Vinger
Flyver Aandens Ørn;

Maner i hvert Hjerte
Skræk og Anger frem,
Kalder Bod og Smerte
Op fra Sjælens Gjem;

Høi, som Bølgens Brusen,
Som Basunens Klang,
Stærk som Stormens Susen
Over Sephals Vang.

Er det Zions Dommer,
Ventet længst i Løn?
Er det Ham, som kommer?
Er det Herrens Søn?

Eller kun en Lærer,
Sendt af Israels Gud,
Der til Jorden bærer
Magtens store Bud?

Ei er han Messias,
Nei, hans Engel kun;
Aanden af Elias
Taler fra hans Mund.

Gjennem Ørken lyder
Høit Johannes's Røst,
Seklers Spaadom bryder
Vældig af hans Bryst.

Hvad de Gamle skimted
Bag et Taageslør,
Svage Haab, som glimted
Hos Propheter før;

Hvad som Drømme svæved
Gjennem Fortids Nat,
Bange Suk, der bæved
Efter Frelsens Skat;

Hvad forlængst de skued
Kun som dunkle Syn,
Naar i Mørket lued
Glimt af Aandens Lyn:

Alt hos ham alene
Havde Herren lagt,
Ei forjættet ene,
Nei, til Sandhed bragt.

Havde til hans Tunge
Givet Stormens Røst,
Ord, som kunde runge
Over Jordens Bryst;

Som i Aandens Ørken
Dræbte Tankens Blund,
Kaldte Sjælestyrken
Fra dens dybe Grund.

Over Bjerg og Dale,
Gjennem Ørknens Sand
Gik han, og hans Tale
Fyldte Herrens Land.

Og Judæas Sønner
Lytted til hans Røst;
Inderlige Bønner
Steg fra deres Bryst.

See! sin Fod han standser
Da paa Jordans Eng,
Der, hvor Bølgen dandser
I en Blomsterseng.

Og han døbte Folket
Der med jordisk Daab;
Og hans Stemme tolked
Tidens rige Haab.

Søn af de henrundne
Dages gamle Pagt,
Minde om de svundne
Tiders strenge Magt;

Vidne om det milde
Rige, som er nær,
Og om Livets Kilde,
Aaben for Enhver;

Staaer han, Herrens Engel,
Som et Baand, der smukt
Knytter Blomstens Stængel
Til den rige Frugt.

Om den stærke Skulder
Hænger Kappen bred,
Haarets Bølge ruller
Over Brystet ned.

Om Prophetens Lænder
Sig et Belte snoer,
Kraften i hans Hænder,
Som i Ordet boer.

Jorden er hans Leie,
Flodens Vand hans Drik;
Thi til Arv og Eie
Haardførhed han fik.

Og med Tillid venter
Han paa Herrens Bud,
Medens Hjertet henter
Mod og Trøst hos Gud.

Thi han veed, at længe
Skal han vandre ei
Over Jordans Vænge,
Og paa Ørknens Vei.

Snart hans Tid er omme,
Snart er endt hans Kald,
Og en Større komme
Til Judæa skal;

Som med Aandens Luer
Døber Israel,
At i ham det skuer
Livets rige Væld.

Og om ham han taler,
Og paa ham han troer,
Og Enhver husvaler
Han med Frelsens Ord.

Nat det er, men nær den lyse Morgen,
Duggen triller alt fra Palmens Blad;
Og, som Haabet lyser gjennem Sorgen,
Stiger Dæmringen af Bølgens Bad.

Sagte ruller den de lyse Strømme
Over Horizontens dunkle Bryst;
See! da flygter Stjernen med de Drømme,
Der i Søvne skjænked Hjertet Trøst.
Jordans Bølge høiere sig hæver,
Ryster Nattens Lænker af sin Arm,
Derpaa kjærlig kyssende den bæver
Over Blomsterne paa Engens Barm.
Langsomt svæve Taagerne mod Skoven,
Skjule sig bag Olietræets Green,
Mens en munter Sangfugl alt foroven
Fylder Luften med sin Stemme reen.

Hist paa Sletten, hvor den høie Palme
Gynger sig i Luftens friske Bad;
Ved dens Fod, hvor Blomsten ei kan falme,
Venlig skygget af det grønne Blad:
Ligger dybt i Søvn den høie Lærer,
Han, Propheten, med det strenge Ord.
Markens kolde Steen hans Hoved bærer,
Og hans Leie er den haarde Jord.
Morgenvinden hvisker til hans Øre,
Drømmens Farver spille for hans Blik;
Flodens Brusen kan han dunkelt høre,
Og den klinger, som en fjern Musik.
Rundt omkring ham Israels Sønner hvile,
Hyllede i Kappens mørke Fold;

Dækket er det sorte Øies Pile,
Skjult dets Flammer under Brynets Skjold.
Oldinger og Mænd, selv Børn og Kvinder
Fængsled Ordets underlige Magt;
Ham de fulgte hid, hvor Floden rinder,
Gjennem Ørk og Slettens Blomsterpragt.
Tys! Bag Skoven Hyrdehornet klinger,
I det Fjerne svarer det igjen;
Og fra Høi til Høi paa løste Vinger
Bærer Morgenvinden Tonen hen.
See! Propheten af sin Slummer vækkes,
Aanden kalder ham til Floden ned.
Hist, hvor den af Skovens Skygger dækkes,
Venter Jesus ved den krumme Bred.

Barnet, der, med Fromheds Glands i Øie,
Tolked Skriften klart i Templets Hal,
Stod som Mand, at hente fra det Høie
Styrke til at røgte tro sit Kald.
Herrens Søn var moden, nu til Daaben,
Evigheden skjænked ham sin Aand;
Denne blev hans Kraft, hans Høiheds Vaaben,
Og med den han sprængte Dødens Baand.

Det er Tid — og Bølgen ruller stille,
Kysser rislende den Høies Fod;

Flodens Vande som en speilklar Kilde
Skylle over Olietræets Rod.
Og der bliver stille rundt i Luften,
Og der bliver tyst i Skovens Sal;
Fuglen synger ei, og Blomsterduften
Spredes ei af Morgenvinden sval;
Skjult bag Træets Løv Gazellen standser
Sine Fødders luftiglette Flugt.
Det er Tid — alt Jordans Bølge krandser
Jesu Skulder med sin mørke Bugt;
Mægtig svulmer Floden; stærke Strømme
Skjule Øiet, Panden, Haarets Pragt.
— Og en Stund er Alting som i Drømme,
Sorgens Nat er over Jorden lagt;
Dybt et Suk fra Verdenshjertet trænger,
Som med ham det misted Aandens Liv;
Smertens Graad som Dugg i Palmen hænger,
Og om Savnet hviske Flodens Siv.

Kun en Stund — da hæver Jesus atter
Over Bølgerne sit Øies Glands;
Og igjen en navnløs Glæde fatter
Al-Naturen, fylder Sjæl og Sands.
Træet vifter med de grønne Blade,
Morgenvinden suser over Vang;
Skovens Fugle, jublende og glade,
Fylde Luften høit med deres Sang.

Solen aabner sine lyse Blikke,
Sløret ruller fra dens Aasyn ned,
Og de gyldne Strømme trindt udskikke
Over Jorden Liv og Kjærlighed.

See! han staaer, ombølget rundt af Straaler,
Høit paa Stenen over Flodens Bugt;
Opadvendt hans Blik, som om det maaler
Himlens Dyb og Skyens fjerne Flugt.
Over Sletten ud han rækker Haanden
Imod Bjerget hist, mod Zions Borg,
Og dens Børn velsigner han i Aanden
Halv med Kjærlighed og halv med Sorg.

Himlen aabnes, Skyerne sig skille,
Og der strømmer Glands fra deres Bryst;
Som fra gyldne Strænge, Toner milde
Hilse Israels Konge, Jordens Trøst.
Folket lytter hist i Palmeskoven
Undrende til Himmelharpens Klang,
Hvor den iler, dalende fraoven,
Lydt med Morgenvinden over Vang.
Hør! da ruller der en mægtig Torden,
Og et Stormveir over Sletten gaaer,
Og de vende deres Blik mod Jorden,
Skjule sig bag Skovens dunkle Haar.

Men Guds Aand nedover Jesus daler
Som en sneehvid Due gjennem Sky;
Og i Stormen Herrens Stemme taler,
Vidner høit udover Land og By:
»Denne er min Søn, den Elskelige,
Ham, i hvem jeg haver Velbehag!«
Men han vandrer langsomt bort fra Floden,
Og imøde gaaer sit høie Kald;
Mod Jerusalem han vender Foden,
Der at reise Aanden fra dens Fald.

Jesus fristes i Ørkenen.

Langtfra de rislende Vover,
Langtfra den blomstrende Eng
Jesus i Ørkenen sover,
Haard er hans eensomme Seng;
Jesus i Ørkenen hviler
Ved Pyramidernes Fod;
Høit gjennem Skyerne iler
Fuldmaanens glindsende Flod.

Ud over Sandhavets Øde
Støtternes Skygger gaae:
Men deres Toppe, de røde,
Funklende stirre derpaa:
»Kunde vi saadan os kaste,
»Havde blot Vinger vi,
»Snarlig vi da skulde haste,
»Vorde fra Lænken frie.«

Tusinder Aar de skued,
At Vinden Skyerne drev,
At Solens Øie det lued
Og Sandet glødende blev;
Og dybe tusindaars Vunder
Langsad deres Sider groe,
Hvor Slangerne krybe under
Og Ørkenens Fugle boe.

Rundtom dem Bjerge og Dale
I selsomme Former laae;
Men Alting var som i Dvale,
Som Døden hviled derpaa.
Det var som mægtige Bølger,
Der stivned for Herrens Haand,
En Grav, der i Skjødet dølger
En virksom, levende Aand.

Thi naar de glødende Vinde
Vildt gjennem Ørkenen foer
Fra Bjergenes fjerne Tinde,
Med Døden i deres Spor:
Da gik det henover Sandet
Med Hviin og med hule Brum,
Og som i en Storm paa Vandet
Hvirvlede Bølgen sit Skum.

Da var der vildsomt at vanke
Gjennem det vrede Hav,
Og vel maatte Hjertet banke
Paa Fortidens øde Grav.
Men nu var Naturen stille,
Hvor Jesus i Slummer laa;
Kun enkelte Vindpust milde
Henover Sandet gaae.

Rolig det mægtige Hjerte
Banked i Ørkenens Bryst,
Og over den gamle Smerte
Hvilede Midnattens Trøst.
Fjernt om Oasernes Kilde,
Ved Daddelpalmernes Rod,
Samled sig Dyrene vilde
Og hviled den trætte Fod.

Men Midnattens Stjerner funkle
Og Fristelsens Stund er nær,
Hvor Nattens Skygger de dunkle
Skal kæmpe med Lysets Hær.
Da samle sig Mørkets Tanker
Og hvile paa Jesu Bryst,
Og lytte, hvor Hjertet banker,
At dræbe dets Mod og Trøst.

Ene i Ørknen han sover,
Ene, af Jorden forladt;
Men Herrens Øie er over
Hans Slummer i tause Nat.
Fromhedens kjærlige Engel
Hviler sin Kind til hans Kind,
Skjærmer Guds Blomsterstængel
Trygt i den natlige Vind.

Medens han slumrede rolig,
Fristelsen steg i hans Bryst,
Kaldte fra Drømmenes Bolig
Koglende Billeders Lyst.
Ørkenen skiftede Farve,
Skiftede Dragt for hans Blik;
Og af den visnede Larve
Skjøn som et Paradis gik.

Hvor Havet kjærligt skjælver
Ved Jordens varme Bryst,
Og Himlen herlig hvælver
Sig over al dens Lyst;
Hvor skjøn foruden Lige
Solen staaer af sit Bad,
Mens milde Dufte stige
Fra Blomsterkronens Blad;
Hvor Daddelpalmens Kroner
Gynge sig over Vang,
Mens Vestenvinden toner
Til Kildevældets Sang;
Hvor Havets Bølge spiller
Sin vante Melodi,
Og løfter sig og triller
Den vaade Kyst forbi;
Hvor Skovens stille Gjemme
Sin mørke Skygge slaaer,
Og Fuglens klare Stemme
Igjennem Lunden gaaer;
Hvor Rankens Stængel slynger
Sig om Cypressens Arm,
Som sorgløst Livet gynger
Ved Dødens kolde Barm;
Der Jesus vår i Drømme,
Did gik hans Tankers Fjed,
Og Livets fulde Strømme
Forbi hans Slummer gled.

Da vaagned han -- og Drømmens rige Farver
Forsvandt for Øiet i den øde Nat;
Og Ørknens Taage iisnede hans Lemmer,
Mens Nordenvinden sused over Sandet.
Og, som han nys ved Søvnens milde Bryst
Omringet var af hele Sydens Rigdom,
Af Rosens Vellugt, Palmens søde Frugt:
Saa piinte Hungren dobbelt nu hans Hjerte.
Thi alt i fyrretyve lange Dage
Nu Solens Straaler havde brændt hans Isse,
I fyrretyve Nætter Ørknens Storme
Omkring hans kolde Leie havde hvirvlet;
Og ikke læskede Cisternens Vand,
Det kølige, hans Læber; Himlens Taare
Sank ikke ned at dæmpe Sandets Gløden.
Han skulde lide — saa var Herrens Villie;
Thi Sjælen gjennem Lidelsernes Lue
Først hærdes maatte, før den skulde prøves.
Og overvældet af de svare Sörger
Den Himmelske sank ned og bad til Herren.

Men gjennem Gravenes uhyre Rifter
Foer Ørknens Vinde, susende i Natten.
Langtborte hørtes stærke Vingeslag,
Og stedse nærmere de kom i Stormen:
Da stod Gehennas Engel ved hans Side.

Hans Blik var mørkt, som Bjergets dybe Huler,
Og hvid var Kinden, som den blege Synd.
En Afgrund var hans Sjæl af Trods og Tvivlen,
Som Sorgen havde dækket med sit Slør.
Stor var hans Magt, hans var den halve Verden;
Men Dybets Krone bar hans stolte Hoved.
— Saa stod hos Jesus Englen fra Gehenna.
Stod Løgnens Gud hos Sandheds rene Fyrste.
Da lød hans Stemme gjennem Nattens Stille,
Liig Kildens Hvisken dybt i Bjergets Skjød:
»Hvi sørger Lysets Søn? — Din er jo Magten.
»Hvi bede ydmygt, hvor du selv kan handle?
»Byd Stenen for din Fod at vorde Brød,
»Lad Rankens Drue spire frem af Sandet,
»Og Kilden risle fra de gamle Grave!«
Da kæmped det i Jesu Bryst; men seirrigt
Og klart lød Ordet fra den Frommes Mund:
»Ei er i Brødet ene Livets Kilde,
»Men i hvert evigt Ord fra Herrens Læber!«
Nu greb ham Englen i sin stærke Arm,
Som Nattens Skygge favner Lysets Strømme,
Og Oceanets Bølger Dagens Stjerne.
Bort gjennem Ørknen fløi de, over Havet,
Op mod Judæas cederkronte Høie,
Og standsed Flugten først paa Templets Tind.

Hvor herlig er det høie
Jehova-Tempels Pragt!
Dets Glands liig Herrens Øie,
I Guld og Purpurdragt.
Høit over Land det hæver
Sit stolte Hoved op;
En gylden Krone svæver
Om Spirets ranke Top.
Det er et Billed mægtigt
Paa Magtens høie Drot,
Det er et Aftryk prægtigt
Af Herrens Himmelslot.
Langtnede, over Byen
Taus hviler Søvnens Nat;
Høitoppe, fjernt i Skyen
En Stjerne glimter mat.
Hvor nylig Livet rørtes,
Var øde nu og tyst,
Og ei en Stemme hørtes
Selv fra Naturens Bryst.
Dybt, under Altrets Buer,
I Helligdommens Skjød,
En evig Lampe luer
Med Guldets Funklen rød;
Den lange Straale iler
Igjennem Dybet op,
Og glimtende sig hviler
Paa Templets gyldne Top.

Der standsed de, paa Kuplens høie Hvælving,
Og rundtomkring dem aabned sig en Afgrund;
Thi høit laa Templet over Israels Stad,
Og Pignen og Platanens brede Top
Knap naaede Tempelmurens Marmorbuer.
Og atter talte Englen gjennem Natten.
Hans Stemme lød som Vinterstormens Susen
Blandt vissent Løv og mellem nøgne Stammer:
»Er du Jehovas Søn, saa viis din Magt!
»Styrt dig fra Templets Tinde ned i Dalen.
»Sving dig paa Kraftens Vinge gjennem Sky;
»Thi vist din Fader sender sine Engle
»At bære dig, saa let, som Vestenvinden
»Kan bære Blomstens Blad paa sine Vinger!«

Da kæmped atter det i Jesu Bryst;
Men Lyset seired. Vinden bar hans Stemme
Henover Staden, som et mægtigt Varsel,
Der skulde lyde til en sildig Slægt:
»Din Herre og din Gud skal du ei friste!«

Da greb ham Englen atter i sin Arm,
Til Flugt sin Vinge hæved han og svang sig
Bort fra Judæa til de fjerne Bjerge,
Hvor Himalaya løfter paa sin Ryg
Den sneebedækte Top høit over Jorden.

Belyst af Solens Blikke,
I sneehvidt Klædebon,
De høie Kæmper drikke
Af Skyens rige Haand.
De drikke Ætherluften
Og Himlens klare Regn,
De suge Blomsterduften
Fra Jordens dybe Egn.
Men høiest blandt dem Alle
Dhawalagiri staaer,
Og Konge de ham kalde
Med Kronen paa hans Haar.
Rundtom hans Hoved gynge
Sig Skyerne i Dands,
Og omkring Issen slynge
De Evighedens Krands;
Et Baand af Roser hvide
Med mørke Graner i;
Thi Tidens Bølger glide
Hans stærke Fod forbi.
Der staaer han nu og drømmer
Om, hvad paa Jord han saae,
Og nedad Kinden strømmer
Som Taarer Kilden blaa:
Saa vide Øiet skuer
Udover Hav og Land,
Mens Morgenrøden luer
I Horizontens Rand.

Der standsed de, for sidste Gang, paa Bjerget,
Og Solen aabnede sit klare Øie
Og sendte Lyset over Jorden ud.
Udbredt for deres Blik laa Indiens Have
Med sine høie Skove, farverige Blomster,
Med sine store Floders hvide Sølv.
Og hele Verdens Rigdom her var samlet;
Thi Sydens Yppighed og Nordens Kraft
De Farver var, hvormed Naturens Pensel
Sit skjønne Billed havde malt paa Jorden.
Her standsed de, og Englen strakte Armen
Udover Jord og hævede sin Røst.
Det lød som Bølgens Sang mod Klippens Stene,
Som Havets Brusen gjennem Bjergets Huler:
»See Alt er mit — den halve Jord er min;
»Men dig jeg skjænke vil dens Rigdoms Fylde,
»Hvis du vil knæle, kalde mig din Gud!«

Da var der ingen Kamp i Jesu Bryst;
Men høit han reiste sig paa Klippetinden,
Og høit hans Læber talte Lovens Ord:
»Viig, Frister! bort; thi skrevet staaer:
Din Gud
»Du skal tilbede, dyrke ham alene!«
Da flyede bort Gehennas mørke Fyrste;
Men Lysets Engle bare deres Konge
I Vindens Susen til Judæas Dale.

Jesus stiller Stormen paa Havet.

Hvor nøgne Fjeldryg kaster
Sig ned i Dybets Arm,
Og Flodens Vande haster
Udover Klippens Barm,
Og styrte sig med Brusen
I Havets dunkle Skjød,
Og blande deres Susen
Med Bølgesangen blød;

Hvor Skovens mørke Stammer
Beskygge Fjeldets Steen,
Og Solens lyse Flammer
Forgylde Cedrens Green,
Og lege med de dunkle
Cypressers grønne Top;
Hvor Bjergets Fødder funkle,
Naar Bølgerne slaae op:

Et Fartøi der sig vugger
Ved Havets fulde Bryst,
Som Vuggesangen sukker
Imod den steile Kyst.

Saa sagtelig det gynger
Paa Bølgens grønne Top,
Der ruller frem og slynger
Sit Skum mod Stavnen op.

Nu løfter det sin Vinge,
Nu reiser det sin Stavn,
Og Vindens Stemmer klinge
Mod Seilets hvide Favn.
Først sagtelig det skrider,
Liig Svanen i sit Bad,
Saa hurtig frem det glider
Og skiller Bølgen ad.

Henover Havet svæver
Den lette Fiskerbaad,
Og Aftensolen bæver
Langsad dens Side vaad.
Den hæver sig og dukker
Igjen bag Bølgen ned,
Og Bølgen atter lukker
Sig bag dens lette Fjed.

Ret liig den hvide Maage
Den spiler Vingen let —
Da lægger sig en Taage
Omkring den som et Net;

Da lægger sig en Taage
Paa Havets sølvblaae Skrud,
Og Vandene de koge,
Og Stormen farer ud.

Ned fra Bjergenes Tinde
Komme de hvinende Vinde,
Komme Himmelens Sønner
Hyllet i Mørke og Død;
Komme de brusende
Vandrende henover Landet,
Komme de susende
Rullende udover Vandet;
Skovene gribe de i den vældige Arm,
Kryste dem knusende
Op til den iiskolde Barm.

Aanderne slaae den store
Harpes Strænge,
Som over Dybet hænge,
Spændte fra Klippe til Klippe,
Den, hvis stærke Toner
Ud gjennem Verdens Zoner
Klinge fra Syd til Nord.

Tordenskyerne trække
Henover Himlen et Dække.
Aabne de glødende Læber,
Slyngende Flammen, som dræber,
Talende udover Jord.

Hvor blev den lette Maage,
Som svæved over Hav?
Svandt ogsaa den i Taage,
Blev Bølgerne dens Grav?
Og blev dens Vinger knuste,
Og standsede dens Flugt,
Da Stormene de bruste,
Og Himlens Lys var slukt?

Jesus var i Skibet, han den Herlige
Med den høie Pande, han den Kjærlige
Med det lyse Blik og de dunkle Lokker;
Og mens Vandene høit om Skibet skumme,
Og mens Vindene huult i Seilet brumme,
Er han et Anker fast, som Intet rokker.

Rolig og dybt i Søvn paa Dækkets Planker
Hviler Jesus; men den Himmelskes Tanker
Hvile sig i Gud, hans evige Fader;

Rolig og dybt i Søvn, skjøndt Alle skjælve,
Skjøndt foroven sig sorte Skyer hvælve,
Og forneden hans Fødder Havet bader.

Thi hans Øie er lukt; hans Sjæl sig svinger
Bort fra Storm og Hav paa mægtige Vinger
Til sit Ophav, Lysets evige Strømme.
Herren sover — derfor tør Stormen klynge
Sig i de matte Seil, tør Skibet tynge
Dybt i Afgrunden og dets Kræfter tømme.

Bange de Tolv sig høit i Stavnen samle,
Stirre paa Søen, og i Taagen de famle;
Men den slumrende Mester ei de vække.
Da over Dækket slaaer en vældig Bølge,
Brusende, dækt med Skum dens Søstre følge,
Og deres Arme op mod Herren de række.

Vildere gjennem Natten Stormen hviner;
Da, med Dødens Angst i blege Miner,
Styrte de hen, og høit paa Jesus de kalde.
Og han vaagner, seer med de milde Blikke
Paa de Tolv, som Kraft af hans Øie drikke,
Mens med Bøn om Hjælp for hans Fod de falde.

Mildt han dadler Hjerternes ringe Styrke;
Dadler den svage Tro og Sjælenes Mørke,
At hos ham de frygtede Storm og Bølge;

Og sin Haand over Havet ud han strækker,
Flux de skyhøie Vande ned sig lægger,
Og hans Bud de flygtige Vinde følge.

Elementernes vilde Kamp er standset,
Atter det sølvblaae Hav er med Skjønhed krandset:
Aandens Reenhed kan Naturen beseire.
Imod Himlen Jesus sit Øie vender,
Af dets Straale Solen sin Flamme tænder,
Mens om Bjergets Tind sig Skyerne leire.

Og over Havet svæver
Som før den lette Baad,
Mens Aftensolen bæver
Langsad dens Side vaad.
Den hæver sig og dukker
Igjen bag Bølgen ned,
Og Bølgen atter lukker
Sig bag dens lette Fjed.

Den utroe Kvinde.

Høit lyste Solen paa Judæas Himmel
Og kasted Straaler over Bjerg og Dale.
Den skinned rundtom paa en talløs Vrimmel
Af Skabninger, en yppig Rigdoms Fylde
Af Østens Planter, høie Palmesale,
Hvor tusind Fugletunger Herren hylde:
Jehovas Øie skued over Jorden.
Fjernt mellem Bjergene en dæmpet Torden
End mumled sine mørke Trolddomsord.
Den hen var draget over Libanon,
Hvor Cedren i de dunkle Skove groer,
Og Olietræet bugner under Frugter.
Den havde svalet, renset Sommerluften;
Alt renere nu stiger Blomsterduften,
Og Kildens Bølge friskere sig snoer.
Men Herrens Øie skuer mildt til Staden
Jerusalem; med Velbehag det hviler
Paa ringest Hytte, som paa Tempelfladen.
Og hvilket Tempel! See! mit Øie iler
Fra Tind til Tinde rastløst uden Ophør.
Hvor skal jeg Blikket fæste? Mon paa Kuplen,
Der Nattehimlen liig, besaaet med Stjerner,
Høit op til Skyerne mit Øie fjerner?

Paa Muren, der i mægtig Kreds sig slynger
Tredobbelt omkring Alteret det høie,
En Slange af Granit; see! Ryggen tynger
De store Taarnes Vægt, de den ei bøie.
Nei, jeg vil sætte mig i Templets Sale.
De store, med de gyldenlyse Buer,
Og, mens mit Øie over Landet skuer,
Jeg lytter til den Himmelsendtes Tale.

Der sidder han, den Høie, i Portalen,
De dunkle Blikke veemodsfulde hvile
Paa Syndens Børn, som uden Ophør ile
Rastløse hid og did igjennem Hallen.
Et Menneske han er; i jordisk Fængsel
Er klædt den høie, underfulde Aand;
Men deraf Blikkets hemmelige Længsel,
Som gaaer med Kjærligheden Haand i Haand.
En evig Sandhed er han, som er skreven
Paa jordisk Tavle, der af Faa kun tydes;
Men af de Faa med Ærefrygt den lydes.

Hvo kommer hist igjennem Templets Buer?
En Skare, see! af Mænd i dunkle Kapper.
De nærme sig herhid; mit Hjerte gruer
For deres skjulte Blik og mørke Pande.
Hvad vil de vel herinde? — Deres Villie
Er ikke god — det røber Øiets Funklen!

Men midt iblandt dem, som en yndig Lilie
I Skovens Mørke plantet, gaaer en Kvinde.
Hvor hun er skjøn! Blandt dine Døttre, Zion!
Ei een du finder skjønnere, end hende.
En Kjortel hvid og folderig omslynger
De fine Lemmer; ned fra Issen falder
Det sorte Haar i store Lokker, gynger
Sig let paa Barmens Snee, liig Cyperns Ranke,
Der favner svulmende det hvide Marmor.
Og høi er hendes Skabning, som den ranke,
Den stolte Pigne, der paa Karmel vaier
Og susende sin Top for Vinden neier.
Det dunkle Øie ligner Antelopens,
Den lette Hind, som gjennem Skoven springer
Med Pilens Fart, paa Vindens snare Vinger.
Men hun er bleg, som Stjernen, naar den svinder,
Og tunge Taarer ned fra Øiet rinder.
Hun seer omkring sig, sky og bange,
Gazellen liig, der, over Sletten jaget,
Af Mathed styrtet, drager Sukke lange.
Ja, tynger Sorgen paa dit unge Hjerte,
Saa ty kun hid! hos ham kan du din Smerte
Udgræde frit og finde Trøst og Lindring.
Hæld til hans Bryst dit Hoved — der er Livet;
Thi Jordens Kval at mildne ham er givet!

Men see! de mørke Mænd jo tvinge
Den Blege til at knæle; vil de røre
Til Medynk Herren, deres Klage bringe
Paa Kvindens Læber for hans milde Øre?
Og komme de til Templet, for en Draabe
At trygle sig af Kjærlighedens Væld?
Nei, Medynk er ei deres Med; de raabe
Om Hævn og Straf kun; Død er deres Løsen,
Død over Kvinden, som blev utro funden.

Hvad dømte Herren? Bød han dem at føre
Det unge Liv til Død og Spot og Skjændsel?
Bød han dem knuse denne blege Pande,
Og efter Loven hendes Legem give
Til Priis for Storm og Vind paa Havets Vande?

Han sagde Intet, men til Jord sig bukked,
Og med sin Finger Skrifttræk skrev i Sandet.
Ei Øret til for Medynks Røst han lukked;
Men i sin Gjerning gav han dem en Gaade —
Det var hans Svar, naar den de kunde raade.

De kunde ikke. Jødelandets Vise
Formaaede ei hans Taushed at fortolke:
Det ei Forstanden var, men Hjertet givet,
At tyde Hjertets Svar og skjænke Livet.

Da reiste han sig; ædel Vrede lued
Strengt i det fromme Blik, og rundt han skued
Med dyb, retfærdig Harm og talte til dem:
»I fordre Død — velan! Den, som blandt Eder
»Er uden Synd, den første Steen han kaste!«
Og atter satte han sig, skrev paa Jorden.
Siig, har du seet, hvad Cederen er vorden,
Naar Herrens Blik, naar Lynet har den truffet?
Knust er dens Stolthed, knækket Kraften,
Dens Krone hænger som en Blomst mod Aften.
Saa traf hans Øie dem, og bort de iled.
Men længe Blikket nu paa Kvinden hviled,
Der sønderknust, i Taarer opløst, dvæled.
Da sagde han til hende mild og rolig,
Mens bange hun paa Marmorgulvet knæled:
»Hvor er de Alle, som dig vilde dømme,
»Og tvinge dig til Dødens Kalk at tømme?«
Hun hvisked sagte: »De er borte Alle.«

»Saa skal ei heller for min Dom du falde;
»Gak bort i Fred, og synd saa ikke mere!«

Og atter sidder Jesus i Portalen;
De dunkle Blikke veemodsfulde hvile
Paa Syndens Børn, som uden Ophør ile
Rastløse hid og did igjennem Hallen.

Enkens Søn i Nain.

En tidlig Morgen, just som Solen vækked
Af Søvne Blomsterne og Mørket spredte,
Det sorte Slør, hvorunder Natten dækked
Det hulde Liv og Taagesengen redte;
En tidlig Morgen, just mens Fuglen bragte
Til Gud sin Lovsang, blanded den med Duften
Af Engens Lilier; al Naturen rakte
Sit Offer frem, og Friskhed fyldte Luften:
En tidlig Morgen gik en lille Skare
Af Byen ud; til Dalen hist de stunded,
Hvidklædte Mænd, og mellem sig de bare
En simpel Kiste, sort og blomstervundet.
Hvorfor saa tause? Hvi er Ordet lænket,
Der strømmed livligt før som Bækkens Vande?
Hvorfor saa blege? Hvi er Blikket sænket,
Mens Veemod hviler paa den høie Pande?
Ak! Livet bundet er; thi hen det vanker
Ved Dødens Side til de kolde Grave.
Og Glæden svundet er; thi Haanden banker
Paa Sorgens Døre i den stille Have.

Hvo er den Kvinde hist, der gaaer saa bøiet,
Og stirrer ned, og efter Skaren følger?

Hvo er den Kvinde hist med Graad i Øiet,
Der har sit Ansigt skjult i Slørets Bølger?
O! vil du sørge, kom og sørg for hende,
Thi fast af Sorg er hendes Hjerte bristet;
Og lad din Taare kun med hendes rinde:
Det er en Moder, som sin Søn har mistet.
En fattig Enke, ene, uden Mage;
Han er alt gangen bort, Huus at berede.
Nu maa hun betle paa de gamle Dage,
Kan ingen Seng de trætte Lemmer rede.
Hvor det er tungt, at eie ingen Frænde
Og ingen Ven, at staae i Verden ene!
Men mere tungt det er, naar man maa sende
Sit Barn at boe blandt Gravens kolde Stene.
Han var saa god, saa øm og kjærlig over
Sin gamle Moder, barnlig allesinde;
Det er forbi, nu er han død, han sover:
See, derfor er det, hendes Taarer rinde.

Men see! en Skare vandrer dem imøde!
Den kommer hist fra Cederskovens Skygge,
Hvor Myrten blander sig med Roser røde,
Og mange Fugle deres Rede bygge.
Tolv Mænd, ei flere, er det Skaren tæller;
Men mellem dem en Trettende fremtriner.
Hvo er han? Ingen Yngling, Mand ei heller;
Fast mellem Barn og Olding er hans Miner.

Vel hviler Alvor paa den høie Pande,
Han synes skabt til Hersker, til at lydes;
Vel er hans Øie liigt de stille Vande,
Hvis skjulte Dyb kan anes, men ei tydes:
Men ogsaa Kjærlighed og Blidhed smiler
Klart i dets Straaler, og om Læben sværer
Et barnligt Smiil, mens Blikket stille hviler
Paa dem, hvis Klage gjennem Luften bæver.
Men alt de nærme sig de tause Dale,
Den hvide Muur, hvor Vedbendranken slynger
Sin mørke Skrift om Dødens dybe Sale;
Og dobbelt Byrden deres Skuldre tynger.

Da nærmer han, den Ene, sig til Baaren,
Og byder Skaren standse, der den bærer.
Og flux de standse og aftørre Taaren;
Thi han er Jesus, Folkets elskte Lærer.
Men Kisten de paa Skilleveien sætte
Imellem Liv og Død, og Fryd og Smerte.
Saa hviled de; thi de var næsten trætte,
Træt Armen var og tungt var deres Hjerte.
Men Jesus ynktes, da han Kvinden skued;
»Græd ikke!« trøsted han, sin Haand han lagde
Paa Sønnens Hoved, og hans Øie lued
Mod Himlen vendt. Til Ynglingen han sagde:
»Staae op, du unge Mand!« og da, o Under!
Fik Døden Liv; den Kind, der nys var blegnet,

Blev rød igjen, og blomstrende sig runder,
Og Læben blev med friske Farver tegnet.
Saa gav til Moderen han atter Sønnen,
Men deres Fryd kan Ordet ikke male,
Den hæved sig til Lovsang høit i Bønnen,
Den steg til Himlen op fra Jordens Dale!

Jesus vandrer paa Havet.

Ved det stille Vand,
Langs den grønne Strand
Jesus vandrede en Aften ene;
Solens sidste Blik
Gjennem Skyen gik,
Skinnede paa Søens hvide Stene.

Og det store Hav
Smukt et Billed gav
I sin Taushed af hans milde Tanker;
I hans Sjæl var Fred,
Stille Kjærlighed,
Og hans Hjerte ømt for Jorden banker.

For den dunkle Jord,
Der, hvor Synden boer,
Og hvor Mørke hviler over Aanden;
Den vil Lysets Søn
Slutte i sin Bøn,
Den vil frelsende han række Haanden.

Aftenrøden døer,
Oceanets Slør
Ruller over Solens lyse Kinder;
I den tause Lund
Tier Fuglens Mund,
Duggens Taare ned i Græsset rinder.

Der, hvor Pilen staaer,
Og sit lange Haar
Dukker i de mørke, vaade Skygger;
Hvor om Stammen smal,
Som en prægtig Hal,
Bladene en kølig Grotte bygger,

Sætter Jesus sig;
Aanden tankerig
Vandrer over Søens fulde Strømme;
Men ved Træets Rod,
For den Høies Fod,
Hviler Bølgen stille, som i Drømme.

Deilig er du, o Hav! din Priis jeg synger,
Enten det stolte Skib din Nakke tynger,
Glidende hurtig frem for snare Vinde,
Eller du reiser dig i mægtig Harme,
Bryder dit Aag, og med de stærke Arme
Vraget slynger mod Sky paa Bølgens Tinde.

Men jeg elsker dig høiest dog, naar stille
Dybt i Slummer du er, Luftninger milde
Over dig gaae og kruse let din Bølge;
Naar fra dit drømmende Hjerte Toner klinge,
Svævende til mig hen paa Luftens Vinge,
Hviskende om det Liv, dit Bryst maa dølge;

Elsker dig høiest dog, naar Aftnens Stjerne
Sender sin Glands og Pragt ned fra det Fjerne,
For at dysse din Sorg i venlig Slummer;
Naar du med Savnets hele, rige Varme
Længes at vorde Liv i Lysets Arme,
Høiest elsker jeg da, o Hav! din Kummer.

Eller naar Maanen i sin fulde Lue
Vandrer paa Himlen hen, saa bleg at skue,
Og dit Øie dens lyse Blik kan fange.
Da er du skjønnest; tusind hvide Straaler
Baade dit Øies Dyb og Barmen maaler,
Og i din Skjønheds Rigdom skjælve bange.

Stille ligger du nu for Herrens Fødder,
Kjærlighed til ham gjennem Blikket gløder,
Aander i den Susning sval, du ham sender.
Giv ham den bedste Skat, dine Bølger eie,
Dys ham i Slummer blidt, og om hans Leie
Bred dine kjærlige og milde Hænder!

Fjernt paa Havets Blaa
Baaden stille laa,
Og Disciplene paa Herren vente,
At hans milde Røst
Over Havets Bryst
Skulde kalde dem, for ham at hente.

Længe tøver han,
Og det mørke Vand
Gløder alt i Morgenrødens Arme;
Bølgen vækket er
Af det lyse Skjær,
Gjennem Luften strømmer Dagens Varme.

Og fra Skibets Rand
Til den fjerne Strand
Hen de sende længselsfulde Blikke.
Mon han sover end?
Skal den lette Vind
Ikke snart hans Stemmes Toner drikke?

See! da vandrer Jesus over Havet.
Liig en mægtig Engel frem han gaaer.
Er med Fuglens Flugt hans Fod begavet,
Eller mon i Dybet ned den naaer?
Har han taget Morgenrødens Vinger,
Hyllet sig i Skyens lette Dragt?
Er det Solens Karm, hvorpaa han svinger
Over Bølgen sig i Lysets Pragt?
Nei, hans Gang er Tankens liig, som svæver,
Fri, ubunden over Hav og Land;
Aanden er hans Vinge; den ham hæver,
Støtter Foden paa det dybe Vand.
Vinden leger mildt med Haarets Bolger,
Leger med den hvide Kjortels Flig;
Og i Morgenrødens Funklen dølger
For hans Øie Dybets Afgrund sig.
Men han selv er som de Taager hvide,
Der om Søen gaae i Maaneglands,
Der med Aftnens Skygger langsomt glide
Over Engene i selsom Dands.

Og mod Baaden stille hen han svæver,
Der paa Bølgen laa med slappe Seil.
Peder seer ham, og med Gru han bæver
For det klare Lys paa Havets Speil.
Alle skjælve de og Aaren fatte,
Spænde Armen, kløve Strømmens Magt,

Og de flygte, til af Træthed matte
De maae standse, nær til Jesus bragt.
Da først kjende de den vante Stemme:
»Frygter ikke, Børn! thi det er mig!«
Men endnu kan Skrækken ei de glemme,
Og endnu paa Tvivl er Sjælen rig.
Derfor siger Peder: »Giv os, Mester!
»End et Tegn, at vi kan kjende dig.
»Som du let paa Bølgetæppet fæster
»Dine Fjed, saa tillad ogsaa mig!«
Og forventningsfuld han ud sig rækker
Imod Jesus paa det dybe Vand;
Herren kalder; Peder Haanden strækker,
Springer over Baadens lave Rand.

Men han synker ei, en Kraft ham hæver,
Jævner Bølgen for hans svage Fod,
Denne Kraft, som hele Livet kræver:
Tillid til at Herren er ham god.
Og han vandrer hen ved Jesu Side,
Øiet fæster han paa Himlens Blaa,
Fæster det paa Jesu Blik, det blide;
Havets Afgrund ikke meer han saae.
See! da røres Dybet, — han skal prøves,
Stormen kaster sig paa Vandet hen,
Mørkt det bliver atter; Lyset røves,
Nylig tændt, af Skyggerne igjen.

Peder skjælver, bleg han Øiet lukker,
Aabner det igjen, men skuer ned;
Op af Bølgen Død og Rædsel dukker,
Og hans Hoved svimled, Foden gled.
Haabet viger; Frygtens Engel lægger
Alt hans Hjerte i sin kolde Grav,
Døden med sit Slør hans Øie dækker,
Og han synker i det dybe Hav.

Men en Haand ham griber, før begravet
Han for altid er i Bølgens Favn;
Og hans Haab og Tro igjen af Havet
Stige nyfødt op i Hjertets Havn.
Stormen standser, Havet hviler herligt
Atter i sin stille, dybe Ro.
Men til Peder siger Jesus kjærligt:
»O hvor svag og ringe er din Tro,
»Og hvor stærk er Tvivlen i dit Hjerte!
»See! i Dødens gaadefulde Bo
»Lyser Intet, uden Troens Kjerte,
»Og dens Blomster kun paa Graven groe.«
Men igjen fra Havet op de stege,
Seilet fyldtes, Baaden gynged let,
Landets Skove stedse længer vege;
Jesus satte sig paa Toften træt,

Sad, den Høie, der, som paa sin Throne,
Han, Naturens underfulde Bliv;
Over ham var Himlens vide Zone,
Under ham laa Havets stille Liv.

Lazarus's Opvækkelse.

Hvor Kedrons Slette smiler
Med Blomster paa sin Barm,
Omslynget tæt af Kildens
Den sølverhvide Arm;

Hvor Olietræet skygger
Om Bølgen klar og reen,
Og speiler sine Blade
Og vifter med sin Green:

Et lille Huus der ligger
Imellem Bjergets Krat,
Og om det hvælver Palmen
Sin brede, grønne Hat.

Omkring de hvide Vægge
Slynger sig Rankens Blad,
Og Druerne smile
Og skille Løvet ad.

Hos det en Have pranger
Med herlig Blomsterflor;
Der skygge Myrtens Blade,
Og Sydens Rose groer.

Jasminen spreder Vellugt
Om Laurbærtræets Fod,
Vandet fra Kedrons Kilde
Beskyller Blomstens Rod.

I Huset boer en Broder
Med sine Søstre to;
Et Kløverblad meer fagert
Man ingentid saae gro.

Han er en kjærlig Fader,
Derhos en Broder øm,
Og Søstrene er skjønne,
Som Vaarens bedste Drøm.

See hist, hvor Pilen deler
Sin smidigranke Green,
Og bygger som en Løvsal
Omkring den gamle Steen;

Hvor Bækkens Bølger synge
Med Rislen deres Sang,
Mens de forbi sig skynde
Fra Haven imod Vang:

Der hvile sig de Trende
Alt paa den grønne Bred,
Og imod Vest de stirre,
Hvor Dagen synker ned.

Bag Oliebjerget skjuler
Sig Aftensolen hist;
De røde Straaler lege
Med Piletræets Kvist.

Maria sidder høiest,
Med Blikket vendt imod
Den dalende Sol og
Dens purpurrøde Blod.

Om Haarets dunkle Lokker
Et sneehvidt Slør er lagt;
Det ruller ned i Bølger
Og skjuler hendes Dragt.

Det sorte Øie funkler
Med mild og rolig Glands,
Liig Stjernens hvide Straaler
Fra Nattehimlens Krands.

En Taare reen der svulmer,
Paa hendes Reenhed Pant:
Naturens skjønne Toner
I Sjælen Gjenklang fandt.

Lazarus, hendes Broder,
Sit Hoved hviler mod
Det bløde Mos paa Stenen
Under Marias Fod.

Paa hende hviler Blikket,
Imedens milde Ord
Dybt fra hans Hjerte strømme,
At tolke, hvad der boer.

Dyb er hans Stemmes Tone,
Men venlig dog dertil,
Som Havets høie Brusen
Og Strængelegens Spil.

Hans Arm er stærk og kraftig
Som Cedergrenen rank,
Hans Vext er høi og prægtig
Som Poppelen slank.

Martha om Stammen slynger
Den saftiggrønne Piil,
Og sender saa iblandt til
De Andre hen et Smiil.

Den hvide Kjortel skinner
Igjennem Løvet smukt,
Og Haaret favner Barmen
Alt med sin mørke Bugt.

Hun Moder er for Huset,
Skjøndt end saa ung hun er,
Og for den rige Have
Med sine Blomstertræer.

Hun støtter Rankens Stængel
Og Træets tunge Green,
Sysler i Hjemmet venlig
Og mildt om Hver og een.

Saa hvile sig de Trende
Alt paa den grønne Bred,
Og imod Vest de stirre,
Hvor Dagen synker ned.

Og mens de see, døer Solen,
Og Lyset gaaer forbi;
Men Nattens Skygger skjule
Det smukke Maleri.

See! det er atter Aften,
Og Mørket falder paa;
De tvende Søstre ene
Igjennem Haven gaae.

Høit oppe lyser Maanen
Til deres stille Gang;
Fra Skoven lange Skygger
Brede sig over Vang.

De gaae med blege Kinder
Og Graad i deres Blik,
Liig hvide Roser, fyldte
Med Morgenrødens Drik.

Til Kedrons Kilde vandre
De hen med sagte Fjed,
Og i dens Bølger lægge
De deres Smerte ned.

Det sukker gjennem Sivet,
Det risler over Steen;
Men Søstrene græde
Bag Taarepilens Green.

»Du lille Bæk, som gjemmer
Vort Billed i dit Skjød,
Du har saamangt et Minde
Om ham, som nu er død.«

»Har ei din Bølge speilet
Det klare Øies Glands,
Den kongelige Pande,
De morke Lokkers Krands?«

»Og har du ikke drukket
Hans Stemmes rene Klang,
Og har du ikke standset
Og lyttet til hans Sang?«

»Saa tag da og vor Taare,
Den hører med dertil,
Tag vore sidste Sukke, —
Og tril saa, Bølge, tril!«

»Rul gjennem Israels Dale,
Forbi dets Sorg og Lyst;
Glid stille forbi Glæden,
Den trænger ei til Trøst.«

»Men finder du to Søstre
Ved deres Broders Grav,
Saa stands, før du dig blander
Hist med det store Hav!«

»Hvisk til dem om vor Smerte
Og om vort bittre Savn;
Fortæl om vore Taarer,
Der trilled i din Favn!«

Det sukker gjennem Sivet,
Det risler over Steen;
Men Søstrene græde
Bag Taarepilens Green.

Lazarus i Lundens Skygge sover,
Dækket af den tunge Marmorsteen,
Og hans Grav Cypressens dunkle Green
Breder venlig sine Blade over.

Vinden hvisker susende om Sorgen,
Og fra Kilden risler Mindets Røst,
Fuglens bløde Stemme synger Trøst,
Synger høit om Glædens lyse Morgen.

Martha og Maria gaae fra Graven;
Det var Aften, da de gik derhen.
Solen aabner Øiet nu igjen,
Atter vaagne Blomsterne i Haven.

»Herren er der!« klinger dem imøde,
»Jesus er her, han er kommen hid!«
Og som Tanken let de flyve did,
Og de blege Kinder blive røde.

See! der staaer han, aabner sine Arme.
Kalder Smertens Døttre til sit Bryst.
Aaben var hans Sjæl for deres Lyst,
Ei har Sorgen kølnet nu dens Varme.

Tæt til Jesus Hovedet de hvilé,
Og i Taarer svømmer Øiets Sø.
»Du blot kunde frelst ham fra at døe!
Herre, ak! hvi kom du dog saa silde?«

See! da hæver han sin høie Pande,
Og forklaret funkler Blikkets Ild;
Og det er som Sjælen flygte vil,
Bort fra Støvet, bort til Lysets Lande.

»Jeg er Livet«, fra hans Læbe lyder,
»Og Opstandelsen! Hvo paa mig troer,
Og i Hjertet gjemmer dybt mit Ord:
Døer han end, dog evigt Liv han nyder!«

Helligt Ordet er, som al hans Virken!
Det er Vingen for den løste Aand,
Det dens Kraft i Kamp med Jordens Baand,
Evighedens Alterlys i Kirken.

Og som Solen aabner Blomsterkalken.
Naar dens Øie lyser over Jord,
Aabner Sjælens Fængsel Jesu Ord,
Drager Gravens Slør fra Katafalken.

Men Maria for den Høie knæler,
Dybt hun greben er af Ordets Liv;
Dog, som Duggen i det ranke Siv,
Mindets Taare end paa Kinden dvæler.

Og da græder han ved hendes Kummer,
Og de græde rundtom, Israels Børn.
Men det stunder til; snart Aandens Ørn
Dobbelt stærk skal vaagne af sin Slummer.

Hen til Graven vandre de med Klage,
Mænd og Kvinder fra Jerusalem;
Vandre hen til Livets sidste Hjem,
Hvilestedet efter travle Dage.

Solen skinner smukt paa Marmorstenen,
Haabets Grønt omslynger Gravens Bryst,
Venlig toner Fuglens klare Røst,
Venlig vifter Vinden gjennem Grenen.

»Vælt den bort,« saa Jesus Folket byder,
»Dødens Marmorvægt fra Livets Barm!«
Og mod Himlen rækker han sin Arm,
Medens Ordet bange de adlyder.

Og mod Himlen Blikket op han vender,
Og Jehovas Almagt stiger ned;
Og han nærmer sig til Gravens Bred,
Og han vinker did med sine Hænder.

»Lazarus, kom frem!« I Rædsel bæve
Israels Sønner over Jesu Værk;
Gjennem Skoven gaaer en Susen stærk,
Kedrons Bølger høiere sig hæve.

Og han kommer. Kinderne er hvide,
Øiet lukket, mat hans Gang og svag.
Men han favnes af den lyse Dag,
Blodets Strømme i hans Aarer glide.

Øiet funkler, Kinderne de gløde,
Fyrigt banker Hjertet i hans Bryst,
Og han hæver høit sin glade Røst,
Livet hilses atter af den Døde.

Folket knæler undrende om Graven,
Lunden klinger høit af Herrens Lov,
Men han vandrer fra den dunkle Skov,
Af de Trende fulgt, igjennem Haven.

Jesus i Gethsemane.

Jesus vandrer gjennem Nattens Stille
Med Apostlene langs Kedrons Kilde;
Bølgerne i Maaneglandsen spille.

Sært bevæget har han deres Hjerte,
Han har taget Afsked, og med Smerte
Hørte sidste Gang de, hvad han lærte.

Derfor Taushed er paa deres Læber,
Derfor Taaren nu ved Kinden klæber,
Og et Suk hvert Smiil i Fødslen dræber.

Over Broen gaae de ind i Haven,
Der er stille rundtom som i Graven;
Jesus foran gaaer med Palmestaven.

Ned i Olieskoven Stjernen skinner,
Men den seer kun Graad og blege Kinder,
Og den skjuler atter sig og svinder.

Og med den forsvandt hver ānden Tanke,
End den ene: han skal meer ei vanke
Mellem dem, hvis Hjerter for ham banke;

Mellem dem, hvis Fryd til hans er bundet,
Som ved Jesus Livets Væld har fundet,
Og ved ham en evig Sandhed vundet.

Tause, dybtnedbøiede de følge;
Dyre Minder sig i Sjælen dølge,
Blomster liig bag Hjertets stille Bølge.

Aftnens Sanger høit sin Stemme hæver,
Og dens Tone gjennem Lunden svæver,
Hvor det dunkle Blad for Vinden bæver.

Sangen kalder frem veemodig Længsel;
Sjælen længes fra sit snevre Fængsel,
Længes bort fra Jordens Sorg og Trængsel.

Træthed lægger sig paa deres Øie,
Som paa Hjertet; Hovedet de bøie,
Og de slumre ind blandt Palmer høie.

Nu er Jesus ene — Alt er stille;
Sagte risler kun den fjerne Kilde,
Og fra Træet Duggens Draaber trille.

Han er ene, ene med sin Smerte,
Dødens Rædsel hviler paa hans Hjerte,
Haabet slukkes, liig en udbrændt Kjerte.

Jordens Barn han er i Smertestunden,
Af dens Baand hans Sjæl er fast omvunden,
Og hans Tankes høie Flugt er bunden.

See! da synker han paa Knæ og hæver
Bedende sin Røst, og Ordet svæver
Op til ham, som Bøn og Taalmod kræver:

»Herre! hvis du vil, min Kalk du tage;
Dog — din Villie skee, og ei min Klage!«
Ydmyg vender han sit Blik tilbage.

Jesu Blod i tunge Draaber rinder
Fra hans Pande paa de blege Kinder;
En uhyre Kval hans Tanke binder.

Men da strømmer ned et Lys fraoven,
Og en Susen mild gaaer gjennem Skoven,
Sagte, som den fjerne Lyd af Voven.

Herrens Engel staaer ved Jesu Side,
Og han rækker ham med Miner blide
Trøstens Bæger for hans bittre Kvide.

Det er Englen, ham, som Gud har givet
Til at bringe Haab og Trøst i Livet
Jordens Barn, hvis Sjæl er svag som Sivet.

Jesus føler atter Kraften stige,
Dødens blege Billed seer han vige,
Føler nær sig ved sit lyse Rige.

Og han takker Gud, sin høie Fader,
Ham, der giver Liv, og atter lader
Livet døe, men ei sin Søn forlader.

Derpaa kalder han, men Ingen svarer;
Søvnens Slør Apostlene bevarer
For den bittre Sorg og Dødens Farer.

Jesus gaaer og stille paa dem kalder,
Og, som Dugg paa Blomst, hans Tale falder
Kvægende og Hjerterne husvaler.

»Vaager altid, mine Børn! og beder,
At til Synd Jer Fristelsen ei leder:
Bønnen er et Skjold, som trofast freder.«

Som med kjærlig Røst han saa dem byder,
Fjerne Trin fra Skovens Dyb gjenlyder,
Fakkelglands igjennem Haven bryder.

Og at Timen nærmer sig, han kjender,
Til Velsignelse han sine Hænder
Sidste Gang imod de Elskte vender.

Men i Skovens natligmørke Kammer
Stedse høiere nu Faklen flammer
Med en rødlig Glands bag dunkle Stammer.

Hjelme funkle, blanke Brynier skinne,
Skjolde rasle, nær er Jesu Fjende;
Men hans Kraft kan Jorden meer ei binde.

Som en Gud han staaer for Israels Skare;
Krigerne med Skræk tilbage fare,
Vil med dragne Sværde sig bevare.

Een iblandt dem hen imod ham triner,
Synd staaer skrevet i de mørke Miner,
Syndens Sorg skal blegne snart hans Kinder.

See! da bøier Jesus sig og græder
For det tabte Barn; men Judas glæder
I sit Hjerte sig til Guld og Hæder.

Og han nærmer sig. Ha, Jorden bærer
Knap det Dyb af Synd, hans Hjerte nærer!
Med et Kys forraader han sin Lærer.

Jesu Død.

Græd, Jerusalem! lyt til min Harpes Toner;
See! til dens Klage bøie sig Cedrens Kroner.

Israels Konge-Stad! lad din Taare trille;
See! paa Marken sørge selv Dyrene vilde.

Græd, Judæa! lad Sløret dit Ansigt skjule;
Sorrigfuldt synge i Luften Himlens Fugle.

Klagende suser det i Cypressens Grene,
Bølgen risler med Sorg over Bækkens Stene.

Himlen selv har lukket sit klare Øie,
Alle de Blomster smaa til Jord sig bøie.

Stille lyder min Sang ved Kedrons Kilde,
Vindene paa min Harpes Strænge spille:

»Vee dig, Zions Datter! hvad har du tilbage,
Nu, du har mistet ham, din kjærlige Mage?«

»Ikke du meer din sorte Lok skal pryde,
Eller den duftende Myrrha om dig gyde.«

»Aldrig smykke din Hals med Perleglandsen;
Tabt er den reneste Perle nu af Krandsen.«

»Hyllet i Enkens Slør skal du stille græde,
Taarens Dugg dine blegnede Kinder væde!«

Ja, Jerusalem, græd! Du skal aldrig drikke
Meer din Trøst af de lyse, kjærlige Blikke.

Selv har du Lyset slukt i det milde Øie; —
Vee dig, Israel! af Sorg sig Cedrene bøie.

Nærved Davids Stad en Høi sig hæver
Eensom paa den øde Slettes Bryst;
Ikke Blomstens Aande om den svæver,
Eller Fuglens tonerige Røst.
Den er gold, som Klippens nøgne Stene,
Krandses ei af Somrens gyldne Pragt;
Vintren er dens Brudgom, derfor ene
Staaer den nu i vinterlige Dragt.

Ene staaer den, som et evigt Minde,
Reist af Døden over Syndens Grav,
Om dens Hoved suse Nattens Vinde,
Og dens Drik er bittre Taarers Hav.

Sjelden Israels Søn dens Sti betræder;
Kun naar Smerten hviler paa hans Bryst,
Gaaer han did og sætter sig og græder
Over svundne Tiders tabte Lyst.
Men hans Søstre med de morke Lokker,
Pigerne fra Kedrons grønne Dal,
Bange de sig fjernt fra Høien flokker,
Liig de unge Kid i Skovens Sal.
Saa paa Marken »Golgatha« alene
Staaer som en Ruin i Sorgens Dragt,
Solen skinner paa dets hvide Stene,
Som i Zion hist paa Templets Pragt.

Men idag — hvi er det nu man glemmer
Hjertets Frygt og strømmer did med Iil?
Hvorfor lyde livlig Folkets Stemmer,
Hvorfor vexler livfuldt Øiets Piil?
Er der Fryd i Israels Pauluner,
Er der Glæde hos Jehovas Folk?
Er der skeet blandt Herrens Børn et Under,
Og er derom Blikket Sjælens Tolk?

Ja, et Under er der skeet, som Jorden
Knap har Stemme til at tale ud.
Vee dig, Israel! hvad er du vorden:
Du har dømt din Herre og din Gud!

Mod Jorden bøiet,
Med Graad i Øiet
Messias vandrer fra Davids Stad.
Den saae ham stræbe;
Naar fra hans Læbe
Flød Ordets Kilde, den lytted glad;

Mens tusind Tunger
Hans Ære sjunger,
Den hæver Blikket, stolt af sin Søn.
Nu Fuglen ene
Bag dunkle Grene
Sin Afsked floiter saa tyst i Løn.

Med Palmeblade
Dens Sønner glade
Bestrøede jublende Herrens Sti.
Nu ryster Lunden
I Afskedsstunden
Sit visne Løv, hvor han gaaer forbi.

En Skare følger,
Som Havets Bølger,
Der fraade hungrig mod Skibets Vrag;
Med Hadets Lue
De kom at skue
Hans bittre Taarer, hans Smertes Dag.

Fra Panden rinder
Ad blege Kinder
Hans Blod, det dyre, i Sandet ned;
Og frem der kommer
Blodrøde Blommer,
Som evig vidne om hvad han led.

De see hans Kvaler,
Som Taaren maler,
Hans Blikkes Taalmod og tause Bøn;
De høre Sukket,
Skjøndt Læben lukket
Ei taler mere til Israels Søn.

Men deres Hjerte
Seer ei hans Smerte;
Thi det er iisnet, som Fjeldets Steen.
Som Nordens Vinde
Kan Bølgen binde,
Saa stivner Hadet hver Tanke reen.

Kun Skovens Grene
Og Markens Stene
Gav Herren Skygge og Støtte god.
Og Duggens Vande
Faldt paa hans Pande,
Og Kilden rislede ved hans Fod.

Men frem de vandre,
Og med de Andre
Nu Offret standser ved Altrets Fod.
Til Bøn han knæler,
Mens Øiet dvæler
Endnu paa Livet, som han forlod.

Hvor Blikket falder,
Hans Smerte kalder
En stille Taare fra Jordens Skjød.
Og Bjerget græder,
Og Bølgen græder,
Og Vinden klager ved Jesu Død.

Der ruller en Torden
Udover Jorden:
Det er Herren, som taler
Sin Dom over Israel.

Lynene bæve,
De glimte, de funkle
Fra Skyerne dunkle:
Jehova rammer
Med Øiets Flammer
Israels Søn.
Fra Klipperifter
Stormen vifter
Med Ørnevinger.
Den suser og svinger
Sig udover Landet,
Den hvirvler Sandet
Om Golgathas Top.
Fra Havet op
Imod Klippestrande
Slaae Dybets Vande.
De fraade, de skumme,
Og rullende brumme
I Bjergets Huler.
Natten skjuler
Judæas Gjerning
Med sit Slør,
Solflammen døer.
Frygtelig bæver
Jordens Indre;
Dale den hæver
Og Bjerge jævner,
Templets Forhæng revner.

Der lyde Stemmer
Af Gravens Hjem,
Og atter stige
Fra Dødens Rige
Længstforglemte
Skygger frem.

Med Tornekronen om den høie Pande
Og Kinden bleg, som Skum paa Havets Vande,
Judæas Konge med det milde Hjerte
Paa Korset hænger, viet Dødens Smerte.

Skjønt var dit Liv, men kort, som Sommerløvet,
Du Evighedens Tanke, iklædt Støvet!
Fred med din Død, som du var Fred i Livet,
Din Daad er endt, og Himlens Fred dig givet!

Judæas Konge med det milde Hjerte
Paa Korset hænger, viet Dødens Smerte.
Men ved dets Fod staaer grædende hans Moder
Og Den, hvem høit han elsked som en Broder.

Tys! end før Dødens Engel Øiet slører,
En sagte Stemme de fra Jesus hører,
Som naar den fjerne Klokketone bæver
Og over Eng med Aftenvinden svæver.

»Forlad dem, du min Fader! ei de vide
Selv, hvad de gjør!« saa var hans Bøn den blide;
Og Jorden lytted til den kjære Stemme,
Til Herrens Ord, for aldrig dem at glemme.

Men mildt han sagde til sin gamle Moder:
»Han er din Søn, som mig han var en Broder!«
Og til Johannes: »See, det er din Moder!«
— Saa skiftede han Livets sidste Goder.

Da nedsteg Dødens Engel fra det Høie
Og nærmed sig med Sløret til hans Øie,
Det tætte Slør, som skjuler Jordens Trængsel,
Men er en Vinge for vort Hjertes Længsel.

»Det er fuldbragt!« og Tanken op han vender;
»O Fader! tag min Sjæl i Dine Hænder!«
Saa bøiede sit Hoved han og døde,
Bort fløi hans Sjæl og Legemet blev øde.

Med Tornekronen om den høie Pande
Og Kinden bleg, som Skum paa Havets Vande,
Judæas Konge med det milde Hjerte
Paa Korset hænger — endt er Dødens Smerte.

Græd, o græd! thi Jesus hviler i Graven,
Den er visnet, den fagreste Blomst i Haven,

Den kjærlig duftende Rose, den rene Lilie,
Det milde Hjerte, den stærke, faste Villie.

Stille, stille! thi Jesus i Graven sover,
Jordens skuffende Drømme hans Bryst gaaer over.

Smertens Bølge ei meer hans Hjerte vugger,
Og over Jordens Brøde hans Sjæl ei sukker.

Græd, o græd! thi Jesus i Graven hviler,
Aldrig hans milde Øie til Israel smiler.

Lyset er slukket ud i Judæas Dale,
Og om Sjælenes Nat vore Taarer tale.

Stille, stille! thi Jesus i Graven sover,
Lyset bølger hisset i skinnende Vover.

Ned over Jord fra et evigt Væld det strømmer,
Jordens Søn i dets Arm om Evighed drømmer.

Skjult for vort Blik Messias hviler i Graven;
Den er visnet, den fagreste Blomst i Haven.

Sørgende ned dens Søstre til Jord sig bøie,
Og der perler Graad i hvert Blomsterøie.

Men han er ikke død; han sover i Jorden,
Og af Blomstens Frø er en kraftig Spire vorden.

Frem der blomstrer et Træ, i hvis svale Skygge
Jordens Slægter et evigt Paulun skal bygge.

Opstandelsen.

Herrens Time kommen er med
Tidens Strømme,
Da til Liv skal vaagne alle
Fortids Drømme.

Da med evigt Segl skal stemples
Sandheds Lære,
Aanden i sin Kamp med Støvet
Seier bære.

Atter skal til Zions Sønner
Konge skjænkes;
Dog, hans Navn til Israels Dale
Skal ei lænkes.

Over Bjerge, over Sletter
Skal det klinge,
Som en Due hvid det løfte
Skal sin Vinge.

De skal strømme, de skal strømme
Trindt fra Jorden,
Hylde ham i Øst og Vest, i
Syd og Norden.

Og med Bønner skal de knæle
For hans Fødder,
Baade dybt i Natten og naar
Solen gløder.

Hvor han hyldes? O! paa Marken
Og i Skoven;
Overalt, hvor Himlen hvælver
Sig foroven.

I det ringe, i det stille
Dunkle Kammer;
I den store, i den lyse
Verdens Flammer.

Hvor han er? O! under Skyens
Svale Buer;
Dybt i Jorden, hvor det brænder,
Hvor det luer.

I dit Hjerte, naar det høit og
Helligt banker;
Overalt, hvorhen du gaaer med
Rene Tanker.

Han skal opstaae! Bange Israels
Sønner bede;
Zion frygter for sin Gjerning
Herrens Vrede.

Han skal opstaae! Men de sætte
Vagt for Graven;
Deres Haand de lukke vil for
Himmelgaven.

Og de troe, at Aanden fængsles:
O, de Daarer!
Og de vandre hjem og tørre
Angstens Taarer.

Til Vagt de Stridsmænd hvile
Ved Jesu Grav,
Men Solens Straaler ile
Igjen af Hav,

Guldvingede sig hæve
Bag Bolgens Vold,
Om Klippehulen bæve
Mod blanke Skjold.

Den stærke Kæmpe sover
Paa Marmorsteen;
Hans Glavind. hviler over
De mulne Been.

Fra Hjelmen Haaret ruller,
Det sorte, ned
Om harniskklædte Skulder
Og Brynien bred.

Dybt inde Bjergets Kilde
Mod Stenen slaaer;
Han hører den ei trille,
Hans Søvn er haard.

Da skjælver det i Jorden,
I Fjeldets Bryst;
Det hæver som en Torden
Den dybe Røst:

»Farvel, du Evighøie,
Vor Verdens Sjæl!
Stig op mod Solens Øie,
Til Livets Væld!«

Igjennem Luften klinger
En sagte Lyd;
Til Jorden ned den bringer
Fra Himlen Fryd:

»Stig op af Gravens Mørke,
Du Lysets Drot!
Betræd i al din Styrke
Dit Himmelslot!«

Høit klirre Sværd og Pandser;
Den stærke Trop
Med Haand om lange Landser
Flux springer op.

Men see! mon end den drømmer?
Fra Jesu Grav
I Mørket ud der strømmer
Et Luehav.

Det er som Solen svæver
I Flammens Glød;
Som Maanens Straale bæver
Fra Stenen, rød.

Ei tør de Blikket sende
I Lyset ind;
Men dybt mod Jord de vende
Den blege Kind.

Da op de atter skue,
Er Graven tom,
Forsvunden hver en Lue
Brat, som den kom.

Men Marmorstenen ligger
For deres Fod;
Den aabne Hule drikker
Af Lysets Flod.

Og Dødens Nat er veget,
Han er der ei;
Fra Graven er han steget
Ad ukjendt Vei.

Med Skræk de Stridsmænd flygte
Til Staden ind;
Om flyver deres Rygte
Som snare Vind.

Gjennem Klippedalen tvende Kvinder
Aarle vandre hen fra Davids Stad;
Solen brænder hedt paa deres Kinder,
Ingen Luftning rører Palmens Blad.
Klar er Himlen; lette Skyer glide
Ned mod Horizonten fra det Blaae,
Som naar Havets Bølgeskum, det hvide,
Gynger op, hvor Sivets Blomster staae.

Bjergets Steen har saaret deres Fødder,
Farvet er med Blod det dybe Fjed.
Er det derfor ogsaa Hjertet bløder?
Er det derfor Taaren triller ned?
Vel er Gangen tung og Nakken bøiet,
Men til Hvile længes de dog ei;
Vel der rinder bitter Graad fra Øiet,
Men af Træthed er det ikke; nei,
Thi der strømmer dybt i deres Hjerte
Alt af Sorg saa stort og fuldt et Hav,
At som Draaber flyde maa hver Smerte
Sporløs bort i Bølgens store Grav.

Israels Døttre over Jesus græde;
Hen de gaae, at sige ham Farvel,
Og det kolde Marmor vil de væde
End engang med Taarens varme Væld.
Derfor brænder ei dem Solens Luer,
Derfor smerter Bjergets Steen dem ei,
Derfor stedse fremad Blikket skuer;
Thi til Herren gaaer den tunge Vei.

Og de nærme sig den mørke Klippe,
Den, som aabnede sit haarde Bryst,
For, saa troede Israel, ei at slippe
Mere ham, der var de Frommes Lyst.

Store Cedre hælde deres Grene
Over Bjerget, ved dets brede Fod
Risler der en Kilde mellem Stene,
Snoer sig om de høie Stammers Rod.
Dybt derinde er en hvælvet Hule,
Den, hvortil de Jesus havde bragt;
Skovens Skygger fast dens Indgang skjule,
Og en mægtig Steen er for den lagt.
Derhen gaae de gjennem Cederhaven,
Hjertet fuldt af Længsel og af Savn.
— »Hvo skal vælte Stenen os fra Graven?
»Hvo skal aabne Klippehulens Favn?« —
Og de vandre gjennem Skovens Sale;
Lyttende til Kildens sagte Lyd.
See, nu standse de! — Men hvo kan male
Deres Skræk og Tvivl og høie Fryd!

Lys, som Morgensolens første Straaler,
Hvid, som Skyen paa en Sommerdag,
Reen, som Draaberne i Blomstens Skaaler,
Sad Guds Engel under Klippens Tag
Ved den aabne Grav, og mildt hans Tale
Løfted Sorgens Slør fra deres Sind,
Tørrede, liig Aftenvinde svale,
Smertens Taarer af den blege Kind.

Ene, langsmed Kildens Bølger
Gaaer Maria Magdalena;
Ei hun med de Andre følger,
Veed ei, Herren er opstanden.

Ene, langsmed Kildens Bølger
Gaaer Maria Magdalena,
Og den Smerte, Brystet dølger,
Strømmer ud i Taarer klare.

Men i Skovens Dyb hun plukker
Vilde Roser og Cypresser;
Slynger saa, imens hun sukker,
Sammen Blomsterne til Krandse.

Hen til Bjergets Hvælving bære
Vil Maria disse Krandse;
Hendes Offer skal de være,
Kjærlighedens sidste Gave.

Og med Blomstens lette Duften
Blander hun sin Længsels Sukke;
De skal stige gjennem Luften,
Høit om hendes Kummer tale.

Men en Stemme da hun hører:
»Hvorfor græder Zions Datter?
Er det Sorg, som hende fører
Hen i Cederskovens Skygger?«

»»Er du Gartner her i Haven,
O saa siig, hvor Jesus hviler;
Thi han er ei meer i Graven,
Dækkes ei af Marmorstenen.««

Kun eet Ord: »Maria!« siger
Stemmen nu saa mildt og kjærligt,
Og fra hendes Øie viger
Tvivlens Slør, da hun ham kjender.

Det er Jesus; glad hun knæler
Der, hvor nylig Taaren trilled,
Og mens Øiet paa ham dvæler,
Ud hun rækker sine Arme.

Men tilbage Jesus træder,
Thi med jordisk Haand ei længer
Tør han røres; og hun græder
Glædestaarer for hans Fødder.

Ene, langsmed Kildens Bølger
Gaaer Maria Magdalena,
Og den Glæde, Brystet dølger,
Jubler høit fra hendes Læber.

BLANDEDE DIGTE.

1840—1879.

Viin og Sang.

I.

I Foraarets Tid, i den gyldne Tid,
Naar Nattergalene synge,
Naar Skoven er grøn og Luften blid,
Naar Roserne sig forynge,

Da skyde Rankerne frem af Muld
Og dække de lyse Høie,
Da drikke de Ild af Solens Guld
Og Længsel af Jomfruens Øie.

Af Elskovs Attraa, der svulmer i Løn,
Af Solens glimrende Straaler
Fødes den Viin, der blinker skjøn
Igjennem Druernes Skaaler.

I Høstens Tid, naar Rosernes Kind
Er bleg og Nætterne lange,
Naar bort fra Skoven den kolde Vind
Har jaget Fuglenes Sange,

Da rive de Druen fra Rankens Bryst
Og presse dens Blod, det røde,
For af dens Ild deres dræbte Lyst
Endnu engang at gjenføde.

Da slumrer ind den unge Viin
I Smerte dybt under Jorden,
Mens Sneen breder sit hvide Liin
Og Bølgen stivner i Fjorden.

Men i Foraarets Tid, naar Solens Ild
Kalder Rankerne frem af Mulde,
Da vaagner den op, da flammer den vild,
Som tilbage i Druen den skulde.

Lad da den glødende Længselsild
I gyldne Bægere strømme,
Og tømmer dem, I, som trænge til
At fornye de blegnende Drømme!

II.

Naar Luften er blid og Skoven grøn,
Naar Fuglenes Stemme klinger,
Da sætter Musen, kjærlig og skjøn,
Sin gyldne Ring paa min Finger.

Da trykker et Kys hun paa min Mund
Og aander sin Længsels Luer
Dybt i min Sjæl; fra denne Stund
Spire Sangenes Druer.

De hvile saa dybt og hellig gjemt,
Som Rosen, min Elskerinde
Gav mig engang; de er ikke glemt,
Saalidt som hiint Ungdomsminde.

Naar Sorgernes Høst har lagt sin Haand,
Den kolde, over mit Hjerte,
Da brydes de unge Druers Baand,
Da falde de af med Smerte.

Men Sangens Viin, med den liflige Duft,
Den slumrer end til ad Aare,
Til Skoven grønnes ved Foraarets Luft
Og ved Skyens forfriskende Taare.

Da vækkes igjen den slumrende Aand
Af Vaarens Blomster og Svaler,
Og længes og gløder og bryder sit Baand
Og sprudler i Rhytmens Pokaler.

Vinter.

Hvor bliver du af, du deilige Vaar?
O kom dog snart,
Lad mig ei vente saa længe!
Med glindsende Riimfrost Skoven staaer,
Fra Taget klart
I Luften Iistapperne hænge.
Jeg fryser herinde, det er saa koldt,
Det har du forvoldt,
Hvi bliver du borte saa længe?

O skynd dig og kom, du deilige Vaar!
Bring Fugle med,
Lad dem i Træerne synge.
Lad Roser og Lilier, hvor jeg gaaer
Fra Sted til Sted,
Smukt blomstre foran mig i Klynge.

Jeg længes, jeg længes! Jeg bliver ei glad,
Før Blomst og Blad
Udspringer og Fuglene synge.

Hvor bliver du af, o Kjærlighed sød?
O kom dog snart,
Lad mig ei vente saa længe!
Bleg bliver min Kind, som før var rød,
I Øiet klart
Af Længsel sig Taarerne trænge.
Mit Hjerte fryser, det er saa koldt,
Det har du forvoldt,
Hvi bliver du borte saa længe?

Foraar.

Længe vented jeg paa Foraarsstunden,
Alle Træer spurgte jeg i Lunden,
Men de rysted deres hvide Haar;
Spurgte Kilden, men dens Mund var lukket,
Spurgte Vinterstormen, men den sukked:
Ak, det bliver aldrig, aldrig Vaar.

See, da kom den, mens jeg laa i Drømme!
Som et mægtigt Hav med gyldne Strømme
Brød den klingende af Himlen ud.
Vinterskyen blev til Morgenrøde,
Blomster fyldte Markerne, de øde,
Hvert et Træ i Lundene stod Brud.

Ogsaa mit stod fuldt af grønne Blade,
Fugle kviddred under Løvet glade,
Grenen vugged i den lune Vind.
Mens jeg sov, kom sød, livsalig Vaaren,
Da jeg vaagned op, var Længselstaaren
Allerede tørret af min Kind.

Lad nu Vintren iisne Lund og Vove,
Aldrig naaer den mine stille Skove,
Thi mit Træ det er min Kjærlighed.
Og min Vaar kan ikke meer forsvinde,
Thi den kom med dig, min Elskerinde!
Du var Foraarsenglen til min Fred.

Freidig.

Jeg veed, at mellem dig og mig
Der staaer en dunkel Skygge,
En bleg Erindring, taarerig,
Et skuffet Haab om Lykke.
Naar du vil aabne glad din Favn
For Livets Røst, som klinger,
Da hvisker den et Ord, et Navn
Og truer med sin Finger.

Den jager bort hvert nyfødt Smiil,
Der paa din Læbe svømmer,
Og dræber med en giftig Piil
Den Lyst, hvorom du drømmer.
Dit Hjerte lukker den igjen,
Naar dine Længsler kalde;
Men jeg vil gaae i Kamp med den
Og seire eller falde.

Jeg skyder Skjoldet paa min Arm,
Det store, gyldenblanke,
Det er min Elskov, fuld og varm,
Min Hjelm, det er min Tanke.

Og Trofasthed, til Døden stærk,
Eens i al Fryd og Smerte,
Det er den faste Pandsersærk,
Der skjærmer om mit Hjerte.

Jeg spænder Sværdet om min Lænd
Og drager ud dets Klinge,
Det er mit Haab, den fuldtroe Ven,
Der svigted ingensinde.
Stridshesten vrinsker over Vang,
I Sadlen jeg mig svinger,
Den lette Ganger er min Sang
Og Rhytmerne dens Vinger.

Og saa afsted, til Kampen ud,
For dig, min Elskerinde!
I Navn af Elskovs unge Gud
Imod det blege Minde!
See, Solen straaler klar og skjøn;
Snart vender jeg tilbage,
Da skal jeg Seirens søde Løn
Paa dine Læber tage.

Modløs.

Min lyse Drøm om Kjærlighed,
Du søde Barn, der banker
Paa Døren hvergang Nattens Fred
Husvaler mine Tanker!
Du stille Barn, med blegen Kind-
Og dybe Stjerneblikke,
Drag atter i mit Hjerte ind,
Hun hører dig dog ikke.

Dit bange Trin for sagte var,
For tunge dine Sukke,
Den Længselsblomst, du stille bar,
Har hun ei Lyst at plukke.
Den Trofasthed, veemodig, mild,
Der bæver i dit Øie,
Som Maaneglands, med dæmpet Ild,
Kan ikke hende bøie.

Kan du ei laane Solens Pragt
Og Foraarsstormens Mæle,
Og i en borget Blomsterdragt
Ved hendes Tærskel knæle;

Kan ikke hoit, med klingert Ord,
Du om den Elskov tale,
Der dybest i et Hjerte groer,
Som Blomst i stille Dale —

Da gaa igjen hvorfra du kom,
Du stakkels Barn af Smerte!
Og deel med mig min Fattigdom
Og hviil dig i mit Hjerte.
Jeg bærer dig, min Kjærlighed!
Trofast i al Forandring,
Til Aftenstjernen smiler ned
Paa Maalet for min Vandring.

Digtergaver.

Jeg en Digterkrands dig fletter
Af de lette Sommerskyer,
Som i stjerneklare Nætter
Svæve over Horizonten;
Snoer den trindt omkring din Pande,
Om de mørke Lokkers Bølge,
Som naar paa de stille Vande
Skummet snoer sig om en Lilie.

Dristig op min Arm jeg strækker
Til de skjønne, høie Stjerner,
Og til Krandsen jeg dig rækker
Elskte! dem som Diamanter.
Om din Skulders hvide Buer
Hænger jeg et Slør, der vævet
Er af Maanens rene Luer
Og isprængt med Duggens Perler.
For din Fod et Tæppe breder
Jeg af alle Jordens Blomster,
Knælende paa det tilbeder
Jeg din Skjønheds høie Guddom.
At vi altid da maae følges,
Kan ei undre dig, min Elskte!
Thi naar Himmels, Jords og Bølges
Herlighed hos dig er samlet,
Skulde jeg da i den øde
Verden, hvor med Skjønhedslivet
Al min Lyst forsvandt og døde,
Vandre glædeløs tilbage?

Maanelys.

Fuldmaanen ligner du, den høie, milde!
Naar tusindlokket den sit Haar nedruller,
Jeg tænker paa den Stund, da om din Skulder
Du strømme lod de gyldne Lokkers Kilde.

Fuldmaanen ligner du, den høie, milde!
Naar gjennem Sommerskyens Slør den titter,
Jeg tænker paa, da du bag Haandens Gitter
Undseelig først dit Ansigt skjule vilde.

Naar over Havet lysende den stiger
Og Bølgen lægger sig og Stormen viger,
Jeg tænker paa den Magt, du har, at stille

Kun med et Blik min Sjæls oprørte Vande,
Naar taus du bøier over mig din Pande —
Fuldmaanen ligner du, den høie, milde!

I Skoven.

Kom, min Elskte! lad os hvile
Ved den hugne Marmorsteen,
Her, hvor Blomstersneen falder
Ned fra Mandeltræets Green.

Her, hvor Natten sagte folder
Ud sit stjernesmykte Slør,
Og sin Længsels lyse Taare
Paa vort Elskovstempel strøer.

Mærker du, hvor hendes Aande
Bølger blid og sommervarm?
Natten, det er min Gudinde,
Jeg er født ved hendes Barm.

Hører du, hvor Kilden græder
Eensom i sin dunkle Vraa?
Seer du, hvor dens lyse Bølge
Længes imod Himlens Blaa?

Mærker du, hvor Sommerluften
Bærer Sukke i sin Favn,
Og hvor Mandeltræet dufter
Om en Sorg, som ei har Navn?

Hører du, hvor Fuglen vaager
Med det tonerige Bryst,
For at blande sine Klager
Med Naturens store Røst?

Og paa Havet hist derude
Hver en Bølge har sig lagt;
Dæmpet er dets Kamp af Længsels,
Af Erindrings stille Magt.

Slyng din Arm omkring min Nakke,
Hviil dit Hoved til min Kind!
Jeg skal tolke dig den Attraa,
Som behersker nu dit Sind.

Jeg skal tolke dig den Smerte,
Som i Nattens Taushed boer
Og til et beslægtet Hjerte
Taler høit foruden Ord.

Veed du det, i fordums Dage
Boede der i Kildens Væld
En Naiade, fiin og yndig,
Hendes Liv var Bølgens Sjæl.

Veed du det, i fordums Dage
Titted frem bag Træets Blad
Med et mildt, nysgjerrigt Øie
En Dryade, ung og glad.

Og den lette Bølge trykked
Ilende, med flygtig Lyst,
Tusind Kys paa Havgudindens
Friske Mund og hvide Bryst.

Men de høie Guders Lykke
Blomstrede ved Stjerners Skin
Mellem Skyerne deroppe
Paa Olympusbjergets Tind.

Da var Tanken høi og dristig,
Da var Livet Harpeklang,
Da formæled Himlens Sale
Sig med Jordens Blomstervang.

Men en Nattevind beaanded
Da Naturens varme Sjæl,
Og en Dunkelhed sig lagde
Over Solens Straalevæld.

Fra de Dødeliges Hjerte,
Der var bleven koldt og dødt,
Mørket steg og skjulte Alt, hvad
Poesien havde født.

Tom blev Himlens høie Hvælving,
Tom blev Havets dybe Hal,
Taus hver Kilde blev i Dalen,
Taus blev Skovens grønne Sal.

Og de Dødelige troede,
At forbi var Guders Magt,
At igjen de kunde slutte
Nu en ny og anden Pagt.

O de Daarer! og de tro det,
Og de vandre blinde om;
Vide ei, at hvor de komme,
Der er Guders Helligdom.

Thi de skjule sig, de Høie,
For et koldt, vanhelligt Blik;
Derfor og den sjeldne Gave
Dem at skue, Faa kun fik.

Men en Sommerkveld, naar Tvende,
Elskovsglødende, som vi,
Vandre med vort Savns, vor Længsels
Rige Skat af Poesi,

Da maa al Naturen længes,
Sukke inderlig, som vi;
Denne Magt har vore Sjæles
Rige Skat af Poesi.

Fra vort Hjertes Dyb sig breder
Let og tyst et Veemodsslør
Over Enge, over Høie,
Over Skove, over Søer.

Og bag det vi see dem vandre,
Guderne, som ei forsvandt,
Men som skjule sig for Den, der
Ikke Elskovstemplet fandt.

Skabningen omkring os taler
Med en Røst, som vi forstaae,
Og den vidner stærkt og stille:
Guderne kan ei forgaae.

Nei, de leve! Hører Sukket
Du fra Kildevældets Mø?
Ja, de leve! Mærker Klagen
Du fra Nympherne i Sø?

Seer du Taaren langsomt trille
Ned fra Nattens Øielaag?
For den svundne Tid Gudinden
Græder, — men hun lever dog.

Seer du Stjernen hist, der skuer
Til vor Elskovsflamme mild?
Seer du Mars, den kjække Yngling?
Seer du Venusblikkets Ild?

Kom, min Elskte! fyld Pokalen!
Byde vil jeg nu til Gjæst
Guder og Gudinder alle
Til en lønlig Elskovsfest.

Himlen skal de ei forlade,
For at straale om mit Bord;
Thi naar du og jeg er sammen,
Da er Himmelen paa Jord!

Rosen.

Kan du huske det, Maria!
Da vi gik i Skoven ene?
Maanen hængte som en Lampe
Hoit iblandt de dunkle Grene.

Kan du huske det, Maria!
Da vi stod paa Høien stille,
Lytted drømmende til Fuglens
Elskovsfulde, blode Trille?

Da du bøied dig til Rosen,
Selv en Rose, fiin og yndig,
Gav mig den og spurgte, om jeg
Var i Blomstersproget kyndig?

Nu er Rosen bleg, og ingen
Farve meer dens Blad omhyller;
Og endnu dog — knap du troer det,
Hvor vidunderlig den tryller.

Naar jeg stirrer paa det visne
Minde om de lyse Nætter,
Mens dit Billedé, min Elskte!
Jeg i Tanken for mig sætter:

Da faaer Blomsten Liv og Farve,
Naar ret levende jeg tænker;
Og som fordum af sit Bæger
Duftens Sødme den mig skjænker.

Da forvandler til en kølig
Skov sig flux mit stille Kammer,
Og min Lampes matte Straale
Bliver Maanens gyldne Flammer.

Og dit Billed og min Tanke
— Selv jeg sidder ganske rolig —
Gjøre nu den gamle Vandring
Rundt i Nattergalens Bolig.

Og de staae, som vi hiin Aften,
Da paa Rosenhøien stille,
Lytte drømmende til Fuglens
Elskovsfulde, bløde Trille.

Atter kan jeg da din milde,
Sværmeriske Stemme høre,
Og jeg skriver ned de Tanker,
Som den hvisker i mit Øre.

Denne Kraft har Rosen, denne
Tryllemagt, som aldrig svigter —
Ja, selv nu, jeg troer at skrive,
Er det dog kun den, der digter.

Farvel.

Farvel! nu maa vi skilles ad,
Hvad hjælper det at klage?
Den Rose rød har tabt sit Blad
Og vender ei tilbage.
Tag mit Farvel for sidste Gang
I Tonerne, de lette —
Skjøndt du vel sagtens snart min Sang
Vil som mig selv forgjette.

Det var paa Sangens dybe Sø,
Du husker nok, jeg nærmed
Mig til dit Hjertes stille Øe,
Som Phantasus beskjærmed.
Min Elskov seiled frem i Hast
Paa Rhytmens Bølger gynget,
Med hvide Seil, og Toug og Mast
Af Roser tæt omslynget.

Det er paa Sangens dybe Sø
At nu min Elskov fjerner
Sig fra dit Hjertes stille Øe
Og dine Øines Stjerner.
Og langsomt, henad Bølgens Speil,
Den ud paa Dybet svømmer,
Mens Mindet bag de sorte Seil
Taus hviler sig og drømmer.

Hvorhen den gaaer? — Jeg veed det ei,
Og selv den veed det ikke;
Den styrer kun sin tunge Vei
Langtbort fra dine Blikke.
Stort er det øde Verdenshav,
Og dyb er Ankergrunden;
Den finder vel tilsidst en Grav
Og hviler sig paa Bunden.

Til Erindring.

I.

»Før mig ud af dette mørke Kammer!
Før mig ud! I Aftensolens Flammer
Rødme kan endnu min blege Kind.
Naar jeg seer de solbestraalte Høie,
Er det som mit trætte, trætte Øie
Skuer dybt i Evigheden ind.«

Og vi lagde hende ned, den Hulde,
Varsomt ned blandt Roser taarefulde,
Mens den fjerne Aftenklokke lød.
Hendes Liv, som Blomstens, var uskyldigt,
Derfor bredte Leiet blødt og fyldigt
Blomsterne ved deres Søsters Død.

II.

Læg dit Bryst til mit igjen og Munden
Sidste Gang til min i Afskedsstunden,
Hviil dit trætte Hoved i min Haand.
Naar da Doden kommer, dig at røve
Med et Kys, skal han forgjeves prøve
Paa at løse vore Læbers Baand.

Da skal han sin Svanevinge lægge
Som et Brudetæppe om os begge,
Og hans Kys jeg dele skal med dig.
Ikke skilles skal vi, nei formæle
Maa da Dødens Engel vore Sjæle;
Fattigt Livet var, vor Død er rig.

III.

Seer du Skyerne, de to, som glide
Langsomt henad Himmelbuens Side,
Synkende i Aftenrøden ned?
Saadan vilde jeg, Maria! svømme
Med dig over Øieblikkets Strømme
Hen mod Evighedens lyse Bred.

Seer du Bjerget med de mørke Tinder?
Afskedstaarer trille fra dets Kinder,
Før det hyller sig i Nattens Slør.
Saadan maa jeg eensom staae tilbage,
Og min tause Graad er al den Klage,
Jeg kan offre til dig, naar du døer.

IV.

Hvorfor, Blomst! vil du dit Bæger lukke?
Hvorfor, Zephyr! døer du hen i Sukke?
Hvorfor, Kilde! risler du ei meer?
Blomsten svared: med de lukte Klokker
Smykker altid jeg en Søsters Lokker,
Naar for sidste Gang jeg hende seer.

Zephyr svared: varsom maa jeg være,
Thi en frigjort Sjæl skal snart jeg bære
Slumrende til Livets lyse Borg.
Kilden svared: jeg har seet din Taare,
Og min muntre Sang skal ei dig saare,
Stille skal det være om din Sorg.

V.

Det var stille rundtom; Maanen seiled
Eensom mellem Skyerne og speiled
Smukt sit Billed i den blanke Kilde.
Fuglen sad med Hovedet bag Vinge,
Vindens Stemmer hørte op at klinge,
Blomsten slumred; det var rundtom stille.

Og det lyned svagt bag Østens Høie;
Maanen skjulte sig, men Stjerners Øie
Lyste over os som Fakkelskin.
Da fløi Døden, som et Suk, med Mildhed
Os forbi, og gjennem Nattens Stillhed
Gik Marias Sjæl i Himlen ind.

Vær stille, Hjerte!

Vær stille, Hjerte, bank ei saa!
Du kan jo dog ei drage
Fra Gravens Dør den tunge Slaa
Med al din Elskovsklage.
Et Vindpust gjennem Lunden gaaer,
Et Blad til Jorden falder;
Dit Slag ei hendes Øre naaer,
Hun hører ei, du kalder.

Vær stille, Hjerte, bank ei saa!
En Fugl i Luft sig svinger;
Men hende, som du tænker paa,
Naae aldrig dine Vinger.
En Hjort igjennem Skoven sprang
Og svandt bag Busk og Stamme,
Dit Suk igjennem Luften klang
Og døde med det samme.

Vær stille, Hjerte, bank ei saa!
See, Dagens Timer skride;
Snart skal du høre op at slaae,
At længes og at lide.

Snart synker Natten over Jord,
De stille Stjerner smile;
Der er ei nogen Sorg saa stor,
Den faaer jo engang Hvile.

Jeg seer dig med min Tanke.

Jeg seer dig med min Tanke, jeg seer dig med min Sjæl,
Med Længselens tungsindige Øie;
Jeg seer dig i det Fjerne, men beder jeg: o dvæl!
Da flygter du, som Solen bag Høie.

Du fører mine Drømmes livsalige Chor
Med Strængespil og tonende Sange,
Din Stemme kan jeg høre, jeg seer dit lette Spor,
Liig Hindens, den man aldrig kan fange.

Og havde jeg en Ganger, som Fuglen saa snel,
Med Vinger og med flyvende Manke,
Jeg fanged dig dog aldrig, jeg red den før ihjel,
Thi du er mere let end en Tanke.

Jeg seer dig i det Fjerne, om Dagen og ved Nat,
Men helst dog naar jeg vandrer alene,
Hvor Nattergalen slaaer i det sommergrønne Krat
Og Bølgen sagte risler bag Stene.

Da klinger over Vandet en Gjenlyd af din Røst
Og kalder mine Drømme didover.
Jeg følger — ak, men findér ikkun den tomme
Kyst
Og hører kun de sukkende Vover.

Før og nu.

Før var mit Bryst en Have
Med duftopfyldte Blomster,
Med Søer, hvori Himlen
Sit Ansigts Klarhed speiled.

Før var mit Bryst en Have
Med skyggefulde Lunde,
Der hvælvede sig over
De skjulte Kilders Rislen.

Med solbestraalte Dage,
Med sommervarme Nætter,
Med Stjerners lyse Bæven
Og Foraarsvindes Luften.

Og mine Tanker svømmed
Paa Søerne som Svaner;
Og mine Ønsker flagred
Som Falke over Sletten.

Men Løvet faldt af Lunden
Og alle Blomster døde,
Og Søerne blev tørre
Og Nætterne blev mørke.

Da flygted mine Glæder,
Som Svaner imod Syden,
Og mine Ønskers Falke
Blev Ørne, som forjog dem.

Før var mit Bryst en Have,
Nu staaer der kun tilbage
Een Blomst — det er min Smerte,
Men ak! den voxer frodig.

Dens Rødder er saa dybe,
At den kan ikke fældes,
Den blomstrer lige villig
Ved Sommer og ved Vinter.

Dens Duft er disse Digte,
Der ængstelig sig hæve
Som Taager over Engen
Og svinde i det Fjerne.

Afsked.

Af en ufuldendt Digtning.

Nys forsvandt mit Haab, det gik ned,
Som en Stjerne sluktes det brat,
Og jeg staaer paa mit Fødelands Bred,
Rundt omkring mig er dæmrende Nat.

Hist i Mørket der blinker et Skin,
Det er Brudeblus, som blev tændt,
For at lyse min Elskede ind
Til en Lykke, jeg aldrig fik kjendt.

Lystig skinner bag Skovene frem
Min Faders Borg; der er lyst,
Thi min Elskede fører han hjem,
For at hvile i Nat ved hans Bryst.

Ved min Fod der en Liigsteen er sat,
Der begrov min Moder de nys;
Jeg vil bringe et kjærligt Godnat
Og paa Marmoret trykke mit Kys.

Thi histude, hvor Havet er sort,
Er for Anker lagt den Fregat,
Som fra Hjemmet skal føre mig bort
Med min Sorg i den dæmrende Nat.

Du, som under dit Hjerte mig bar,
Du, som fostrede mig ved dit Bryst,
Du, hvis Kjærlighed løftet mig har
Som en Vinge i Sorg og i Lyst!

Du, hvis Liv var en uafbrudt Bøn,
Du, med Fromhedens Glands i din Sjæl,
Du, som smiilte og græd med din Søn,
Du, min elskede Moder, Farvel!

Du, mit Liv! som nu hviler dig varm
Ved hans Bryst, der rev dig fra mit,
Sov du sødt, sov sødt i hans Arm,
Da min Kjærlighed var dig for lidt.

Naar den klingende Storm bringer Bud
Om at Bølgen røres paa Sø,
Vær da lystig, min Faders Brud!
Thi maaskee er det mig, som skal døe.

Tro kun ei, at jeg græder fordi
Jeg skal flye min Hjemstavn saa brat;
Ei den elsker mig meer, og forbi
Var min Kjærlighed længe, Godnat!

Alt det lufter; tag nu mig i Favn,
Du mit Skib med de skinnende Flag!
Rolig skue jeg skal fra din Stavn,
At det svinder, mit Fædrenetag.

Hvad mit Hjerte foragter, fik Sted
Til at boe paa min Faders Borg,
Hvad jeg elsker, det fører jeg med:
Min slumrende Hævn og min Sorg.

For Speilet.

Nei, Forfængelighed er det ikke,
Naar jeg taus for Speilet stille staaer,
Og, fordybet selv i mine Blikke,
Drommer bort de smertefulde Aar.

O, jeg veed, at rynket er min Pande
Og min Læbes Varme duftet hen,
Og jeg veed, at Tidens dybe Vande
Bringe ikke Roserne igjen:

Det er ei om Kindens friske Rødme,
Ei om Haarets gyldne Lok jeg seer,
Det er ei om Smilets milde Sødme,
Ak, jeg veed, at jeg har mistet Meer.

Jeg har mistet Tankens fromme Stilhed,
Jeg har mistet Sjælens Rosenvaar,
Og mit Hjertes elskovsfulde Mildhed
Har jeg mistet, jeg er kold og haard.

Om det Tabte har jeg kun eet Minde,
Ikke meer, det er mit eget Blik;
Naar jeg møder det, saa kan jeg finde
Der igjen, hvad i mit Liv forgik.

Thi mit Øie har endnu den samme
Milde Glands, som Hjertet mistet har,
Og mit Blik endnu den rene Flamme,
Som forlængst i Tanken slukket var.

Og naar længe, drømmende jeg sænker
Øiet i mit Øies Dybder ned,
Er det, som Erindringen mig skjænker
For en Stund min Barndoms Morgenfred.

Nei, Forfængelighed er det ikke,
Naar jeg taus for Speilet stille staaer,
Og, fordybet selv i mine Blikke,
Drømmer bort de smertefulde Aar.

Lion.

Nu har jeg lagt dig ned i Jord,
Min allerbedste Ven!
Du har det vel saa godt, jeg troer,
Som jeg, der blev igjen.
Tidt seiler Den til fremmed Land,
Der nødig vil afsted,
En Anden staaer igjen paa Strand
Og ønsker, han var med.

Der er ei Mange, det jeg veed,
Som, hvor jeg vandred frem,
Har seet paa mig med Kjærlighed,
Men du var En af dem.
Og derfor vil jeg, før i Kveld
Vi skilles sidste Gang,
Af Hjertet sige dig Farvel
Og synge dig en Sang.

Lad hvem der vil med Smiil og Spot
Sig undre ved min Færd,
Jeg mener, det er altid godt
At have Nogen kjær.

Jeg tænker, at en trofast Sjæl
Foruden Svig og Had,
Hvor man saa finder den, har vel
Fortjent et Afskedskvad.

Og trofast var du mig, min Hund!
Hvordan saa Skjebnen kom,
Du hængte ved mig, skjøndt din Mund
Ei talede derom.
Gik Lykken opad eller ned,
Du var min Følgesvend,
Og jeg vil ikke blues ved
At kalde dig min Ven.

Vel mægted ei din Tunge, glat
At spinde Talens Traad,
Du hørte til et Folk, forladt
Af Ord og Smiil og Graad.
Men gjennem Blikkets tause Røst
Din Tanke jeg forstod,
Jeg saae, at ærligt var dit Bryst,
Og at du var mig god.

Naar jeg var glad og muntert sang,
Du kjendte strax mit Sind,
Foran mig over Marken sprang
Du lystig som en Vind.

Var jeg bedrøvet, kom du hen,
Saae paa mig kjærlig, klog,
Som om du vilde sige: Ven!
Hvad fattes der dig dog?

Da var det ret, som om dit Blik
Fik Sjæl udaf min Sjæl,
Da følte jeg, som dig det gik,
Saa gaaer det tidt mig selv;
Hvad dybest i mit Hjerte boer
Af Sorrig eller Fryd,
For det har Læben intet Ord,
Men ikkun Sukkets Lyd.

Vel var du kun en stakkels Hund,
Man siger, uden Sjæl;
Dog, vækkes du ei op af Blund,
Saa vaagner knap jeg selv.
Men er det sandt, man gjenseer hist
Alt hvad man elsked her,
Saa møder du, det veed jeg vist,
Mig først i Morgenskjær.

Længsel.

Da Livets Fader bød vor Aand at stige
Fra Himlen ned og klæde sig i Jord,
Gav han om Alt, hvad hist i Reenhed boer,
Et Minde den, som ingen Tid skal vige.

En Længsel boer i Hjertets tause Rige,
En aldrig stilt, som skildres ei med Ord,
Veed ei sit Maal; men ak! dens Magt er stor,
Og evig med vor Rolighed vil krige.

Den er os nær i Fryd, som og i Smerte;
Den lokker Smiil i Sorgen paa vor Læbe,
Og klagende dens Røst i Glæden klinger.

Saa fylder den paa Livets Dag vort Hjerte,
Men mod dets Aften, naar den did vil stræbe,
Da sprænger den vort Bryst med sine Vinger.

Døden.

Lykkens Søn med opreist Pande
Vandrer i de gyldne Sale;
Virakskyer rundtom blande
Deres Duft med Folkets Tale.
Naar han harmfuld rynker Brynet,
Høres Sværd og Landse klinge,
Naar han vinker, frem som Lynet
Fare de mod Pandsrets Ringe.
Naar han smiler, Kampen tier,
Glædens muntre Melodier
Flyve gjennem Harpens Strænge,
Gaae som Solglands over Enge,
Slynge sig som Blomsterkrandse
Om hans Slot, hvor Piger dandse.
O, men just naar Glædens Tone
Jubler høiest ved hans Throne,
Der en Lyd, en sagte, svæver
Gjennem Salen, og han bæver,
Han, den Mægtige, derved;
Thi den hvîsker: snart skal dette
Urofulde, trætte
Hjerte finde Fred.

Sorgens Barn gaaer taus, med bøiet
Hoved gjennem Livet ene;
Tankefuld han vender Øiet,
Tungt af Graad, mod Veiens Stene.
Folket for hans Ansigt flyer,
Skrækket af de mørke Miner,
Glædens Sol bag dunkle Skyer
Skjuler sig, naar frem han triner.
Fra de klart oplyste Sale
Lyder Sang og munter Tale;
Men for Sorgens dybe Sukke
Sig de gyldne Døre lukke,
Og dens Barn maa ene gange
Gjennem Nætterne de lange.
O, men frem af Mørket bryder
Da et Dæmringsskjær; der lyder
Klare, milde Fuglesange,
Og de svæve til den bange
Sjæl som Harpetoner ned,
Hviske sagte: snart skal dette
Længselsfulde, trætte
Hjerte finde Fred.

Madonna.

Du, Madonna! som med Smerte
Fødte Verdens rige Hjerte,
Og med Sorg og Suk det svøbte
Og i Taarer Barnet døbte,
Og dit Blik lod frygtsom drage
Fremad mod de tunge Dage:
Du, Madonna! ligner Sjælen,
Naar med Frygt og bange Dvælen
Den sin Tro til Verden føder
Og, mens Moderhjertet bløder,
Beder Gud, han vil bevare
Troen reen i Livets Fare.
Du, Madonna! som med stille
Haaben saae mod Livets Kilde,
Og med stærk Fortrøstning vidste,
Jesu Gravsted skulde briste,
Og din Søn tilbage stige
Til sin Faders lyse Rige:
Sjælen ligner du, som rolig
Skuer op mod Herrens Bolig,
Og sin Haaben trofast sætter
Til den Seier, han forjætter,
Til den Vished, at af Sorgen
Stiger frem en nyfødt Morgen.

I sit Haab til Gud alene,
I sin Seierslyst, den rene,
I sin Frygt og bange Dvælen
Førend Prøven, ligner Sjælen
Dig, Madonna, som med Smerte
Fødte Verdens rige Hjerte!

Elsk!

Efter F. Freiligrath.

O, elsk imens du elske kan!
O, elsk imens du elske maa!
En Tid der kommer, da du skal
Alene mellem Grave staae.

See til, at i dit Hjerte du
Ei dræber Kjærlighedens Vaar,
Saalænge som et andet Bryst
Med Kjærlighed imod dig slaaer.

O, trøst Enhver, som tillidsfuld
Har lukket op for dig sin Sjæl,
Og gjør ham glad saa tidt du kan,
Og siig ham ei et koldt Farvel

Og vogt din Tunge vel; thi snart
Et bittert Ord kan blive sagt.
O Gud! det var ei ilde meent —
Men ham har det dog Smerte bragt.

O, elsk imens du elske kan!
O, elsk imens du elske maa!
En Tid der kommer, da du skal
Alene mellem Grave staae.

Da knæler du ved Graven ned
Og skjuler taarefyldt dit Blik
I Kirkegaardens vaade Græs,
Fordi saa tidlig bort han gik;

Og siger: O, see til mig ned,
Der ved dit Gravsted græder seent;
Tilgiv, at jeg dig krænket har —
O Gud! det var ei ilde meent.

Men han kan ikke see dig meer,
Og til dit Bryst han kommer ei;
Den Mund, der tidt dig kyssed, kan
Ei sige: Jeg tilgiver dig.

Han gjorde det, han tilgav dig;
Men mange Taarer har han kjendt
For dig og for dit bittre Ord —
Dog tys, han hviler, han har endt!

O, elsk imens du elske kan!
O, elsk imens du elske maa!
En Tid der kommer, da du skal
Alene mellem Grave staae.

Tak.

Til Fru J. L. Heiberg med »Klintekongens Brud«.

»Naar Klintekongen sidder taus og ene
»Om Natten i sin lyse Abildgaard,
»Da tænker han paa Jordens skjønne Datter,
»Og blæser i sit Horn og Harpen slaaer;
»Frem strømmer da paa Lydens dybe Bølger
»Den Længsel og den Lyst, som Klinten dølger.«

Tidt vil, som han, jeg sidde taus og ene
I mine Drømmes lyse Abildgaard,
Og, medens Alt er stille rundtom, lytte
Til Tankens Bølge, der imod mig slaaer;
Da vil af Drømmens Dæmring frem sig hæve
Et yndigt Billed og forbi mig svæve.

Da vil jeg mindes Klintens skjønne Datter,
Og jeg vil tænke paa den Aftenstund,
Da første Gang jeg glad, bevæget hørte,
At mine Ord fik Liv i hendes Mund,
Da første Gang jeg henrykt saae i hende
Min Ungdoms Drøm med Sandhed sig forbinde.

Lad Digt og Billed gaae i Livet under,
Eet Sted skal de dog samles beggeto,
I min Erindrings Abildgaard, den stille,
I Tankens Helligdom, der skal de boe;
»Did trænge ei de Dødeliges Blikke,
»Om Haven gaaer kun Sagn, de see den ikke.«

Sang.

Juleaften i Rom 1852.

At alle Veie gaae til Rom,
Fra Bjerge, som fra Dale,
Det vidste vi før hid vi kom,
Det er en gammel Tale.
Men hvad vi her først lære maae
I Maaneder og Dage,
Det er, at skjønne rigtig paa,
At Veien gaaer tilbage.

Vi flagred bort fra Hjemmets Strand,
En lystig Trækfuglskare,
For at besee det vælske Land
Og Verden at forfare.
Vi bredte Vingen ud med Fryd
Og iled over Jorden,
Men for hver Miil, vi fløi mod Syd,
Fløi Hjertet een mod Norden.

Trehundred Miil og fleer saavel
Fra hine sølvblaae Sunde
Vi sidde sammen her i Kveld
Imellem Laurbærlunde.

Trehundred Miil og fleer saavel
Fra Tibrens gule Banker,
I Hjemmet, under sneedækt Tjeld,
Der sidde vore Tanker.

Der sidder Hjertet luunt ved Bord,
Mens Timerne de rinde,
Og taler mangt et skjemtsomt Ord
Med den og den Veninde;
Der blomstre vore Minder smukt,
Som Roser opad Taget,
Der lover Haabet os sin Frugt
Og svinger Juleflaget.

Vil Nogen laste dette Kvad
Og sige, man kan være
Blandt Sydens Blomster vel saa glad
Som hjemme, hos de Kjære,
Har Nogen bragt sit Hjerte med —
Vi vil derom ej trætte,
Han har det paa et deiligt Sted,
Men ikke paa det rette.

Det rette Sted er det, der saae
Vor første Fryd og Smerte,
Hvor under Vinterhimlen blaa
Vort eget Maal vi lærte;

Det' rette Sted, hvor Hjertet boer,
Er hvor man ei er fremmed —
En Skaal da for det høie Nord,
En Skaal for Fædrehjemmet!

En Skaal for Kvartetten.

Sang ved Jubilæumsfesten for S. H. Paulli.

Mel.: »O lad dem flagre«, af Paulli.

»O lad dem flagre, som de vil«,
Det unge Hjertes Længselstoner,
Der er en Magt, som Alt forsoner
Og samler til melodisk Spil.
Den kommer som en Sang fraoven,
Som Gjenlyd af en himmelsk Røst,
Og bøier efter Vellydsloven
Sjæl imod Sjæl og Bryst mod Bryst.

Lyksalig Den, som lyttet har
I Ungdoms Aar til Elskovs Stemme,
Og som har vidst dens Klang at gjemme
Til Alderdommen reen og klar!

Lyksalig Den, som har forstaaet,
At Livets store Symfoni
Er skjønnest der, hvor den har faaet
Sit Præg af Hjertets Melodi!

Det har han følt og aldrig glemt,
Vor gamle Ven og Tonemester,
Og tidlig har sit Hjems Orkester
Han i sit Hjertes Tonart stemt.
Først lød en Duo, saa Terzetten,
Saa kom den fjerde Stemme til,
Og fyldig Lyd fik nu Kvartetten
Af Kjærlighedens Sammenspil.

Aar efter Aar som Bølger svandt,
Men Tonevældet blev det samme
Og lige klar den milde Flamme,
Som fire Hjerter smukt forbandt.
Skaal for Kvartetten! Gid den længe
Maa føres af den samme Haand,
I samme Takt, paa samme Strænge,
I samme Harmoni og Aand!

Ude og hjemme.

Med Nakken i Græsset laa han,
Ved hver Side laa der en Ven;
Nu vilde han visselig ønske,
Han laa der saa vel igjen.

Med Nakken i Græsset laa han
Og stirred i Himlens Grund,
En »Sigaro« fra den hellige Stad
Dampede i hans Mund.

I malerisk vild Uorden
Groede Skæggets buskede Krat,
Oliepletter og Stænk fra Paletten
Dekoreerte hans Sommerhat.

Ved hans Hoved stod der en »Mezzo«,
Som straaled af Vinens Guld,
Ved hans Fødder laa der en anden,
Som havde været fuld.

Over ham bredte sig Himlen,
Liig en Kappe skinnende blaa,
Under ham duftede Jorden
Af hundrede Blomster smaa.

Sydvinde svæved med Susen
Gjennem Pignernes flettede Top,
Middelhavet sendte sin Brusen
Til Castel Fusano op...

I Pandser af Regnbuefarver
Løb Fiirbeen henover Sand,
Og Sommerfuglene flagred
Omkring den fornøiede Mand.

Nu — ligger han ikke paa Nakken,
Nu er Skægget klippet og net,
Og man seer paa hans Klædeskjole
Ei en eneste Olieplet.

Han har en anseelig Bestilling,
Er Kunstforeningsdirekteur,
Har en Elfenbeensstok og gaaer ikke
Uden Vest og Seler, som før.

Men over ham hvælver sig Himlen
Ikke længer skinnende blaa,
Nu ligger den tung paa hans Hoved,
Som en Blyhat, regnfuld og graa.

Han sidder forfrossen og bøiet
Foran et stort Staffeli,
Og varmer sine Fingre ved Solen,
Som skinner i hans eget Maleri.

For Pignekronernes Susen
Og Bølgernes Slag mod Kyst,
Har han nu Kasernens Trommer
Og en Vægters snøvlende Røst.

End stundom af gammel Vane
Lukker han Vinduet op,
Og seer, om han ikke, som fordum,
Kan skimte San Pietros Top.

Da tænker han paa de Tider,
Han var hundrede Mile herfra,
Og stiger til Øiet en Taare,
Er det ikke saa sært; thi da —

Da laa han med Nakken i Græsset,
Ved hver Side laa der en Ven;
Nu vilde han visselig ønske,
Han laa der saa vel igjen.

Til en ung Pige.

Som i hiin Mandel, du forgangen Høst
Skjemtende sønderbrød med hvide Hænder,
Saa ligger i den Fremtid, Ingen kjender,
To Tvillingkjerner gjemte: Sorg og Lyst.

Tidt maa man slutte taus dem i sit Bryst,
De kan ei altid deles halvt med Venner,
Hver af dem spirer, bærer Frugt og ender
Med glad Erindring eller Glemsels Trøst.

Du, som har seiret i Erindringsstriden,
Tag denne Seirens Løn — den er. kun liden;
Men lad den varsle dig med venlig Stemme:

At Livets Dag, hvis unge Straaler tindre,
Vil bringe mangen Fryd dig at erindre,
Og liden eller ingen Sorg at glemme.

Hilsen.

Skrevet til Studentermødet i Christiania 1851.

Den Stund, vi gik ombord paa den vuggende Fjæl,
Det Sidste, som vi saae af Fødelandet,
Det var de hulde Kvinder, der vinkede Farvel,
Som hvide Lilier stod de langsmed Vandet.
Det Første, som vi skued paa Norges Klippejord,
Det var de hulde Kvinder, der som en Blomsterflor
Ved Stranden stod og vinked os velkommen.

Da raabte vi med Gammen: Imellem Kyst og Kyst
Du gaaer jo, Skib! som mellem Søsterbarme;
Knap har den ene Strandbred dig sluppet fra sit Bryst,
Før mildt den anden aabner sine Arme.
Med Ungdom er du ladet, med Lystighed og Mod,
Men fremfor Alt med Hilsen fra dem, vi nys forlod,
Til Søstrene, som boe i Norges Dale.

Den Last vi her udskibe fra dem og fra os selv,
En bedre Fragt ret aldrig vi begjærte;
I veed det nok, I Kvinder! I kjende det saa vel,
Hvor nær I er Studenten og hans Hjerte.

Og sidder der en Jente udi en eensom Dal,
Som endnu ei har hørt det, lad Sangens Nattergal
Da kvæde det idag for hendes Øre.

Foruden Jer, I Kvinder! var Ungersvendens Lyst
En Ødemark, som ingen Blomster kjendte;
Foruden Jer, I Kvinder! var Hjertet i hans Bryst
Et Arnested, hvor Ilden ikke brændte;
Og Kraften til at kæmpe var snarlig forbi,
Hvis ei i Livets Strid, under Vaabenlarmen I
Opmuntred ham med Eders klare Stemmer.

For Eder vil han leve, saa længe som han kan,
Indtil det sidste Skib sig med ham fjerner;
Og naar han tager Afsked med denne Verdens Land,
Med denne Sol og disse blanke Stjerner,
Da kaster han paa Livet, som bagved ham forgik,
Naar han paa Eder tænker, endnu et Længselsblik,
Og vinker med sin Haand, mens Kysten svinder.

Tag mildt imod vor Hilsen, I Søstre fjernt og nær!
Saa venlig, som I tog mod Eders Gjæster.
Snart skifter om til Minde vor muntre Reisefærd,
Vi spredes ad i Øster og i Vester;
Men ofte vil vi tænke, naar Aftenen er smuk,
Den Ene med et Smiil og den Anden med et Suk
Paa Søstrene, som boe i Norges Dale.

Bryllupssang.

Ved Esrom Sø gik en Jomfru rank
Med Smiil og Roser paa Kinden;
Hun saae paa Bølgen, den var saa blank,
Saa sødt det dufted fra Linden.
Hun var saa lykkelig, hun var saa glad;
Hvi blev hun tankefuld? Spørg Fuglen ad —
Skjult paa sin Kvist
Sang den med List:
Jeg kjender dog en bedre Lykke.

Og Sol stod op og gik ned igjen,
Og Bølgen slog imod Stranden;
I fremmed Land gik en Ungersvend
Og rynked sukkende Panden.
Hvad hjalp ham Mark og Eng og Sø og Skov?
Hans Hu var tung og langsomt gik hans Plov;
Bølgerne sang,
Skovene klang:
Kun hist i Danmark boer din Lykke.

Tilsidst saa slog han sin Dør i Laas
Og spændte Randsel paa Nakke:
»Farvel! til Danmark gaaer nu min Kaas,
Med En og Anden at snakke.«
Saa drog han hjemad over Bølgen blaa
Og spurgte hende, hvad hun tænkte paa;
Hvad hun har svart,
Veed man ei klart,
Men Begge fandt de deres Lykke.

Og Gud velsigne dem Beggeto,
Hvor de saa hvile og vandre!
Gid de maa længe tilsammen boe
Og dele Godt med hverandre.
Hvor der er Kjærlighed, er Leiet blødt
Og Stuen lys og Brødet altid sødt —
Tøm da Enhver,
Som har dem kjær,
Et Glas for dem og Elskovs Lykke!

Faddersang.

Mens Drengen løber om i Veir og Vind
Og river Huller paa sin Troie,
I Hjemmet sidder taus, med stille Sind,
Hans Søster med det fromme Øie.
Med broget Silke væver hun i Lad,
Og mens hun væver Rosens røde Blad,
Selv hun i Løn
Blomstrer saa skjøn,
Som Rosen fiin med yndig Duften.

For hver en Blomst, som hun baldyrer smukt,
En Tankeblomst af Knoppen springer,
Og mens hun modnes huldt i ærbar Tugt,
Faaer hendes Sjæl fuldbaarne Vinger.
Da fødes Længslen i det unge Sind,
Da rødmer dobbelt smuk den friske Kind;
Tankernes Duft
Stiger i Luft,
I Hjertet er det snart Skærsommer.

Ved Vinduet staaer hun, for i Aftnens Vind
De varme Kinders Glød at svale,
Da banker det, en Beiler træder ind:
»Skjøn Jomfru lytte til min Tale!«

Og som hun lytter drømmende dertil,
Det gjennem Sjælen gaaer som Harpespil;
Livspoesi
Svæver forbi
Den unge Rose i Skærsommer.

Og denne Klang af Elskovs Harpespil,
Den toner end i Livets Aften;
Den lyder mildt, naar Øiet lukkes til,
Og giver Kvindehjertet Kraften.
Den stille Lykke blomstrer stadig kun,
Hvor Kjærlighed befrugter Sjælens Grund:
Derfor hvert Savn
I Kvindens Favn
Til Lyd af Elskovs Strænge slumrer.

Lad Manden færdes kun i Tankens Strid,
I Tvivlens Kamp og svare Trængsel;
I Tankens Fred sig hviler Kvinden blid,
I Hjemmet hviler hendes Længsel.
Til Lykke derfor, du i Vuggen der!
Til Lykke, Glut! at ingen Dreng du er!
Ja, lille Moer!
Tro vore Ord,
Og vær du glad, det er en Datter!

Til et Brudepar.

Vær hilset, Brudepar! O, maa hver Stund,
I sammen leve skal, velsignet være!
Maa Tiden, som i drømmesaligt Blund,
De tunge Sorger bort fra Eder bære!
Alvorligt Livets Ansigt tegnet er,
Og sjelden glattes ud dets dybe Rynke;
Een Stund der gives dog, da Smilets Skjær
Liig Morgensol faaer Skyen til at synke.

Da stiger Evigheden ned til Jord,
Naar mod hinanden Sjælene sig bøie;
Thi Kvinden er Guds Mildheds lyse Ord,
Og Manden Afglands af hans Kraft, den høie.
Saasandt som Kjærlighed er Livets Grund,
Vil Livets Blomster den for Eder bære.
Vær hilset og lev vel! O, maa hver Stund,
I sammen leve skal, velsignet være!

Guldbryllupssang.

I, som har vandret sammen
Fra Morgenklokken klang,
Trofast i Sorg og Gammen,
Ad Livets Tornevang!
I, som den Lykke finge,
At sidde mildt i Fred,
Mens Aftnens Klokker ringe,
Og Solen synker ned!

I, som til Gyldenaaret
Bevared Hjertets Guld,
Og under Sølverhaaret
En Sjæl af Ungdom fuld!
Lyt til en venlig Stemme
Alt fra de Unges Bryst —
Mens Mindets Skat I gjemme,
Har vi kun Haabets Lyst.

Haab glimrer i det Fjerne
Og svinder tidt igjen,
Men Mindets Aftenstjerne,
Den er en fuldtro Ven;

Den lyser op de Steder,
Man fordum gik forbi,
Saa frigjort Tanken træder
Igjen sin Glædessti.

I Mindets Straaler milde
Opstaaer hver Idræt smukt,
Og hvad man trofast vilde,
Det bærer der sin Frugt.
Imellem Haab og Minde
Henrinder Livets Elv —
Held os, om der vi finde,
Som I, engang os selv!

Held os, om da vi stande,
Som I, med kjærligt Sind
Og med en skyfri Pande
I Aftensolens Skin;
Bagved, i Dæmringsfreden,
Den lange Vei vi gik,
Men foran Evigheden
Med dybe Stjerneblik!

Julegaver.

1.

Et Billede.

Fra Taarnet Klokkerne ringe
Julehøitiden ind,
Da begynder en Klokke at klinge
Herindenfor i mit Sind.

Den kalder de spredte Tanker
Sammen fra Vest og Øst,
En Flok af Minder vanker
Sagte gjennem mit Bryst.

Jeg seer dem i Aftenstunden
Alt efter vante Skik,
Nogle med Smiil paa Munden,
Andre med sænket Blik.

De vandre, mens Klokken kimer,
Langsomt forbi med Sang,
Det er de svundne Timer,
Som gaae deres Kirkegang.

De søge den stille Kirke,
Der inderst i Sjælen, trygt,
Som et Huus bag hængende Birke,
Staaer, for Erindringen bygt.

Een efter een de træde
Indad den aabne Dør,
Jeg seer min Sorg og min Glæde
Mildt, som gjennem et Slør.

Og alt imens Skaren svinder,
Stiger den Tanke frem:
Hvormange rige Minder
Jeg sanked i Deres Hjem;

Hvormange Tanker klare,
Hvormange venlige Ord,
Hvormange Spirer, som bare
Frugt i mit Hjertes Jord.

Da tager jeg, mildt bevæget,
Et Billed fra Væggen ned,
Hvori en Kunstner har præget
Sin Længsel efter Fred.

Og medens Klokkerne ringe
Julehøitiden ind,
Og Mindets Klokker klinge
Herindenfor i mit Sind,

Lader jeg Billedet drage
Til Deres Hjem i Kveld,
Og beder Dem mod det tage
Venlig, som mod mig selv.

2.

Amor med Lyren.

Den lille Fyr, jeg sender Dem,
Har længe havt hos mig sit Hjem.

Han kom en Aftenstund som nu,
Det rinder aldrig mig af Hu.

Hvorfra, hvordan — jeg veed det ei,
Han sagde blot: »See her er jeg!

Jeg er en lystig Spillemand,
Som mange nye Viser kan.

Jeg vandred just dit Huus forbi,
Og saae, her var et godt Logis.«

Og dermed, uden meer Besked,
Han satte sig paa Bordet ned.

Saa hæved han sin Røst og sang;
Som gamle Minder først det klang.

Som Gjenlyd fra en Foraarstid,
Da Solen skinned lys og blid.

Men derpaa tog han Lyren fat,
Og Sangens Tone skifted brat.

Da lød en egen Melodi,
Sorgblandet Glæde var deri.

Snart klang den sødt om Haab og Trøst,
Snart vælted den en Steen paa Bryst.

Snart dybt den sank, snart høit den steg,
Den gjorde Kinden rød og bleg.

Snart — dog, det nytter ei, jeg vil
Med Ord beskrive dette Spil.

Nok er det, at den lille Fyr
Holdt i mit Huus et farligt Styr,

Og sang og spilled, saa mit Sind
Ei vidste ud, ei heller ind.

Da tænkte jeg tilsidst: Nei stop,
Nu er det Tid, du holder op!

Jeg passed paa en Morgenstund,
Mens han var taus og sad i Blund,

Og tog og skar, som De kan see,
Hans Strænge over alle tre.

Fra den Dag af, han misted dem,
Har han ei været nær saa slem;

Saa jeg tør nok forsøge paa
At lade ham paa Landet gaae.

Han har mig lovet, at han der
Vil synge kjønt bag Lindetræer

For Dem og for de Andre med,
Og ikke fare vildt afsted.

Sæt ham kun frit paa Deres Bord,
Jeg tænker nok, han holder Ord.

3.

Et Halsbaand.

Hvor Middelhavets Bølger
Af Sol beskinnes,
Sølvhvide Perleskaller
Paa Kysten findes.
Den brune Fiskerpige
Ved Strand dem sanker,
De komme frem som Havets
Lønlige Tanker.

Naar Aftenrøden synker
Bag Myrteskove,
Da længes efter Hvile
Hver fredløs Vove,
Og løfter sig mod Landets
Blomstrende Have,
Og lægger under Skummet
Sin Perlegave.

Som disse Skaller lønlig
Paa Bunden tindre,
Fødes en Digters Sange
Dybt i hans Indre;

En Bølge fra hans Hjerte
Svulmer med Klage,
Lægger dem paa Strand
Og synker tilbage.

Blomster.

1.

Skjøn Jomfru i det Grønne, laan mig Øre!
Hver Sommernat kan man i Sydens Lande,
Hvor dine rige Søstre guldsmykt stande,
Faae Citherspil og Elskovssang at høre.

Jeg tænkte tidt: vil Skjæbnen huldt mig føre
Til Bøgeskoven hjem og Sundets Vande,
Skal jeg, naar Maanen skinner over Strande,
Skjøn Jomfru! Mandolinen for dig røre.

Jeg kom — men Sangen kunde jeg mig spare,
Thi om dig lød et Chor af Nattergale;
Dem var der ingen af i Sydens Dale.

Da lod jeg modløs Strængelegen fare;
Nu beder jeg dig: for en Serenade
Tag, Jomfru i det Grønne, disse Blade!

2.

Hør, hvide Rose, hvad jeg vil fortælle!
Jeg havde sagt Farvel til Rom og Paven,
Jeg havde snørt min Randsel, grebet Staven,
Og Vetturinens Pidsk jeg hørte smælde.

Jeg stod ved Døren alt til Blomsterhaven,
Hvor, liig et blodrødt Vandfald, Roser vælde
Udover Muren, mosbegroet af Ælde,
Og lege smilende, som Børn paa Graven.

Farvel, Farvel! jeg raabte til dem alle,
Har I ei noget Bud til Danmarks Kyster?
Da lod hver Rose rød et Blad nedfalde

Og sagde: Der, bring disse til vor Søster!
Ak, hvide Rose! de blev tabt paa Veien;
Tag en Sonet — men den er kun min egen.

3.

Dit Purpurbæger, Tornerose! skinner
Og stirrer paa mig som et dunkelt Øie;
Jeg vover Haanden over dig at bøie —
Men, Blomst! du stikker mig, er vi da Fjender?

Jeg vil kun klappe dine røde Kinder
Og ved din søde Vellugt mig fornøie;
Det maa jeg nok, ei sandt? du vil mig føie?
Du Medynk har — see blot, hvor Blodet rinder.

Saa rolig smilende du paa mig skuer,
At snart jeg glemmer Tornen, som mig truer,
Og med en dristig Haand din Stilk jeg fatter.

Af Længsel og af Lyst mit Hjerte brænder;
Kom, Tornerose! lad os være Venner —
Ak, slemme Blomst, der stak du mig jo atter!

4.

Forglemmigei, som skjult fra Kildens Rande
Seer paa mig med et klart og lysblaat Øie!
O, hvor jeg savned dig bag Sydens Høie
Og ved den gule Tibers krumme Strande!

Der lød det: Svøm med Øieblikkets Vande!
Lad Viindrueranken om din Lok sig bøie,
Og glem blot, glem! Du lever kun saa føie,
Duk derfor dybt i Glemsels Flod din Pande!

Glem dine Savn, mens du af Bølgen hæves!
Glem, at du har et Hjem, glem, du har Venner,
Og pluk din Glædes Frugt med raske Hænder!

Forglemmigei! dig søgte jeg forgjeves;
Dig fandt i Syden aldrig mine Blikke,
Thi kun i Nord det hedder: Glem mig ikke!

5.

Skjult er dit Liv, men sødt, Skovanemone!
Meer end de Blomsters, der paa Marken prange;
Du hører Nattergalens Elskovssange
Og alle Blades Røst i Lundens Krone.

Ind til din Blomstersjæl naaer ingen Tone
Af al den Mislyd, der et Sind kan fange;
Kun lyse Drømme til dit Hjerte gange,
Som Stjerneglimt fra Sommernattens Throne.

Du lokker mig fra Verdens solforbrændte,
Klangløse Sletter ind i dine Skygger,
Hvor Hinden boer, og Duen Rede bygger.

Og ad en Sti, som aldrig før jeg kjendte,
Hvor nye Stjerner gjennem Løvet skinne,
Gaaer jeg, du Skovens Blomst! for dig at finde.

Roselille.

»Roselille og hendes Moder, de sad over Bord,
»De taled saamangt et Skjemtens Ord.
»Ha, ha, ha!
»Saa saa, saa saa!
»De taled saamangt et Skjemtens Ord.«

Før vor Kilde skal springe med Æblemost sød,
Før jeg for nogen Mand vorder rød.

Før hvert Træ skal i Haven bære Blomster af Guld,
Før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld.

Hr. Peder stod paa Svalen og lytted med List:
Den leer dog nok bedst, som leer tilsidst.

Hr. Peder stod før Sol op og axled sit Skind,
Saa treen han siden for Roselil ind.

Hil sidde I, skjøn Jomfru! i Fløiel og Silkeskrud!
Stat op, lad os følges i Haven ud!

Men der de kom ned udi Urtegaardens Læ,
Saa hang der en Guldring paa hvert et Træ.

Og der de kom til Kilden bag Blomster i Skjul,
Saa sprang der ei Vand, men Mosten guul.

Roselille blev saa rød, som et dryppende Blod,
Hun stirred i Græsset alt for sin Fod.

Da kyssed hendes Læber Hr. Peder med List:
Den leer dog nok bedst, som leer tilsidst.

Tankespind.

Brev til en Dame.

Dag dæmred alt i Øst, men jeg sad i min Stue
Og længtes efter Søvnens blidtsvævende Due.
Jeg var træt af at vaage, men skjøndt det var silde,
Kunde jeg dog ei sove, hvor gjerne jeg vilde.
Ak; Søvnens Fugl besøger kun de Skyldfrie og Fromme,
Har man en Synd paa Hjertet, saa negter den at komme.
Jeg tænkte paa, hvor let, som for Vinden en Lilie,
Den hvide Klædning vifted og gynged paa Tilie;
Jeg tænkte paa, hvor tungt, som en Blomst efter Regn,
Den hvide Klædning hængte, til Varsel og Tegn,
Til Tegn og til Varsel, at en hemmelig Fjende
Hader det Skjønne og vil, det skal forsvinde.

Alt som jeg sad og tænkte, randt det mig i Hu:
En Sanger har jo Magt over Fordum og Nu,
En Sanger er jo Hersker over Alt, hvad der boer
Fra Fuglens Vei i Luft til den grønklædte Jord.

Og er jeg en Sanger, maa jeg vel have Magt
Til at virke slig en sneehvid, letflagrende Dragt,
Som den, der inat, vel uden min Brøde,
Men dog ved min Haand blev plettet og lagt øde.
»Velan da, mine Tanker, I trofaste Svende!
Nu gjælder det at vise, hvad I evne og kjende!
I væve mig en Kjortel saa fiin og saa hvid,
Som en Sølvsky paa Himlen ved Fuldmaanetid;
Til Rendegarn I tage de fineste Traade,
Som Edderkoppen spinder, af Dugperler vaade;
Den Islæt, I fæste mens Væverskytten gaaer,
Skal være de klare Stjerners blidtfunklende Haar;
Men rundtom hele Kjortlen forneden skal I væve
En Krands af lette Blomster, der kan i Luften sväve.
Nu skynder Jer til Arbeid, at Alt er fuldbragt
Før bleg den sidste Stjerne forlader sin Nattevagt!«

Og alle mine Tanker, de store med de smaa,
Begyndte som travle Svende Væven at slaae.
Snart fløi de ud og ind, snart de hamred og banked,
En foer med Væverskytten, en Anden Traaden sanked;
En Spindelvæven bandt om de rullende Spoler,
En maled røde Roser, en Anden blaae Fioler.

Der hørtes ingen Lyd, ingen Stemmer at klinge,
Let fløi de gjennem Luft, som paa Flaggermuusvinge.
En Dreng med gule Lokker gav Agt paa de stille Gjæster,
Han kaldes Phantasien og var deres Vævermester.

Før Morgenhanen goel, førend Stjernen sig slukked,
Blev mine Svende færdige, og Væven de lukked.
Jeg sad i min Stol, som en Konge paa sin Throne,
Da bar de frem den Klædning, der min Synd skulde sone.
Den var saa let og svævende, saa fiin og saa hvid,
Som en Sølvsky paa Himlen ved Fuldmaanetid;
Den glimrede som Riimfrost i Morgensolens Lue,
Den var saa blød, som Dunene paa Brystet af en Due.
»Og nu, I gode Svende! skynder Jer ufortøvet
Til hende, som jeg nylig mod min Villie bedrøved.
Beder den hulde Jomfru i Tugt og i Ære,
At hun den hvide Klædning i Dandsen vil bære;
Beder den hulde Jomfru med Eders Stemmer blide,
At tilgive ham, der har voldt hende Kvide!«

Saadan til mine Tanker jeg talte ved Morgenstunde,
Da lød et Chor af Latter fra deres spæde Munde;

De loe, som Bier summe, de lystige Svende,
Det var som deres Latter aldrig fik Ende.
Omsider mæled En: »Men hvad tænker du, Herre!
Slig Klædning vilde vistnok kun Ondt gjøre værre.
Den Dragt, vi har virket af Spindelvævens Liin,
Er god nok at see paa, men til Dands er den for fiin;
Vi Tanker er saa lette, vi klæder os i Ord,
Men det kan ingen Jomfru paa den hele, vide Jord.«

Der sad jeg da ved Morgengry, skamfuld i Aand,
Og havde ikke andet end et Digt i min Haand.
Saa fattig er en Sanger, han har ei engang Magt
Til at virke slig en sneehvid, letflagrende Dragt,
Som den, der hiin Nat, vel uden min Brøde,
Men dog ved min Haand blev plettet og lagt øde.
Dog, at De ei skal troe, jeg har glemt min Ridderpligt,
Sender jeg Dem dette ubetydelige Digt,
Og beder, De vil tage med forsonligt Sind imod
Det lette Spind af Tanker, jeg lægger for Deres Fod.

Cantate.

Ved Indvielsen af et nyt Huus.

I.

Chor af Huusaander.

Vee os! hvorhen skal vi flye,
Alle vi skjælvende Smaa?
Hvor i den larmende By
Er der et Skjul og en Vraa?

Hør, hvilken Tummel og Trampen og Støi!
Huset gjenlyder af Fremmedes Trin,
Koldt gjennem Dørenes aabnede Fløi
Blæser en hjerteløs Vind.

Her, hvor vi boede saa luunt og saa net,
Byggede Reder, som Fuglene trygt,
Her, hvor vi sysled, og slumrede let,
Bliver saa tomt og saa stygt.

Bange vi sidde ved Kakkelovnsdør,
Ilden er slukket og Stuen forladt;
Hvor skal vi rede vort Leie som før,
Hvor skal vi sove i Nat?

Vee os! hvorhen skal vi flye,
Alle vi skjælvende Smaa?
Hvor i den larmende By
Er der et Skjul og en Vraa?

Nissen.

Recitativ.

For Pokker dog, hvad er det for en Støien!
Har I nu Tid at sidde her og flæbe,
Naar gamle Mænd, som jeg, selv kaste Trøien
Og i de bare Skjorteærmer slæbe!
Hvor vi skal hen? Men veed I det da ikke?
Vi flytte, Børn! Paa Landet skal vi ligge.

Pastorale.

Hist, hvor det uldne Lam paa Engen gaaer
Og kalder barnligt brægende sin Moder;
Hist, hvor den tankefulde Kvie staaer
Og tygger nøisom-glad sit grønne Foder,
Hvor Spurven kviddrer over Vesterbro
Og Frøen kvækker i de stille Nætter:
Der er et Sted, imellem Huse to,
Som kjærligt Nabo-Samliv os forjætter;
Der skal vi flytte hen, der skal vi boe
I landlig Ro.

Gjæstfrihed, Huuslighed,
Orden og Flittighed!
Venlighed, Nøisomhed,
Munterhed, Vittighed!
Alle I Smaa
Med Vingerne paa,
Fra Sal og fra Stue!
Vil I med, saa kom, der er Plads i min Bøtte,
Jeg svinger min Hue,
Hurra! idag skal vi flytte!

Det gamle Huus.

Romanze.

Nu drage de bort med den sidste Vogn,
Mine Stuer blive saa øde,
Ilden er slukket i Skorsteen og Ovn,
Kun i Asken Emmerne gløde.
Det er som naar fra et Menneskes Bryst
Langsomt Glæderne drage;
Skjult under Asken bliver til Trøst
Mindet tilbage.

Thi Huset ligner en Strængeleg,
Som Sjæl kan faae, naar den røres:
Stuerne tale, den stille Væg
Giver Klang af Livet, der føres;

Og var det fyldigt og rigt og smukt,
Kan, som skjælvende Strænge,
Mindet derom, skjøndt Døren er lukt,
Gjenlyde længe.

I Mænd, hvis lystige Skjemt og Sang
Mine Mure gav dobbelt Stemme!
Kvinder, hvis lønlige Sukkes Klang
Taus og trofast Stenene gjemme!
Jeg sender min blaalige Røg til Farvel
Ud mod Landet, det friske;
Tidt vil om gamle Venner i Kveld
Væggene hviske.

II.

To Svaler.

Duet.

Kvivit, Kvivit!
Velkommen paa Landet!
Vi er fløiet herind
Med en Morgenvind
Over Skoven og Klinten og Vandet.
Kvivit!

Vi har skyndt os afsted
Gjennem Solskin og Støv,
Vi har Hilsener med
Fra Lydersløv.
Kvivit, Kvivit, Kvivivit!

Den Første.

I Haven, i Skjul af en Æblegreen,
Sad jeg igaar,
Da kom der fra Huset en gammel En,
Hvidt var hans Haar.
Han røg paa sin Pibe, han saae sig om,
Luften var klar,
Og da han i Skyggen af Træet kom,
Blev han mig vaer.
Da nikked han venlig og sagde mildt:
Lyt til mit Ord!
Jeg beder dig, Fugl! at du flagrer snildt
Op imod Nord.
Og finder du Børnenes nye Hjem,
Flyv saa derned,
Og siig, at du bringer fra Præsten dem
Hilsen og Fred.

Den Anden.

Jeg fløi over Taget
Med Aftenens Vinde,

Jeg saae en bedaget
Huusmoder derinde.
Forstandigt var Øiet
Og Laderne milde,
Hun gik saa fornøiet
Og syslede stille.

Hun saae mig bag Rude,
Da lød hendes Tale:
Luftseiler derude,
Letbyggede Svale!
Jeg beder dig være
Mit Bud og min Terne,
Flyv hen til de Kjære,
Jeg favned saa gjerne.

Det Bedste, jeg eier,
Det skal du dem bringe;
Frygt ikke, det veier
Kun lidt paa din Vinge.
Jeg fylder ei Kruset
Med Penninger blanke,
Jeg sender til Huset
En Kjærligheds Tanke.

Begge.

Kvivit, Kvivit!
Farvel for i Sommer!
Naar det grønnes i Vaar,
Til næste Aar,
For at bygge vor Rede vi kommer.
Kvivit!

Ei et straalende Slot
Er vor Lyst maae I troe;
Ikkun kjærligt og godt
Vil Svalen boe.
Kvivit, Kvivit, Kvivivit!

Det nye Huus.

Recitativ.

Jeg færdig stod, min Fod af Kampesteen
I Jorden plantet var, min Væg var muret,
Og hver en Rude straaled blank og reen
Fra Kjeldervinduet op til Jomfruburet.
Varmt skinned Sommersolen gjennem Grene;
Men jeg var kold og død, jeg stod alene.

Et øde Huus, hvori der Ingen boer,
Er som et Bryst, før Kjærligheden kommer;
Det vender Dør og Vindue imod Nord
Og kjender ingen Sol og ingen Sommer.
I Hjertet tændes Livets Fryd og Smerte,
Og Arnestedet, det er Husets Hjerte.

Nu føler jeg først rigtig, jeg er til,
I mine Mure Glædens Pulse banke,
Jeg sanker Venner om min Arnes Ild,
Og hver en Røgsky er en gjæstfri Tanke;
Jeg lytter til de ungdomsglade Røster,
Jeg seer mig om, og Livet mig forlyster.

Chor af Gjæster.

Som Jøderne gik i det glohede Sand,
Indtil de var Kanaan værdig,
Saa vanked vi her i Landflygtigheds Stand
Saalænge til Huset blev færdig.
Vel døde vi hverken af Tørst eller Sult,
Men ofte vi stode, naar Hjertet var fuldt,
Som Moses ved Grændsen og titted
Med Længsel indover Stakittet.

Og Murene reistes og Taget derpaa,
Det vared i Uger og Dage;
Omsider saa lod vi en Speider udgaae,
Han hented et stort Stykke Kage.
Da saae vi, at Landet var frugtbart og godt,
Velsignet mangfoldig med Tørt og med Vaadt;
Nu, sagde vi, lad os i Klynge
Gaae rundt omkring Muren og synge.

Og muntert vi droge med Spil og med Klang
Igjennem de aabnede Porte;
Fra Huset vi skal med vor lystige Sang
Nok holde Philistrene borte.
Og kommer der nogen, saa er det tilpas,
Vi slaae dem paa Flugt med de klingende Glas,
Og raabe fra Voldenes Tinde:
Hurra for vor Vært og Værtinde!

Vægteren.

Om I vil Tiden vide,
Husbonde, Pige, Dreng!
Da er det paa de Tide
Man føier sig til Seng.
Jeg varer dette Huus;
Tag I Jer Hat
Og siig Godnat
Til Værtens Fad og Kruus.

Afskeds-Chor af Gjæster.

Alt stiger Maanen over Kyst,
Godnat, Godnat!
Hav Tak for denne Aftens Lyst,
Godnat, Godnat!
Det nye Huus vi Lykke spaaer,
Godnat, Godnat!
Det slægter paa den gamle Gaard,
Godnat, Godnat!
Nu er det Tid at skilles ad,
Godnat, Godnat!
Sov sødt og vaagn i Morgen glad,
Godnat, Godnat!

Maanen drager over Huset.

Jeg seiler høit paa min Sølverbaad
Henover Skoven;
Hver stille Tanke, hver lønlig Daad
Seer jeg fraoven.
Og hvor jeg finder et kjærligt Liv,
Aabner jeg Øiet,
Og staaer, som over sit Barn en Viv,
Smilende bøiet.

Jeg seer et Huus mellem grønne Træer,
Blomsterne dufte;
I Haven svæve ved Stjerneskjær
Svalende Lufte.
Hos Fader staaer og hos Moder from
Børnene stillet;
Ret aldrig saae jeg, hvorhen jeg kom,
Smukkere Billed.

Den venligt syslende Nøisomhed
Dugen dem breder,
Og Kjærligheden med lette Fjed
Sengene reder.
Sov sødt derinde! Jeg maa i Kveld
Videre vandre;
Jeg siger Eder et ømt Farvel:
Elsker hverandre!

Anangas.

Vogt dig, smukke Bajadere!
For Anangas vogt dit Hjerte,
At han ikke listig planter
Der sin Blomst, som hedder Smerte.
Vogt dig, smukke Bajadere!
Dobbelt farlig er hans Stræben
Nu, da legemløs han sniger
Sig usynlig over Læben.
Før, i gamle Dage, red han
Paa en Spurv igjennem Luften,
Medens Vaaren foran fløi med
Fuglesang og Blomsters Duften,
Og omkring ham skjønne Nymphер
Let som Kildevældet dandsed.
Elskovsgudens unge Hoved
Var med Lotusblomster krandset,
Og i Haanden, i den lille,
Bar sit Vaaben han, en Bue
Snoet af Sukkerrørets Stængel,
Der er sød som Elskovs Lue.
Buestrængen var en Kjede,
Og hvert Led en Bi, der saarer;
Ak, som Biens Braad, saa bittre
Er en skuffet Elskovs Taarer!

Men i Koggeret, der hængte
Over Skuldren, bar som Pile
Han fem Blomster, duftopfyldte,
Deilige, som Surjas Smile.
Saadan rustet, gjennem Verden
Fløi han og sin Bue spændte
Imod Hver, som ei sig vogted,
Og som ikke Guden kjendte.
Men tilsidst, af Stolthed daaret,
Nærmed han sig Gangas Kilder,
Hvor dens Bølge over Klipper
Udaf Sivas Lokker triller;
Og mod Guden, mod den stærke,
Ham, hvis Hovedhaar er Skyer,
Og hvis Arme naae fra Vesten
Til hvor Morgenrøden gryer,
Voved han en Piil at sende,
Saa hans Bryst kom til at bløde,
Og de hvide Lotusblomster
Blev i Floden farvet røde.
Men forbittret aabned Sivas
Øiet, og et Lyn sig tændte
Af hans Blik, der Elskovsgudens
Legeme til Aske brændte.
Ak, men Sjælen blev tilbage!
Og usynlig den sig sniger
Som en Drøm iblandt de unge
Uerfarne Hindupiger,

Og i deres Bryst den planter
Elskovs Træ, hvis Frugt er Smerte:
Derfor vogt, o Bajadere!
For Anangas vogt dit Hjerte!

Takots Sang.

Af Skuespillet »Faraos Ring«.

Det var i den tidlige Morgenstund,
For Horus steg over Lande,
Jeg gik i min Faders Palmelund,
Dugdraaber faldt paa min Pande.
Da mødte jeg En, jeg aldrig skued;
Som Isisstjernen hans Øie lued,
Han boied sig ydmyg til Jord og bad:
Skjænk mig en Blomst af din Have!
Jeg smiled og søgte, men fandt kun et Blad,
Det fik han til Gave.

Det var i den glødende Middagsstund,
Jeg sad i Platanens Skygge;
Solguden talte med gylden Mund
Flammende Ord om Lykke.

Da stod han for mig med Smiil i Øiet,
Den Green, der skygged, han sagte bøied,
Han lagde sin Haand paa min og bad:
Skjænk mig en Blomst af din Have!
Jeg rødmed og søgte, en Knop kun der sad,
Den fik han til Gave.

Det var i den sildige Aftenstund,
Jeg stod ved de hellige Vande;
Guldbaaden bar over Himlens Grund
Sjæle til Livets Strande.
Da skued jeg ham, paa hvem jeg tænkte,
Med Magt mit Blod sig til Hjertet trængte,
Han favned mig dristig og bad som nys:
Skjænk mig en Blomst af din Have!
Jeg skjælved og søgte, men fandt kun et Kys,
Det fik han til Gave.

Lovsang.

Af Skuespillet »Faraos Ring«.

Fælleschor.

Hil dig, Ammon, Livets Ophav, Skaber, som har skabt dig selv,
Du, som i dit Solskib seiler lysende paa Luftens Elv!
Hil dig, alle Guders Fader, Kongers Konge, Verdens Drot!
Jorden er din Thrones Fodtrin, Himlen er dit Kongeslot!

Mænd.

Naar du taler i din Vrede med Basunens Tordenmund,
Bølger Havet som et Klæde, skjælver Bjerget i sin Grund.

Kvinder.

Naar du hvisker i din Mildhed med de sagte Vindes Røst,
Drager Dalen atter Aande, slumrer Bølgen ind ved Kyst.

Mænd.

Naar du mørkner Himmelfloden, slynger Flammer over Land,
Synker Taarn og Mure sammen, tændes Skovene i Brand.

Kvinder.

Naar du aabner Lysets Døre, sender Straaler gjennem Luft,
Modnes Figentræets Frugter, fyldes Roserne med Duft.

Mænd.

Naar du blæser over Ørknens gule Sand din Aandes Ild,
Blinker Sværdet, suser Pilen, vaagner Kampens Løve vild.

Kvinder.

Naar du svaler Jordens Kinder med din milde Aftendugg,
Synker Haanden, lukkes Øiet, svinder Sorgen som et Suk.

Fælleschor.

Hil dig, Fader! Hver en Skabning lover dig, som Livet gav,
Fra den fjederklædte Sangfugl til den stumme Fisk i Hav.
Du, som lofted Himlens Hvælving, du, som graved Havet ud,
Hil dig, Ammon, du er Herren, du er Kongen, du er Gud!

Blodtræet.

Ved Granada, ved Granada,
I Cypresselundens Skygger
Staaer et Kæmpetræ, hvori den
Vilde Turteldue bygger.

Stammen gammel er og trøsket,
Mærket dybt med sære Runer,
Som en dunkel Gaade staae de
Under Bladenes Pauluner.

Naar du gaaer en sildig Aften,
Mens den fulde Maane hæver
Lysende sig op af Havet,
Gjennem Skoven, og du bæver

Uvilkaarlig under Træet,
Ved det dunkle Blad at skue,
Der med blodig Farve skinner
Underligt i Maanens Lue:

Knæl da ned ved Stammens Fødder,
Til Maria bed et Ave,
Og gaa stille gjennem Skoven,
Som du gik blandt Kirkens Grave.

Dette Sted er vel saa helligt,
Som den skumle Kirkebue,
Sjælemesse synger Fuglen,
Alterlys fra Himlen lue.

I.

I Granada, i Granada
Abdorrhaman staaer, den Gamle,
Høit paa Minaretens Top, for
Stjernetegnene at samle.

Om hans Finger snoer sig Ringen,
Den, hvorved det Løste bindes,
I sin Haand han holder Staven,
Hvormed skjulte Skatte vindes.

Og paa Stjernerne han stirrer,
Mens forneden Bønner lyde,
Gransker ivrig, den forborgne,
Gaadefulde Skrift at tyde.

Thi han troer, at Allah skrevet
Har paa Himlens stolte Pande
Med sin Finger hver en Skat, der
Skjules rundt i alle Lande.

Og han elsker Morgenstjernen
Kun fordi dens Glands ham minder
Om Demantens klare Funklen,
Der i Kongekronen skinner.

Og han elsker Solens Nedgang
Under Bølgen, Aftenrøden,
Kun fordi dens Skjær kan lignes
Med Rubinens dunkle Bløden.

Stjernen stiger, Stjernen synker
Atter ned bag Skyers Lag;
Abdorrhaman staaer alene,
Stirrer til den lyse Dag.

II.

Men hans Datter, men Zaïde,
Hun, som bringer til at strømme
Blodet hos hver maurisk Yngling,
Hvor er hun? Thi ei i Drømme

Hviler hun paa Silkepuden;
Hun, den sværmeriske, blide,
Skjønnest blandt Granadas Piger —
Hvor er hun, hvor er Zaïde?

Ved Granada, ved Granada,
Blandt Cypressens mørke Skygger,
Staaer et Træ, et ungt, hvori den
Vilde Turteldue bygger.

Allahs Maane ned fra Skyen
Paa Cypresselunden skinner,
Med sin gyldne Haand den klapper
Venlig Træets lyse Kinder.

Med sin gyldne Haand den klapper
Abdorrhamans Barn, Zaïde,
Der blandt friske Blomster hviler
Ved den christne Ridders Side.

Og hun taler til Don Pedro:
Siig mig dog, hvor tør du vove,
Du, en Christen, dig at nærme
Til Granadas sorte Skove?

»Skjønne Rose! Skjønne Rose!«
Svarer ømt Castiliens Kriger,
»Jeg dig elsker, og for Elskov
Veed du, hver en Frygt bortviger.«

Saa du virkelig mig elsker?
»Ja ved Nattens lyse Stjerne!«
Og du tænker paa mig? — »Er du
Fjern, er mine Tanker fjerne.«

Og du vil mig altid elske?
»Ja, selv under Savn og Møie.«
Og jeg skal din Hustru blive,
Boe hist paa dit Slot, det høie?

»Boer du ikke alt, Zaïde!
I mit Bryst bag Pandsrets Buer;
Kan du spørge da, om du skal
Boe i Borgens stille Stuer?«

Vel, Don Pedro! Vel, Don Pedro!
Hor da nu, hvad jeg vil sige!
Naar imorgen fjernt bag Bjerge
Solens sidste Straaler vige;

Og naar Aftnens røde Rose
Blomstrer, mens den hvide svinder,
Gaaer min Fader, Abdorrhaman,
Op paa Minaretens Tinder.

Thi han troer, at Allah skrevet
Har paa Himlens stolte Pande
Med sin Finger hver en Skat, der
Skjules rundt i alle Lande.

Naar til Bøn hver Maurer kaldes
Høit af Minaretens Sanger,
Naar min Fader troer, jeg slumrer,
Vent mig her da med en Ganger.

»Tys, Zaïde! tys, Zaïde!
Raslen jeg bag Træet hørte.«
Det var vilde Turtelduer
Kun, der sig i Løvet rørte.

Dog Farvel! Jeg bort maa ile
Før de sidste Stjerner svinde,
At ei mine Piger, naar de
Vaagne, Leiet tomt skal finde,

Og skal sige til min Fader:
See, din Datter er forsvundet!
Vi har søgt i Husets Sale,
Og har ikke hende fundet.

Men naar Maurerfolket kaldes
I Moskeen ind til Bøn,
Naar min Fader troer, jeg slumrer,
Vent, Don Pedro! her i Løn!

III.

I Granada, i Granada
Abdorrhaman staaer, den Gamle,
Høit paa Minaretens Top, for
Stjernetegnene at samle.

Men med skummelt Øie stirrer
Han fra Taarnet ned i Skoven
Under Muren, og han ændser
Ikke Stjernerne foroven.

Knytter voldsomt sine Hænder,
Mens han stamper haardt med Foden;
Klarlig sees det af hans Miner,
At hans Hævn er snart fuldmoden.

Og mens høit en Røst fra Taarnet
Kalder Maurerne til Bøn,
Ogsaa han, den Gamle, beder
Til Propheten hist i Løn.

Men hans Datter, men Zaïde,
Hvor er hun? — Fra Leiet stiger
Sagte hun og speider ængstlig,
Om de sove, hendes Piger.

Ind i Silkens mørke Folder
Hyller hun de fine Lemmer,
Lytter saa igjen, men ingen
Røst i Huset hun fornemmer.

Om den smekkre Midie snoer hun
Beltet med de dyre Stene,
Om sin ranke Hals hun hænger
Kun en Krands af Perler rene.

Men om Hovedet, omkring de
Sorte Lokkers Glands og Duften
Intet Slør Zaïde slynger,
De skal flagre frit i Luften.

Sagte løser hun Sandalen
Af de fine, spæde Fødder,
At hun ei af Lyden røbes,
Ved at gaae blandt Skovens Rødder.

Nedad Trappen lydløst skrider
Abdorrhamans unge Datter;
Men fra Minaretens Tinde
Lyder der en sagte Latter.

Taus hun gaaer igjennem Skoven,
Hører Turtelduen klage;
Naar det rasler mellem Løvet,
Seer hun angest sig tilbage.

Alt hun øiner Træets lyse
Løv, bestraalt af Stjernens Blikke,
Og hun flyver gjennem Skoven;
Men Don Pedro er der ikke.

Og mens Maanens gyldne Finger
Klapper venlig hendes Kinder,
Der en Dolk i Mørket blinker
Og i hendes Bryst forsvinder.

Drag dit Sværd og spor din Ganger,
Grib Stridsøxen ved din Side!
Iil, Don Pedro! iil, Don Pedro!
Før de myrde din Zaïde.

See! han er der alt, men kun for
Hendes sidste Blik at fange,
For at høre Dødens sidste
Suk, det smertelige, lange.

Og den skjulte Morder flygter,
Medens Maurerpigens Blod
Rinder ned i dunkle Strømme
Over Træets unge Rod.

Men den næste Vaar, da nye
Blade hvælves over Stammen,
Vidne de om Abdorrhamans
Dattermord med blodig Flammen.

Og fra den Tid Maurerfolket
Navn af »Blodets Træ« det skjænked,
Og fra den Tid om Zaïde
Sagnet er til Stammen lænket.

Guri.

Paa Bjergets Skrænt, hvor Aftensolen skinner
Med rødlig Glands paa Fyrreskovens Tinder,

Hvor Fuglens Flugt knap følges kan med Øiet,
En Kvinde sidder, over Dalen bøiet.

Hun stirrer taus mod Vest, hvor Elven glider
I store Bølger over Stenens Sider,

Hvor Dalen lukker sig og Granskov skjuler
Den trange Vei imellem Klippens Huler.

Hun stryger Haaret bort fra Pandens Rynke
Og lader Hovedet i Haanden synke;

Og bøiet over Dalen ud, hun flytter
Ei Haand, ei Fod, men sidder taus og lytter.

Er det til Droslens Sang i Skovens Kroner
Hun lytte vil, til Aftenvindens Toner?

Er det til Bølgens Rislen dybt i Elven,
Er det til Birkeløvets sagte Skjælven?

Er det til Klokkens Lyd paa Sæterstien,
Er det til Lurens fjerne Klang fra Lien?

Med haarde Træk, foruden Smiil og Taarer,
Som var hun hugget ud af Stenens Aarer,

Med sænket Nakke, Haand til Kinden foiet,
Hun sidder taus udover Dalen bøiet.

Men hør! langtborte, hvor sig Elven krummer,
Det lyder nu som Krigsmusik og Trommer.

Først svagt, saa stærkere; nu fører Vinden
Den fjerne Tummel op til Klippetinden.

Og see! hun reiser sig, den gamle Kvinde,
Og løfter Armen, som hun vilde binde

Med Tryllekvad de fjerne Vaabenskarer,
Mens Lyn paa Lyn fra hendes Øie farer.

Hvad er det for en Magt, som kan bortjage
Den tunge Alderdom fra hendes Dage,

Og lægge Hævnlyst i et Bryst, hvis Pile
Forlængst er brudt, hvis Sind er bragt til Hvile

Een Kraft der er, som kun formaaer at slukkes
Naar Hjertet brister og naar Øiet lukkes;

Som drikker Liv af hver en lys Erindring,
Og bryder seirende hver jordisk Hindring;

En mandig Kraft, og dog med Ømhed blandet,
Dens Navn er Kjærlighed til Fødelandet.

Hør, klare Toner gjennem Luften klinge!
Sin Afsked vil den gamle Guri bringe

Til Norges Fjeld og til de grønne Dale,
Vil sidste Gang med Fødelandet tale.

Hun griber Luren, sætter den for Munden,
Og blæser sit Farvel i Afskedsstunden.

Først lyder sagte det, som Tonen svinder
Og kommer atter; det er Ungdomsminder.

Det er den fjerne Barndoms Fryd og Kummer,
Som atter vaagner af sin lange Slummer.

Det er en Gjenlyd af de gamle Sange,
Der lød blandt Pigerne paa Sætrens Vange.

Det er Erindring om den første Tanke,
Der bringer Kvindens Hjerte til at banke;

En Melodi saa sød, som Droslens Klage,
Et Suk, som ønsker, hvad der svandt, tilbage.

Men Tonen svulmer fuldere, som Sjælen,
Naar den ei bindes meer af bange Dvælen,

Naar Livets Middagssol med gyldne Arme
Har givet Villien Kraft og modig Varme.

Det er Erindring om hvad hun har kæmpet
I Livets Strid, før hendes Kraft blev dæmpet;

Om Savn og Lyst, om Arbeid og om Hvile,
Om Glædens Solglands og om Sorgens Pile.

Det er en Lyd, som Elvens, naar den ruller
Sig susende udover Klippens Skulder;

Det er en Lyd, som Vindens, naar den farer
Nedover Skov og Klippehulen svarer.

Da sagtner Lurens Klang og Tonen daler,
Thi Guri sine sidste Dage maler.

Og Lyden hendøer i en sagte Klingen,
Liig den, naar Dødens Engel løfter Vingen;

Naar Tonerne fra Paradisets Have
I sagte Gjenlyd naae til vore Grave.

Nu standser Guri Lurens klingre Tale,
Nu har hun sagt Farvel til Fjeld og Dale.

Og Fjeldets dybe Røst har svaret atter
Med Gjenlyd sidste Gang sin kjække Datter.

Fra Kløftens Dyb har Ecchos Stemme runget,
For Norges Fjender er en Dødssang sunget.

Hist komme de, nu staaer dem Dalen aaben;
I Aftensolen blinke deres Vaaben.

Og op fra Kløften, hvor sig Elven krummer,
Gaaer Lyd af Skottens Krigsmusik og Trommer.

Og see! hun opreist staaer, den gamle Kvinde,
Og løfter Armen, som hun vilde binde

Med Tryllekvad de fjerne Vaabenskarer,
Mens Lyn paa Lyn fra hendes Øie farer.

Udover Dalen rækker hun sin Haand
Og taler med en dybt bevæget Aand:

»Vee dig, du raske Yngling, stærk og modig!
»Snart skal du ligge udstrakt, bleg og blodig.

»Vee dig, du Fremmede, som over Havet
»Til Norge kom — her vorder du begravet!«

Bort støder Guri Støtten med sin Skulder,
Og ned i Dalen Klippeblokken ruller.

Da skjælve som i Storm de stærke Fjelde,
Og Stene styrte knusende med Vælde.

Og Dalens Skjød og Elvens mørke Bølger
Snart som en Grav hver fjendtlig Kæmpe dølger.

Men Guri selv? Blandt Stenene hun hviler,
Og over hendes Gravsted Lougen iler.

Dog hendes Afskedskvad fra Luren klinger
Endnu i Bygden tidt paa Aftnens Vinger;

Thi hvo for Fødelandet villig døde,
Har evigt Liv i Sagnets Morgenrøde.

Ved Graven.

Rom, 1852.

Du, som drog bort fra Hjemmets Øe,
For aldrig hjem at vende,
Du, som kom hid blot for at døe,
Vor hedengangne Frænde!
Vi bringe dig med Savn
Til Ro i Jesu Navn;
Tag end i Dødens Kveld
Dit Fædrelands Farvel,
Og sov saa sødt i Graven!

Sov sødt, endskjøndt i fremmed Jord,
Til du af Jord skal stige!
Fra hvert et Sted i Syd og Nord
Gaaer Veien til Guds Rige.
Der er det rette Hjem,
Hvortil vi stunde frem,
Der mødes vi forvist;
Sov sødt en liden Frist,
Og stig saa let af Graven!

Generallieutenant Oluf Krabbe.

Den 30te Marts 1864.

Da ved Mysunde første Gang
Kanonens Torden lød,
Stod han paa Sliens søndre Hang,
Med Kinden frisk og rød;
Klart over Mark i Kampens Stund
Bar Vinden hans Kommandoraab,
Og i hans Øies lysblaae Grund
Stod Seirens stolte Haab.

Da ved Mysunde næste Gang
Kanonens Torden lød,
Stred han en anden Strid, en lang,
Haabløs, om Liv og Død.
Bleg var hans Kind og Blikket mat,
Den Haand, der fordum Fjenden slog,
Laa foldet nu, mens Afmagts Nat
Henover Øiet drog.

Dog lytted han endnu, som før,
Til Kampens fjerne Lyd,
Som da han stod i Teltets Dør
Og speided imod Syd.
Og da hiint første Seiersbud
I Kveld den gamle Kriger fik,
Var det, som Glimt af fjerne Skud
Gjenstraaled fra hans Blik.

End saae han Seirens lyse Skjær
Bag Tyras Vold gaae ned
Den Sørgenat, da Danmarks Hær
Med Kuld og Hunger stred;
End læste han hiin Æreskrift,
Den skrev sig selv i Flugtens Hast,
Til, frelst af Gud og sin Bedrift,
Den stod paa Dybbøl fast.

Da først han lukked Øiet træt,
Den gamle Hædersmand,
Og takked Gud og aanded let
Imod sin Hvilestrand;
Da først, med Haab om Retfærds Seir,
Som Den, der troer, skjøndt ei han seer,
Gik han fra Jordens travle Leir
Til Himmerigs Kvarteer.

Læg paa hans Grav en Mindekrands,
Han har den vel fortjent;
En mere trofast Sjæl, end hans,
Har ikke Danmark kjendt:
Tro mod sin Konge og sin Gud,
Tro mod sit Land og Ærens Røst,
Tro mod sig selv og hvert et Bud
Fra Stemmen i hans Bryst.

Michael Rosing Wiehe.

Den 31te Oktober 1864.

Var han en Drømmer og hans Daad en Drøm?
Var disse Billeder, af Sjælens Kampe,
Han løfted over Hverdagslivets Strøm
Og viste os ved Lys af Scenens Lampe,
Kun som de Syners blege Skyggehær,
Der, kommende fra ubekjendte Strande,
Forbi os svømme tyst i Stjerneskjær,
Rodløse Planter liig, paa Søvnens Vande?

Var Lidenskabens Storm, der i hans Røst
Betvunget hvisked eller frigjort bruste,
Ikkun et Vindstød, som fra Skyens Bryst
Foer gjennem Skoven flygtig hen og suste?
Var Elskovs Trylleri, den Kval og Fryd,
Der vaagned i hans Tales Tonestrømme
Og døde hen i Sukkets sagte Lyd,
Var den ei meer, end Fuglens Nyn i Drømme?

Var Hjertets Svulmen ved hans Kunstnerleg
Og vore Tankers Flugt mod Skjønhedslivet
Ikkun et Sjælens Aandedræt, der steg
Og sank igjen, som Bølgerne bag Sivet?

Var vore Taarer kun en Sommerregn
Og Kindens Glød et Aftenskjær paa Vandet,
Og var den Vandring gjennem Drømmens Egn,
Som nu er endt, en sporløs Gang i Sandet?

En Drømmer var han, og hans Daad var Drøm;
Men der er Drømme, som liig Stjerner flamme,
Som kaste Straaler dybt i Tidens Strøm
Og gjøre dette vaagne Liv tilskamme.
Han var en Vandrer i det Drømmeland,
Der hvælver sig som Himlen over Jorden,
Med Frihedsluft fra Evighedens Strand,
Med Rhytmens Klang og Ordets Lyn og Torden.

Der var hans Hjemstavn, derfra gik han ud
Som Idealets ædle Fakkelbærer,
Og røgted tro det Hverv, han fik af Gud,
At løfte Sjælene til Skjønheds Sfærer.
Hvert Tankebilled, han til Liv har kaldt,
En Lysning var, der viste Vei mod Maalet;
Thi mens de skifted, paa dem alle faldt
Skjær af Ideens Morgensol og straaled.

Nei, Sporet af den Fod forsvinder ei,
Der gik saa fast en Tankegang modoven,
Og Klangen af den Røst, der viste Vei,
Forstummer ei, som Ecchos Lyd i Skoven.

En Slægt har levet med ham i hans Drøm
Og gjemt de Syner, Drømmeren har malet,
Og lært af ham, fra Livets mørke Strøm
At vende Blikket op mod Idealet.

Søvn paa dit Øie, Fred udi dit Bryst!
Sov sødt, ung Romeo, til Morgnen kommer,
Der vækker dig paa Frihedslandets Kyst
Af Dødens Drøm til Paradisets Sommer!
Hvi gik du bort, der var jo langt til Dag?
Fornam du alt den fjerne Lærkes Trille?
Sov sødt og vaagn til Lys og Fugleslag —
Her er det mørkt, og Sangens Flod staaer stille.

Knud Valløe.

Flaget paa halv og en Sang til hans Minde!
Han har forladt os, den freidige Svend.
Skovene løves og Kilderne rinde,
Svalen er kommen, men ikke vor Ven.
Skovbunden rækker forgjeves sin Stjerne,
Han, som saa glad
Smykked sin Hat med det lysgrønne Blad,
Han har nu lagt sig til Ro i det Fjerne.

Vel, lad ham hvile; hvad gjør det, om Palmen
Skygger hans Støv i det fremmede Land!
Øresundsbølgerne synge dog Psalmen,
Bøgene lytte og svare ved Strand.
Graven er ei blandt de ukjendte Navnes
Smulrende Spor,
Graven er her, hvor han virked paa Jord,
Her, hvor han leved og kjendtes og savnes.

Her skal han mindes, ei sandt, Kammerater?
Mindes ei blot ved det lystige Sold,
Men naar der kæmpes, naar Aandens Soldater
Kaldes til Vaaben og møde paa Vold.
Forrest blandt dem var med ungdomsglad Stræben
Altid hans Plads;
Syngende stred han, og Pilen var hvas,
Skjøndt den hed Skjemt, naar den foer ham fra
Læben.

Her skal han mindes, ei blot naar i Salen
Latteren lyder til Glassenes Klang,
Ogsaa naar stillere, mildere Talen
Glider og tolker en dybere Trang.
Under hans flagrende Lune paa Bunden
Alvoret laa,
Gjemt, som naar rislende Bølgerne gaae
Henover Guldsand, der glimter fra Grunden.

Ung i sit Væsen og Færd, i sin Tanke
Var han en Mand, som stod fast paa sin Fod.
Svigted ham Lykken, saa lod han den vanke,
Kom den, saa tog han den rolig imod.
Havde han Ønsker, som fristed og vinked,
Tvang han dem stærk
Under den selvsatte Lov for hans Værk,
Smilte med Ro, naar de skummed og blinked.

Dagen var trælsom, skjøndt aldrig han sukked,
Aftenen var hans Foryngelses Gry;
Op af dens kjølige Strømme han dukked
Frisk og forstærket til Arbeid paany.
Husker I, Venner, hvor muntert i Vrimlen
Ordenes Væld
Flød som en Bæk fra hans Læber ved Kveld,
Favnende Jorden og speilende Himlen?

Flaget paa halv og en Sang til hans Minde!
Sangeren har vel en Vise fortjent.
Tiderne skifte, mens Aarene svinde,
Han var en gammeldags, ægte Student:
Lystig ved Gildet og rask til sin Gjerning,
Trofast og kjæk;
Ingen, som kjendte ham, glemmer hans Træk,
Hvordan saa Fremtiden fuller sin Tærning.

Nordens Guder

til Adam Oehlenschläger. Chorsang ved Festen d. 14. Nov. 1849.

Hil dig Skjald, som herligt
Sjungende har seiret!
I hvis Kvad der lyder
Klang af Kildens Rislen,
Slag af Søens Brænding,
Suus af Storm fra Norden,
Blidest Suk af Fuglens
Bryst i Bøgeskoven!

Valhals Guder har du
Vakt af Glemsels Vugge,
Sangens gyldne Gimle
Gav du os at gjæste.
Herligt atter klædt i
Klangen af dit Kvæde,
Over Sø og Sletter
Skjærmende vi sværve.

Vandrer ikke Vingthor
Vældig over Valen?
Lyder ikke Heimdals
Luur om Liv i Norden?

Og mens Brage synger
Sorgen sødt i Slummer,
Lindrer Freia ikke
Længsels Suk i Lunden?

Viid, at vi, du vakte,
Vil din Harpe værne,
Gjæve Skjald! naar seent du
Gangen er til Gladhjem.
Hvergang Stordaad øves,
Skal dens Stræng gjenlyde,
Thi det høie Nordens
Hjerte slaaer i Harpen.

Norge.

Sang ved det nordiske Studentermøde 1843.

I gjæve Ungersvende,
Lytter til Sangen!
Lad Eders Sjæle vandre
Valfart mod Nord.

Drag frem i Eders Minde
Sagnet det gamle
Om Adelsteen, om Olaf,
Om Hakon Jarl.

Da vil I faae at høre,
Alt mens I mindes,
Sværdgny og Buers Hviin og
Skjoldenes Klang.

Da vil for Sjælens Øie
Straalende stige
Vor høie Frændes Billed,
Kæmpen i Nord.

I Skin af Nordlysflammer
Staaer han, den Gamle;
Hvid om hans Isse hvælver
Sneen sin Hjelm.

En Kjortel grøn af Graner
Steenbrynien dækker,
Sit Solvskæg Fossen ruller
Over hans Bryst.

I Skjoldets Malm er ristet
Mægtige Navne;
Evighedsblomster gyldne
Glimte derom.

Drag frem i Eders Minde
Sagnet det unge:
Da vil et andet Billed
Møde Jert Blik.

Ung er den Gamle vorden;
Over hans Pande
Skyder en Krands af Roser
Rødmende frem.

Klang som af Morgenklokker
Lyder omkring ham,
I Haanden- høit han løfter
Frihedens Blus.

De høie Fjelde gløde
Stærkt hvor det skinner,
De høie Hjerter gløde
Stærkere dog.

I gjæve Ungersvende,
Bægrene fylder!
Hil Kæmpen, som er baade
Gammel og ung!

Mindets Bæger.

Den 13de Januar 1849.

Vender Tanken en Stund fra det festlige Lag,
Fra Forventningens spirende Vaar,
Ud mod Fortidens Nat, hvor bag Glemselens Sky
Mindets eensomme Maane kun staaer.

Hed var Dagen, som randt; Rota mærked med Spyd
Hver en Plet af den sukkende Jord.
Der blev kæmpet i Vest, der blev kæmpet i Øst,
Der blev kæmpet i Syd og i Nord.

Hvor paa Folkenes Hav var Aarhundreders Iis,
Slog Valkyrien Hul med sit Spær,
Saa i Frihedens Lyst, over Bredder og Vold
Flod de skummende Brændingers Hær.

Klang der hørtes af Sværd, og Kartovernes Drøn,
Seiersraab og de Døendes Skrig;
Nu er den Dag forbi, nu har Fortidens Nat
Dækket stille de Blegnedes Liig.

Men med Faklen i Haand, som en Moder i Sorg,
Gaaer Erindringen søgende frem;
Hver der segned paa Val, Hver der blegned i Hal,
Var han Mand, tager hun ham i Gjem.

Ak hun finder ei Faa, naar hun vandrer mod Nord,
Op hvor Bøgen og Granerne groer!
Vender Tanken en Stund fra det festlige Lag,
Lad os gaae i Erindringens Spor.

Kan I mindes en Drot, han var ædel og mild,
Mellem Fortid og Nutid han stod?
Tidt blev Kronen ham tung, men hvor Villien faaer Dom,
Skal det mindes, hans Villie var god.

Kan I mindes en Mand i det fjernere Nord,
Der forstod Elementernes Sprog?
Paa Navnkundigheds Vogn foer han viden om Jord,
Og sit Fødeland med sig han tog.

Kan I mindes en Skjald, der blandt Lyngtoppe sang
Sine Kvad under Straatagets Skjul?
Selv han hviler sig træt, men hans Sang skal ei døe,
Mens paa Heden der kviddrer en Fugl.

Kan I mindes den Stund — ja den glemmes ei meer,
Førend Danmark er sjunken i Sø,
Da i bittreste Nød vore Brødre kom hid,
For at seire med os eller døe.

Kan I mindes dem vel, da de kom over Hav,
Gav sig selv, for de havde ei Guld.
Ak, hvor mangen en Svend, som var lystig og ung,
Dækker Grønsværet hist under Muld!

De var Sæd for vor Høst, og det Sted, hvor de faldt,
Skal ei Fjendernes Flok trampe ned;
Nordens mægtige Aand skal med Glavind i Haand
Holde Vagt over Gravenes Fred.

Af de gabende Saar, som Valkyrien slog,
Da hun gik paa de Kæmpendes Sti,
Skal Samdrægtigheds Urt voxe herlig i Nord.
Nu er Mindernes Drapa forbi.

Til Norden.

Ved Studentermødet 1862.

Hil dig, Huus med trende Haller, stjerneklare Nord!
Stærke Sølverhjelm paa Issen af den gamle Jord!
Fædres Grav med helligt Minde,
Sønners Hjem, mens Tider svinde,
Havn i Stormen, Haab i Nøden,
Hvilested i Døden!

Du, som hærded Villiens Sener i den friske Vind,
Du, som lod vor Gjerning blomstre sund med Rosenkind,
Du, som fyldte Tankens Strømme,
Du, som gav os milde Drømme,
Du, hvis Mærke stolt vi bære,
Priset skal du være!

Vi, som du har født og fostret, Børn af fælles Old,
Vi vil riste nye Runer i dit gamle Skjold,

Paa din Tærskel sammen stande,
Vogte dig med opreist Pande,
Og for dig, naar Lurer gjalde,
Seire eller falde!

Fosterland, hvor trende Stammer sprang af samme Rod!
Fagre Land med Sky om Tinde, Bølger ved din Fod!

Oldtids Land med Mindets Dale,
Fremtids Land med Daad og Tale,
Stand med Mark og Skov og Bjerge
Trygt i Herrens Værge!

Hoit paa dine Sletter bølge Korn til Sønners Brød;
Dybt bag dine Klipper voxe Malm til Fjenders Død!

Sang i dine Skove klinge,
Daad af dine Lænder springe,
Og din høie Tinding være
Stjernesmykt af Ære!

Til Kongen.

Ved Universitetets Jubelfest den 4de Juni 1879.

Hil dig, Konge, og velkommen til vor Jubelfest,
Som dens første, ædelbaarne, ridderlige Gjæst!
Du, hvis høie Navn forbinder
Fremtids Haab med Fortids Minder,
Lad, mens disse Toner fødes,
Vore Hjerter mødes.

Hører du med Sjælens Øre Suus af Vingeslag,
Tænk da, fire Seklers Skygger staae dig nær idag,
Byde dig, som vi, med Glæde
I den Aandens Høisal Sæde,
Som har skuet deres feire,
Stille Tankeseire.

Tider lysne, Tider mørknes, Riger brat forgaae,
Over Tankens Rige hvælves Himlen altid blaa.
Kroner skinne og forsvinde,
Hvirvlet hen af stærke Vinde;
Aandens Kroner gjennem dunkle
Tider klarest funkle.

Vend mod dem dit Øie, tynges du af Livets Vægt,
Tag hver Stræben efter Sandhed i din Varetægt!
Kongers Konge skjærme atter
Dig og hvad du høiest skatter,
Han opreise og betrygge
Din og Danmarks Lykke!

Frederiksborg.

December 1859.

»E lascia pur grattar dov'è la rogna.«
Dante: Parad. XVII. 129.

Jeg seer en Aand høit over Tiden stande,
Paa Fortids Grundsteen har han fæstet Foden,
Og op i Fremtids Skytag naaer hans Pande.

Han veier Slægtens Daad, naar den er moden,
Han veed den Brøst, som Herskerstammen dølger,
Ham blender Kronen ei, han kjender Roden.

Tilbunds han seer i Folkehavets Bølger,
Og gjennem Døgnets Vandfaldskum og Larmen
Hans Øie roligt Hjertestrømmen følger.

Han river Purpurpjalterne fra Barmen,
Han dømmer Brystets Guld, ei Stjernens Straaler,
Han veier Spiret ei, men prøver Armen.

Kald ham Guds Aand, Bedrifterne han maaler,
Og Herren har betroet ham Gjengjeldssværdet
Og laant ham forud Vægtens store Skaaler.

Kald ham Erindrings Aand, han bygger Gjerdet
Om Graven, som de store Navne huser,
Og rister Tegn, mod Storm og Veirslag hærdet.

Men kald ham ogsaa Glemsels Aand, han knuser
Formastelsen og styrter den i Havet,
En Boble stiger — fremad Bølgen bruser.

Kald ham din Aand, du Folk, som nys begraved
Med bitter Sorg et ædelt Fortidsminde,
Og saae din Skjændsel bleg, men end ei avet!

Kald ham din Aand; thi hvad der dybest inde
Af Sorg og Harm har rørt sig i dit Hjerte,
Det har han tordnet ud for alle Vinde.

Haard er hans Røst og volder Øret Smerte;
Det maa saa være — Aandens Ord er Flammer
Og ulmer ikke som en døsig Kjerte.

De lave Hytter ei hans Vrede rammer;
Men naar han slaaer, da er det Magtens Tempel,
Der synker under Vægten af hans Hammer.

Hans Slag er Ærens eller Skammens Stempel,
Det er ei nogen Leg af Barnehænder,
Men Dommens Tegn, der præges til Exempel.

Nys har han talt et Ord af Ild, det brænder
Endnu i Asken af de sjunkne Sale,
Hvorhen hvert Blik i Danmark tungt sig vender.

Hvo tyder klart den stærke Hævners Tale?
End skjules Flammeskriften halvt af Røgen,
Men hvad jeg skuet har, det vil jeg male.

Sneeklædt i Vinternatten lyste Bøgen,
Og som en Gravkrands laae de hvide Lunde,
Og Alt var tyst, kun Ravnen skreg og Høgen.

Tungsindig syntes Borgen selv at blunde,
Mens om dens Taarn og Kobbertagets Plader
De kolde Stjerner Dødninglinet spunde.

Hvert Lys var slukket i de snevre Gader,
Hvor Huus ved Huus om Slottets Fod laa sanket,
Liig Børneflokken om den stærke Fader.

En sildig Gjæst endnu paa Porten banked,
Han lodes ind, Alting blev atter stille,
Og op og ned Drabanterne kun vanked.

Da faldt med eet, ret som det dages vilde,
Et Lys fraoven paa den frosne Vove,
Paa Tag og Taarn og Murens røde Pille.

Høi stod han i de sneebedækte Skove,
Hiin Vældige, som Herren stundom sender
Med Dommens Varselstegn til dem, der sove.

Han holdt et draget Sværd i sine Hænder,
Et sælsomt Daggryskjær udgik fra Staalet,
Blegt, som en Stjernes Lys, naar Natten ender.

Tungsindigt, alvorsfuldt hans Øie straaled,
Imens han læned sig til Sværdets Fæste,
Ei mødig, men som Den, der staaer ved Maalet.

Alt stille var, kun Nattevinden blæste;
Og Aandens Blik henover Slottet svæved,
Som var dets Muur en gammel Skrift, han læste.

Derpaa sin Røst i Stilheden han hæved,
Da foer et Skjær, liig Gysning, over Borgen,
Det var som blegned Stenene og bæved.

»Jeg mindes, Kongeborg! din Fødselsmorgen,
Da du steg nyfødt af de mørke Vande,
Djærv som en Daad, der bryder gjennem Sorgen.

Jagthornet klang fra skovbedækte Strande,
Mens Riddersalen fyldte sig med Gjæster,
Der strømmed hid fra Danmarks Øer og Lande.

Men her paa Bakken, hvor min Fod sig fæster,
Stod glad og gjæv, med Øiet vendt mod Slottet,
Foran sit Værk den kongelige Mester.

Han ene var, kun Skovens Fugle skotted
Til Herskeren, der stod hvor Løvet skygged
Og talte høit, med Heltepanden blottet:

» »Guds Fred med dig, mit Huus, som jeg har bygget!
Stand i hans Varetægt og stærke Værge,
Liig Danmarks Huus, forvaret og betrygget!

Mod aabent Stormløb skal I vel Jer bjerge,
Thi der er dygtigt Tømmer i Jer begge;
Blot ingen Fjender bagved Muren hærge.

Guds Fred med dig, mit Huus! Som Mast i Snekke,
Jeg planted dig i Sø; Gud Herren unde
Dig Styrismænd, forstandige og kjække!

Hold Danmarks Skjold, naar mine Øine blunde,
Reent i din Hal — jeg har, Gud være lovet!
Kun plettet det med Blodet af min Vunde.

Lad Ærens feire Træ ei vorde skovet,
Men vogt det, som din Borggaards bedste Smykke,
Da skal du stande fast, naar jeg har sovet

Aarhundreder i Kongegravens Skygge,
Og minde Folket om et ærligt Hjerte,
Som slog for Danmarks Hæder og dets Lykke.

Men kommer der en Dag — og Tankens Smerte
Gik liig en Sky henover Kongens Miner —
Da Løgn og Lavhed, som en sodet Kjerte,

Besudler frækt dit Skjold, og Skjændslen triner,
Vellystig nøgen under Purpurkaaben,
Høit i din Hal — da synk, Slot, i Ruiner!

Knus Lasten i dit Fald, dron som en Raaben,
Der vækker Søvnen og forfærder Brøden,
Brænd Pletten ud af Danmarks Riges Vaaben —

Da vier jeg dig selv til Flammedøden!« «
Saa talte Kongen, harmfuldt Øiet lyned,
Og paa hans Kinder brændte Vredesgløden.

Han trykked fast Baretten over Brynet
Og vendte sig til Gang, som for at bryde
De mørke Drømmes Ring og Tankesynet.

Da hørte han med eet Slotsklokken lyde
Til Aftensang, de dybe Toner svømmed
Saa roligt over Sø, som Svaner flyde.

Og milde Tanker til hans Hjerte strømmed;
Han skued vidt fra Bakken, hvor han dvæled,
Udover Skovene, der Søen sømmed,

Og over Mark og Eng, som fredbesjælet
I Aftenvinden slumrende sig svaled;
Og atter blotted Panden han og mæled:

» »Min Herre og min Gud! hvad jeg har talet,
Glem eller mindes det, som bedst dig tykkes,
Lad kun mit Rige være dig befalet!

Knus disse Hænders Værk, som du lod lykkes,
Slet ud mit Navn, hvis det er saa din Villie —
Lad Danmarks Huus kun stærkt og varigt bygges!

Velsign det, Gud! fra Høienloft til Tilie
Med kjække Mænd, liig Skud af Egestammen,
Og Kvinder liig Blufærdighedens Lilie!

Lad Folk og Konge trofast holde sammen,
Lad ei den ene blues ved den anden,
Men begge vorde Danmarks Hæder — Amen!« «

Med denne Bøn gik Kongen bort fra Stranden;
Men Lund og Sø og Slot har gjemt i Tiden
Den gamle Drots Velsignen og Forbanden.

De mørke Mure have hvisket siden
Hans Alvorsord til mangen Sjæl, og rystet
Slægt efter Slægt, som hviler nu fra Striden.

Og Søen og den grønne Skov har trøstet
Med Gjenlyd af hans Bøn i Aftnens Svale,
Opløftet Tanken tidt og frigjort Brystet.

Men endnu Een har lyttet til hans Tale
Og gjemt hans Ord, de milde som de strenge,
Liig Frøkorn hist i Evighedens Dale.

Velsignelsen har baaret Frugter længe,
Nu kommer Straffens Tid med Sorg og Sone,
Nu sees der Frugt paa Vredestræet hænge.

Saa taler Han, som klæder Magtens Throne:
En Orm har hulet ud den stærke Stamme,
En Rovfugls Yngel bygger i dens Krone.

Men jeg vil hugge Træet om og ramme
Formastelsen med Slaget af min Vrede;
Thi hvo som Gnister saaer, skal høste Flamme!«

Og langsomt løfted Englen nu det brede,
Iisblanke Sværd mod Slottet op, og mæled:
»Den Mægtige har dømt dig, gjør dig rede!«

Da faldt igjen, som Borgen var besjælet,
Et Skjær, liig Gysning, paa de røde Mure,
Mens Aanden taus, med Sværdet udstrakt, dvæled.

Og ud fra Hjaltet, langs den blanke Skure,
Foer knittrende et Lyn henover Voven,
Midt ind i Slottet, gjennem Stenens Fure.

Da løfted Englen taus sit Blik modoven,
Som for at sige: Gud, skeet er din Villie!
Og vendte sig til Gang og svandt bag Skoven.

Men Morgnen saae Guds Vredes Flammelilie
Udfolde sig paa Kongeborgens Tinde,
Og Aftnen saae det dømte Slot paa Tilie

Forvandlet til en Gruushob og et Minde.

Klokkeklang.

1863.

Nu gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By.

Nu bære hundred Klokker Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

De tone fjernt i Aftnens Vind,
Som Sukke fra et sorgtungt Sind.

De sige: Mand og Kvinde, knæl
Og bed en Bøn for Kongens Sjæl!

Han var en Hersker gjæv og god;
Tag du ham, Herre, mildt imod!

Udslet hans Synders Regnebræt
Og gjør ham Dommens Time let!

Han røgted tro sit Kald, saavist
Han elsked Danmark først og sidst;

Saa Rig og Fattig, Høi og Lav
Nu fælder Taarer ved hans Grav.

Tag Folkets Graad, o Herre god!
Miskundelig som Syndebod,

Og skjænk, for al hans Kjærlighed,
Vor døde Konge Himlens Fred!

Saa gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By;

Og hundred Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

De klinge lydt som Varselsraab
Til ham, der nys fik Kongedaab.

De tale: Du, som nærmest gaaer
I Følget bag den sorte Baar,

Gak nærmest i den Tabtes Fjed
Fremad mod Danmarks Kjærlighed!

Du, som skal føre Danmarks Flag
I Fredens Leg, paa Kampens Dag,

Løft det, som han, med freidig Haand
For Folkets Sag, i Friheds Aand;

Vær kjækt, som han, vor Æres Tolk,
Med dig er Herren og dit Folk!

Saa gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Og hundred Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

De gjalde høit med Kobberrøst,
Som Kampraab fra et modigt Bryst.

De raabe: Folk, stat op til Strid!
Til Sorg og Graad er nu ei Tid.

Alt fraader frem et Hav af Ord,
Snart følge Fjender i dets Spor.

Omgjord din Lænd, tag Sværd i Haand,
Stol paa dig selv og Nordens Aand!

Og fik du aldrig Venner fleer,
Een Ven i Himlen paa dig seer.

Staa fast og værg om Slesvigs Jord,
Der var det, han til Himlen foer.

Hold Tørnet ud fra Hav til Hav,
End er ei gravet Danmarks Grav.

Af Nattens Mulm og Vaabenbrag
Der stige skal en Seiersdag,

Og Sol skal over Tyras Vold
End speile sig i Danmarks Skjold!

Saa gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Mens hundred Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

Ridderen og Løven.

1864.

I.

En Riddersmand, saa melde gamle Sange,
Var draget over Hav til Østerlandet
Og red en Aften tankefuld ved Vandet;
Da holdt med eet hans Stridshest op at gange.

Foran sig saae han, omsnoet af en Slange,
En guulbruun Løve vælte sig i Sandet;
Den havde stridt sig træt, var overmandet,
Og vred i Krybets Baand sig som en Fange.

Da hug den gjæve Ridder uforfærdet,
Høisindet, Kongeløven fri med Sværdet,
Og glad den fulgte ham til Seierslykken.

End speiler Sagnet sig i vore Tider,
Kun med den Forskjel: ene Løven strider
Besindig vender Riddersmanden Ryggen.

II.

Den strider ene — nei, dens Styrkeprøve
Er som de fangne Dyrs bag mandshøi Skranke;
En kronet Fyrsteflok med Trælletanke
Har taget Plads i Kreds om Danmarks Løve.

Med Ord de tirre den, med Baand de røve
Dens Lemmers Springkraft, og med Vaaben blanke
De true den, naar vred den reiser Manke —
Det kalde de, Forsonlighed at øve!

Nei, den er ei alene — var den ene!
Stod den paa vilden Mark, blandt Bautastene,
Ene med Retfærds Gud og med sin Fjende,

Forraadt af Ingen og af Ingen avet,
Foroven Himlen og forneden Havet —
O, hvilken Holmgangsdag til Fædres Minde!

III.

Der gaaer en Mumlen gjennem Folkehoben,
Halvt lyder den som Spot og halvt som Klage:
Pas paa, den gaaer i Buret vist tilbage,
Den skræmmes, naar den seer de blanke Vaaben.

Nei, Danmark, nei! Een Vei er end dig aaben,
Din gamle Hæders Vei, den maa du drage!
Lad fra din Odelsgrund dig ikke jage
Af troløst Venneraad og Fjenders Raaben!

Spænd, Løve, dine Sener! Hug dit Mærke
I Slangens Hoved dybt med Tænder stærke,
Naar frem den bugter sig mod dine Sunde!

En Dag, vil Gud, skal du med opreist Pande
Blandt dine Sønner fri og hædret stande,
Og vi skal tørre Blodet af din Vunde.

Til Fjenden i vor egen Leir.

1864.

I.

I, som, mens Danmark kæmper for sin Ære,
Vil vriste Sværdet af dets Haand,
Vanhelds Propheter med den feige Lære,
At Liv er Liv, om end i Baand!
I Gjerrige, der tælle Blodets Draaber,
Som for vor Ret og Frihed faldt,
Og sukke, svøbt i Medynks Pjaltekaaber:
O Vee, det er for dyrt betalt!
I Regnemestere med blege Kinder,
Som under Frygtens Kjelderhvælv,
Mens udenfor den hede Kampsol skinner,
Ved Gluggen staae og gyse selv!
Skam over Jer, som vil med Fjenden tinge,
For ei at saares af hans Kniv!
Veed I, at Heltedøden er en Vinge,
Den stolteste, til evigt Liv?
Veed I, som paa de faldne Heltes Grave
Tør skrive Eders visne Tal,
At I besmitte Danmark, Ærens Have,
Og hine Dødes høie Kald?

Danmark har kaldt dem; har en Moder ikke
Ret til at tage, hvad hun gav?
Æren har kaldt dem; hvor de Slagne ligge,
Der falder Lys paa hver en Grav!
Den Evige har kaldt dem, han, som fælder
De stærke Træer i Livets Skov;
Han har dem talt og valgt, den store Tæller,
Fordi han havde dem behov.
Og I vil gaae irette, I vil kære,
Naar Danmark kalder i sin Nød,
Og skjænker sine Børn den stolte Ære,
At døe i hendes Moderskjød!
Og I vil tælle efter og beregne
Paa Eders usle Tavlebræt,
Om Blodet af de tappre Mænd, der segne,
Er mere værd end Danmarks Ret!

II.

O, kunde jeg med Sjælens Vredesflamme
Rødgløde mine tunge Ord
Og sende dem som Kugler ud og ramme
Den Fjende, der iblandt os boer!
Men han er skjult og stjæler sig som Snogen,
Sløvt krybende fra Sted til Sted,
Og hvisler sine feige Raad i Krogen
Og bærer med sig Tvedragts Sæd.

Fra Høienloft, hvor man har omdøbt Æren
Og kalder Frihed »en Idee«,
Han lister sig ved Nattetid til Hæren,
Til Sygeleiets Kval og Vee.
Han kalder paa de trætte Mænd, der blunde,
Og peger paa det friske Saar:
»Spildt er dit Blod og Smerten af din Vunde,
Du kan ei ændre Danmarks Kaar!«
Hvor Enken sidder grædende ved Aften,
Med Drengen trykket til sit Bryst,
Der lister han sig hen og stjæler Kraften,
Det stolte Mindes Lys og Trøst:
»For Intet offrede din Husbond Livet
Og gjorde faderløs sin Søn!«
Saa hvisker han, og som en Aal bag Sivet
Han glider videre iløn.
O Skam og Skjændsel! Er da Grændsemærket,
Det gamle, danske, tusindaars,
Ei mere værd for Jer, end Sprinkelværket,
Der sparkes om af Kalv og Hors?
Er Frihed, Retten til sig selv at være
Og leve Livet freidig hen,
Ei mere værd, end Blod af hundred Hære
Og hundredtusind slagne Mænd?
Er Mindets Klokkelyd, der evig kimer
For Heltene, som heden foer,
Ei mere værd, end dette Spand af Timer
Og Klang af Glas ved Livets Bord?

Og I tør sige om de Mænd, der bløde
For Danmark, som ved Bryst dem bar,
For Frihed, Ret og Ærens Morgenrøde,
At de for Intet kæmpet har!
I dybe Vunder, Hæders aabne Døre,
Navnkundighedens Adelsbrev,
Jer vil man nu til Skjændselsmærker gjøre,
Som Danmark paa sin Pande skrev!
Og Dybbøls Bjerg, du sønderskudte Banke,
Du Ærens stolte Monument,
Der stander flammende for Folkets Tanke,
Liig Friheds Baun, paa Høien tændt!
Dig vil man sløife nu, i Pagt med Fjenden,
Og kalde dig et Slagterhuus —
O, Skjændsel over Jer, som styrte Tinden
Af Danmarks Hæder selv i Gruus!

III.

Bag Murene med Fjenden lumsk I handle
Og sige, Eders Maal er godt —
Hvad vil I da? — Vor lyse Hal forvandle
Til Enevældens skumle Slot?
Selv vil I styre, Folket skal kun lyde;
Hvad gjør det Jer, at Æren døer,
At Fremmede paa Danmarks Tærskel byde,
At Ørnen hugger sine Kloer

I Slesvig først og saa i Jyllands Hede,
Slaaer sine Vinger over Hav
Fra Fjord til Fjord, og bygger trygt sin Rede
I vore Fædres sjunkne Grav?
Hvad gjør det Jer, naar I blot kunne vinde
Det ædle Maal, I har Jer sat:
Vor unge Friheds klare Øine blinde,
Og herske selv i Trældoms Nat!
Men vogt Jer vel! Den Frihed, I forfølge,
Mandvoxen er, med kraftig Arm;
Hun lader sig i Stegerset ei dølge
Og trækker ikke Magtens Karm.
Vov ei med Baand den stolte Mø at tvinge,
Kald ikke frem den Gjengjelds Dag,
Der bringer Bolt og Lænker til at springe
Og løfter hendes Haand til Slag!
Vee over Jer, ifald I hende nøde
Til selv at bryde Fængslets Dør
Og vise Jer, i harmfuldt Stevnemøde,
Sin vilde Skjønhed uden Slør!
Da voxer hun og løfter høit sin Pande,
Som Den, der paa sin Styrke troer,
Og mindes, hun er født ved Seinens Strande,
Skjøndt hun er fostret op i Nord.
Med Haaret løst bag Huen, hun har arvet,
Med blottet Bryst og nøgen Fod,
Med sine senestærke Arme farvet
Af faldne Bataillioners Blod,

Med Kampens Støv paa sine brune Kinder,
Med Fanen, gjennemskudt, i Haand,
Hun skrider gjennem By og slaaer og vinder,
Og sprænger hvert et Trældoms Baand!
Gud skjærme Danmark for den tunge Time,
Den rædsomtskjønne Gjengjeldsstund,
Naar Trommer hvirvle og naar Klokker kime,
Naar Folkehavets dybe Grund
Oprøres vildt, og Lovens Hængsler slides,
Og Sluser brydes op med Magt!
Men kommer den engang, da skal det vides,
At I, kun I, har Stormen vakt;
Og medens tusind Røster Jer forbande,
Skal Folkebølgens Arm Jer naae
Og skylle Eder bort fra Danmarks Strande
Og Eders Navn med Skjændsel slaae!

IV.

Og nu til dig, mit Fædreland, der vakler,
Liig Skibet under Stormens Greb,
Tvivlraadig lyttende til feige Stakler,
Som Ord, men aldrig Sværde sleb!
Du, som har seet i tusind Aar dit Riges
Ældgamle Flag udfoldes frit,
Vil du det stryge nu, fordi der skriges,
At det er gjennemskudt og slidt?

Vil selv du løse det fra Masteknappen,
Bortkaste Sværdet uden Daad,
Og jage dine Mænd ad Faldrebstrappen
Ned i en ussel Redningsbaad? —
Saa var det ei din Sæd i hine Dage,
Da du endnu bar Vikingskjold,
Dem, man saa gjerne kalde vil tilbage,
Som Mønstre for vor egen Old.
Da kæmped Mænd, til gjennem Skibets Planker
Og over Dækket Blodet flød,
Saa sprang de leende, med Seierstanker,
Og Sværd i Haand i Havets Skjød.
End bølger Flaget, endnu Skibet svømmer,
End er den høie Skandse fri,
Kast overbord den blege Flok, der drømmer
Om Fred, før Slaget er forbi!
Jag Hver, som tvivler, bort fra Dækkets Tilie,
Og Hver, som ypper Had og Kiv,
Til der i Alle flammer kun een Villie:
Kæmp saa for Æren og dit Liv!
Siig ei, din Kraft er brudt, din Styrke liden;
Der ligger i en enkelt Arm,
Som svinges for en hellig Sag i Striden,
Og i en enkelt modig Barm
En Sandheds Magt, som overvinder Verden;
Der ligger i et Folk, som vil,
En Kraft, der slaaer dets Fjender med Forfærden
Og voxer under Kampens Spil.

Du skal blot ville, holde ud og ville,
Ei lægge Sværdet af din Haand,
Men møde Fjendens Hyl med rolig, stille
Beslutning og en mandig Aand:
Da seirer du, ja sank du end i Døden,
Fulgt af de Slagnes blege Tog,
Du stod dog op igjen i Morgenrøden
Til evigt Liv, du seired dog!
Gud Herren ene Danmarks Skjæbne kjender,
Hvad der skal skee, beroer paa ham;
Men han har lagt i Folkets egne Hænder
At vælge Ære eller Skam.
Vælg Æren, Danmark! Skammen Liv Dig lover
Og fører dog til evig Død;
Men under Ærens Stjernetæppe sover
Den Faldne sødt, med Kinden rød.
Vælg Æren, Danmark! ikke Skjændselsleiet,
Det raslende, af vissent Straa!
Drag kjækt, som fordum dine Sønner pleied,
Ud over Østersøen blaa,
Søg Fjenden op, læg Haand paa Helteværket,
Og viis ham Glimt af Oldtids Mod!
Og skal du døe, da gak, med Spydsod mærket,
Med Brynien farvet rød af Blod,
I Høien ind, hvor Danebroge vaier —
Da seirer du, og evig er din Seier!

DÆMRING.

1852.

Dæmring.

Med Stav i Haand, i Morgendæmringsstunden,
En Pilgrim vandrer langsomt gjennem Lunden.

Bagved ham ligger Dalens Hjem, det stille,
Der slaaer Erindrings Nattergal sin Trille.

Bagved ham, over Skovens tause Skygge,
Staaer Maanen, som en blegnet Drøm om Lykke.

Bagved ham glimte Stjerner, halvudslukte,
Og minde ham om Øine, som er lukte.

Bagved ham hvisker Kilden, fjernt i Dale,
Liig Ord af Læber, som ei længer tale.

Men rundtom er det tyst, hvorhen han skrider;
I Stilhed Nattens Aand med Dagens strider.

Og samme Kamp der føres i hans Hjerte,
Der strider Fremtids Haab med Fortids Smerte.

Da kommer der en Vind paa lette Vinger,
En Rosensky den høit som Fane svinger.

Den bringer Bud, at Sol har atter seiret;
Da lytter hver en Blomst og seer iveiret.

Da vaagner Lærken, Dagens Morgenklokke,
Og kalder paa de andre Fugleflokke.

Da lysner det i Hjertet og i Skoven,
Der lyde gyldne Trøstensord fraoven.

Det er den klare Sol, som høres holde
Sin Morgenbøn paa Horizontens Volde;

Og mens et Chor af Fugle synger Amen,
Forsvinder Natten, Taagen synker sammen.

Men Pillegrimmen staaer, hvor Skoven ender,
Han skuer fremad og sit Maal han kjender.

Langtborte hæve sig de høie Taarne,
Hvis Klokketoner blive mod ham baarne.

De gyldne Spiir i Morgensolen straale,
Der skal han hen, hvad han saa end maa taale.

Den svundne Tid tilhører Dæmringstimen,
Hans Fremtid kalder ham i Klokkens Kimen;

Og klart han skuer Veien, han skal træde,
Den føre nu til Sorrig eller Glæde.

Maalet.

Min Genius, hvor gaaer din Vei?
Du stille Dreng, der vinker
Mig mod et Maal, jeg kjender ei,
Meer fjernt, end Stjernen blinker.
Foran mig gjennem Livet gaaer
Du liig en sød, livsalig Mai,
Og i dit Fjed jeg Harpen slaaer;
Men hvorhen gaaer din Vei?

See, rundtomkring, i Syd og Nord
Er Banerne betraadte,
Og alt en mægtig Konge boer
I hvert af Sangens Slotte.

Der er ei noget Træ i Skov,
Som ikke bærer Øxens Tegn,
Og travle Hænder har med Plov
Opdyrket hver en Egn.

Du smiler ved den Tvivl og Frygt,
Som mig en Stund betvinger,
Hvor Slottet staaer, af Skyer bygt,
Du peger med din Finger;
Du vandrer frem med trøstigt Mod,
Jeg følger dig med freidig Hu,
Og spørger ei, om Nogens Fod
Gik Veien førend du.

Til en Ven.

Hvad er vort Liv? En Skov, af Torne flettet;
Kun hist og her en Sangfugls Stemme kalder,
Faa Roser findes der, og sparsomt falder
Et enkelt Lysglimt gjennem Slyngenettet.

Er Haanden saaret end og Foden trættet,
Man tør ei staae: Afsted, afsted! det gjalder;
Man skal igjennem disse mørke Haller,
Før bliver ikke Vandringsbyrden lettet.

Blandt Tornene har tidt din skarpe Tanke
Gjort ryddeligt, som Hug af Øxer blanke;
Til Gjengjeld har vel stundom jeg foroven

Viist dig et Glimt af Stjernerne, de blide.
Lad os gaae trofast ved hinandens Side!
Engang, vil Gud, lysner det vel i Skoven.

Stille.

Du Slægt, der som en Storm i Høst
Henover Jorden haster,
Men aldrig i dit eget Bryst
Til Bunden Loddet kaster;
Du, som vil granske Livet ud,
Men glemmer Livets Kilde,
Søg dog engang dig selv og Gud —
Vær stille!

Hør op med denne vilde Larm,
Den hvileløse Trængsel,
Læg Øret til din egen Barm,
Hvor Sjælen boer i Fængsel;
Dæm op for dine Lysters Elv,
Lad Strømmene sig skille,
Søg saa paa Hjertets Bund dig selv,
Men stille.

Hør op at færdes uden Ro
Imellem Livets Døre;
Hvor kan i slig en Larm du troe,
At du Guds Røst kan høre?
Han drager ei i Hjertet ind
Som Tordenstorm i Skoven,
Han kommer som en sagte Vind
Fraoven.

Du Slægt, som fuld af Harm og Had
Igjennem Verden jager,
Mens bævende liig Espens Blad
Bestandig Tungen klager!
Hvad er dit Maal, hvad er dit Meed,
Hvad søger du i Vrimlen?
See, Blomsten voxer taus i Fred
Mod Himlen.

Hør, overalt i Mark og Lund
En Bøn om Stilhed lyder,
Selv Middagssolens gyldne Mund
I Skoven Stilhed byder;
Hør, Stjernerne langs Himlens Kyst
Paa Sølverharper spille,
Og bede dig med bønlig Røst:
Vær stille!

O bøi til disse Stemmers Klang,
Du travle Slægt, dit Øre!
Der kommer dog den Tid engang,
Da du faaer Lov at høre;
Naar Gravens dybe Klokke slaaer,
Naar Dag og Nat sig skille,
Og Døden raaber kold og haard:
Vær stille!

Ved en Grav.

Marie Aagaard, f. Koes.

Født 18de September 1790 — død 25de November 1858.

Nu har den ædleste Kvinde lukket sit Øie træt,
Gud glæde hende for hver en Gang det har med Andre grædt!

Nu ere de mildeste Læber tause her paa Jord,
Gud signe hende for hver en Gang de taled Trøstens Ord!

Nu har det frommeste Hjerte hørt op at slaae herneden,
Gud lønne dets rige Kjærlighed med Fryd i Evigheden!

Saa randt hendes Liv paa Jorden, som Kilden rinder i Løn,
Umærkelig og stille, dog gjør den Dalen grøn;

Og alle de Træer og Urter, som stande ved dens Bred,
Dem giver den Liv og Friskhed, saa de blomstre derved.

Alt fra den tidlige Morgen til Alderdommens Kveld
Var hendes Liv et eneste Kjærlighedsvæld.

Det randt i de mørke Timer og i den lyse Stund,
Det kom fra hendes Væsens allerinderste Grund.

Og som i en hellig Kilde var der Lægedom lagt
I hendes Tales Mildhed, i Blikkets stille Magt.

Der var ei noget Hjerte saa koldt og saa dødt,
Det maatte jo hos hende blive kjærligt og blødt.

Der var ikke nogen Tanke saa træt af at stride,
Den maatte jo husvales ved hendes Ord de blide.

Naar kom der vel en Vandrer til hendes stille Bo,
Og mærked ikke flux den Velsignelsens Ro,

Der bredte sig fra hende med Helligdagsfred
Over Huset og Skoven og Havens Blomsterbed?

Derude larmed Verden, der rulled Lykkens Hjul,
Derinde var et Fristed bag Bøgenes Skjul.

Der maatte Vreden svinde, der smelted haardest
Had,
Der maatte Glæden luttres, og Sorgen blive glad.

Det var, som skinned Solen mere sommervarmt der,
Som havde Nattens Stjerner et blankere Skjær;

Som dufted Blomsten sødere til Fuglenes Sang,
Som bølged Kornet gulere paa Iselingens Vang.

Det var hendes ædle Hjerte og hendes fromme Sind,
Der vied vore Sjæle til Beskuelsen ind;

Der aabned vore Øine, og lærte dem at see,
Hvor skjønt sig Gud i Himlen kan i sin Skabning tee.

I Lunden falder Løvet og spirer atter frem;
Hun kommer ikke meer til sit elskede Hjem.

Hun vandrer ikke meer med den heldende Dag
I Skoven rundt og lytter til Nattergalens Slag.

Hun har fuldført sin Gjerning, den ædle Kvinde god,
Og hviler efter Livets Gang sin mødige Fod.

Hos Gud er hendes Sjæl, hendes Legem i Jord,
Men dybt i vore Hjerter hendes Kjærligheds Ord.

See, Markens Lilie blomstrer og kaster sit Frø,
Saa bøier den sit Hoved, lægger sig til at døe.

Hun var som den uskyldig, som den hun Blomster bar,
Det var hendes stille Dyder, hver af dem en Lilie klar.

Og i vore Sjæle kasted hun sin Kjærligheds Frø,
Saa bøiede hun sit Hoved, lagde sig til at døe.

Men hendes Udsæd spirer og voxer, trofast gjemt,
Hun lever med den i Aanden og vorder aldrig glemt.

Hvert kjærligt Ord, vi tale, det stammer ned fra hende,
Og er en venlig Saga, der gjemmer den Ædles Minde.

Der er en Gud.

1848.

Der er en Gud, som over Danmark vaager!
Modløs jeg sad og støtted Haand til Kind,
Og stirred ud i Tidens mørke Taager.
Jeg hørte Lyden af en Hvirvelvind,
Som knusende foer frem igjennem Lande;
Ældgamle Træer knækkedes i Skoven,
Og vildt for Stormen fløi det visne Lov;
Høit brølende mod hver en Strand slog Voven,
Og gjennem Skyer af det reiste Støv
Rødt lyste Borgerkrigens Baal og Brande.

Jeg saae en Engel flyve over Jorden,
Udfoldende sit store Vingepar!
Hvor han drog frem, der fødtes Lyn og Torden,
Og Luftens Stromme rysted, der ham bar,
Naar susende han slog sin stærke Vinge.
Og under ham sært blandede sig Jammer
Med Jubelraab, høi Lyst med Skræk og Død;
Jeg saae, at stolte Slotte stod i Flammer
Og maled Tordenskyens Vinge rød,
Jeg hørte Vaabenlarm og Klokker ringe.

Mit fagre Fødeland laa stille længe.
Nylig var smeltet Vintersneens Slør,
Og Græs og Blomster dukked op af Enge,
Og Solen skinned — Alting var som før,
Men Jorden aanded tungt dog som i Drømme.
Da stævned Englen, svøbt i Taagekrandse,
Op mod vor skjønne, fredelige Kyst;
Hans Blik var Lyn, sin blodigrøde Landse
Han stødte dybt i Folkebølgens Bryst,
Saa Havet skiltes ad i tvende Strømme.

Høit taarnede sig op de deelte Vande,
Og Bølge fjendtlig imod Bølge stod,
Da vandred Englen mellem begge Strande
Og saaede Tvedragtssæden for sin Fod,
Det Korn, der gjødes kun med blodig Væde.
Men gjennem Hvirvelvindens vilde Stemmer
Og gjennem Havets Brølen under Kyst
Lod der et sagte Suk, jeg aldrig glemmer;
Det var, som kom det fra en Moders Bryst,
Det var, som om jeg hørte Danmark græde.

Taus bøiede mit Hoved jeg i Kummer,
Liig En, der ikke Raad og Frelse veed,
Og ønsked blot mig, at til Gravens Slummer
Alt glemmende jeg maatte synke ned,
Før Valens Dodsskrig naaede til mit Øre.

Da slog et Lyn ned i min Sjæl fra Himlen.
Ret som et Solglimt paa en skyfuld Dag
Det kasted Lys udover Tankevrimlen,
Og høiere end Storm og Bølgers Brag
En mægtig Stemmes Klang jeg kunde høre:

»Der er en Gud, som over Danmark vaager!
Reis dig, du svage Mand! til kraftig Daad,
Og løft din Pande over Tvivlens Taager!
Du kjender ei Guds hemmelige Raad,
Men du skal troe, at Alting er hans Villie.
Han, som har bygt dit Fødeland i Søen
Og høit velsignet det fra Aar til Aar,
Han, som med Korn og Blomst har smykket Øen,
Og ladet Skoven grønnes hver en Vaar,
Han vaager endnu over Danmarks Tilie.«

»Den Gud, som i de længst fremfarne Dage
Bød Strømmen skilles i det røde Hav,
Og lod med Frelse sine Stridsmænd drage,
Mens over Fjenderne slog Bølgens Grav,
Og lyste for de Frelste gjennem Lande:
Den gamle Gud er ikke død, hans Throne
Staaer endnu hist, høit over Verdens Larm;
Hvad han har skilt, han mægter at forsone,
Og naar han rækker ud sin stærke Arm,
Da samle sig igjen de deelte Vande.«

»Naar han det vil, de vilde Bølger synke
Med Jublen til hinandens Bryst paany,
I Folkehavet glattes ud hver Rynke,
Og klart og dybt det hviler under Sky;
Da lyser han til Fred og Frihed Landet.
Vee dem, der vilde Tvedragts Udsæd høste!
Vee over Danmarks Fjender i den Stund!
Paa dem skal Bølgen styrte ned, den løste,
Og deres Grav skal vorde Havets Bund,
Og deres Navn til evig Tid forbandet!«

Og Stemmen taug. Igjen jeg hørte Voven
Og Hvirvelvindens Suus og Lynets Slag;
Men i min Sjæl var nu en Kraft fraoven
Til mandig Daad; jeg saae en solklar Dag
Fjernt lyse gjennem Tidens mørke Taager.
Velan! kan Freds og Friheds hvide Lilie
Kun af en blodigfarvet Jordbund groe,
Saa vil jeg bøie mig for Herrens Villie
Og drage Sværdet med den faste Tro:
Der er en Gud, som over Danmark vaager.

Thorvaldsen.

Nu vandrer. Rygtet sortklædt bort fra Nord,
At bringe Bud til Tiberflodens Bølger;
Og mange Taarer falde i dets Spor,
Og stille Tankers Sørgetog det følger.
Med Flor om Kind, med Vandringsstav i Haand
Frem Rygtet gaaer; — før bar det rundt hans Hæder,
Nu skal det bringe Budskab, at hans Aand
Er lukket ind til Himmeriges Glæder.

Frem Rygtet gaaer. Det standser ei sin Fod,
Thi lang er Vandringen; men bort det iler
Langs Rhinen ned til Bjerget, hvor i Blod
Sig Troskabs faldne Kongeløve hviler.
Derfra mod Syd — mod Syd, til Staden, hvor
Hans Hæders Vugge gik paa Marmorgænger;
Hvor høit paa Klippen Kapitolet staaer,
Der standser Rygtet og hans Skjold ophænger.

Da græder Klippeblokken Marmortaarer.
Det rører dybt sig i Carraras Skjød,
Det sukker ud af Stenens dunkle Aarer:
»Hvo skal befrie os nu, naar han er dod?«

Og fra den store Mesters øde Kammer,
Hvor Støvet paa hans Meisel har sig lagt,
Hvert Suk besvares af en stille Jammer
Fra Billeder, hvis Liv kun halvt blev vakt.

Men Rygtet fremad gaaer. Til Hellas'-Lunde
Det kommer seent i stjerneklare Nat.
Til Borgen hen, hvor store Minder blunde,
Op til Akropolis det iler brat.
Der stirrer ned fra sjunkne Mures Rester
En Flok af Skygger i den dybe Dal;
Det er de svundne Tiders stille Gjæster,
Som atter samle sig i Skyers Sal.

Om Klippen langsomt Musechoret svæver
Med Graad paa Kind, med falmet Blomsterkrands
Apollo Lyren slaaer, men Strængen bæver
Som Dødssuk til Gudinders Sørgedands.
Taus knæler Venus ved Kronions Side
Og skjuler sine Taarer i hans Skjød,
Mens Amoriner smaa, med Vinger hvide,
Høit græde for den gamle Mesters Død.

En stille Klage vandrer over Land,
Fra Parthenon den ud til Havet trænger;
Den gaaer fra Øe til Øe, fra Strand til Strand,
Saavidt som Olietræets Green nedhænger.

»Farvel, farvel! Nu stiger Glemsels Nat
Snart op igjen, og skygger for vort Minde.
Han vækked os til Liv; af ham forladt,
Maae anden Gang de gamle Guder svinde.«

Men Rygtet fremad gaaer. Mens Morgenstunden
Gaaer over Ossa og Olympen op.
Og jager Nattens Skygger ud af Lunden,
Staaer Sorgens Bud alt høit paa Suniums Top.
Da kommer der fra Østen Toner milde,
Hvor Morgenblomsten stiger rød af Hav,
Fra Palæstinas Dal, fra Kedrons Kilde,
Fra Golgatha, fra Jesu Smertegrav.

Sødt klinger det, liig Fuglesang i Vaaren,
Om evigt Liv, naar Døden er forbi;
Og Tonen stiger høit, af Vinden baaren,
Og Strænges Lyd sig blander klart deri.
Det er Guds Engle, som paa Harper lege;
De baaret har den christne Mester blid
I Himlen ind, nu vil de vederkvæge
Ham efter Livets Arbeid og dets Strid.

Hvad fromt hans Haand i Marmor og i Leer
Til Herrens Priis paa Jorden her fremstilled,
Det har fulgt med ham bort herfra, han seer
Det hist igjen, men ikke blot som Billed.

Høit kalder det, som Klokkers Lyd i Kveld,
Det er Guds Engle smaa, der for ham kvæde:
»Kom ind, kom ind til os, du trætte Sjæl!
Kom ind til Himmeriges Juleglæde!«

Men Rygtet vender sig igjen mod Nord.
Hist skal det op, hvor evig Sneen hviler
Paa Bjergets Ryg, hvor Sagablomsten groer.
Det flytter Staven og afsted det iler.
Liig en Herakles har hans Hæder sat
Sin Grændse sig ved Verdensdelens Ende,
I Syd og Nord, Thi skal i Sorgens Nat
Vesuv og Hekla høit Liigfakler tænde.

Og deres røde Blus skal skinne ned
Og see hans høie Moder eensom græde.
Gud skjænke hendes Hjerte Trøst og Fred!
Den Søn dets bedste Stolthed var og Glæde.
Vel har hun Sønner fleer, men der vil gaae
Mangt et Aarhundred, før hans Lige kommer,
Saavist som Træerne med Frugter staae
Kun een Gang i den yndefulde Sommer.

Og Rygtet vender hjem igjen sin Fod.
Gud har lagt Sorg paa Danmark, paa vor Moder;
Men Rygtet bringer Bud, at Smertens Rod
Har ogsaa skudt sin Blomst ved fjerne Floder.

Saavidt, som Aandens Morgenstraaler naae,
Der sørges overalt, som for en Broder.
En Stor er død — der fødes mange Smaa;
Gud har lagt Sorg paa Danmark, paa vor Moder.

Oehlenschläger.

Høibarmet Danmarks Gyldensnekke glider
Henover Tidens Hav mod Evigheden,
Naar Dagen lyser og naar Natten skrider.

Den svømmer langsomt fremad, fjernt fra Bredden,
Af Riimfrost straalende i Vinterkulde,
Med Tag af lysgrønt Løv i Sommerheden.

Dens hvide Seil sig bugnende udrulle,
Naar lungestærke Nordenvind dem fylder;
Tidt bøies Masten, som den briste skulde.

Snart Sol dens dybe Bølgevei forgylder,
Da seiler den som Svane let paa Voven;
Snart Himlen sig i Taageskygger hyller.

Da sortner Havet, Stjernen døer forovèn,
Og op af Bølgen lyder Hyl og Jammer,
Med Stemmer som en Høstvind gjennem Skoven.

Og atter lysner det; Fuldmaanens Flammer
Som gyldne Drømme henad Dybet spille,
Og drømmende fremglider Snekkens Kammer.

Men om det stormer, eller det er stille,
Om Bølgerne med Brølen aabne Favnen,
Hvad heller mildt, sølvklingende de trille:

Staaer Nordens lyse Skytsaand høit i Stavnen,
Han holder Roret fast, og med sin Finger
Han peger fremad Dag og Nat mod Havnen.

Naar susende han slaaer de store Vinger,
Da fyldes atter Seilene, de døde;
Og naar sit Glavind han mod Mulmet svinger,

Det spredes brat af Nordlysflammer røde;
Men naar med Smiil sin gule Lok han ryster,
Da skinner Sol, da klinge Sange søde.

De klinge — ak! kun Sangens Gjenlyd trøster
Os nu i Dødens alvorstunge Time;
Den mildner Sorgen blidt, men ei forlyster.

Det lyder over Hav, som Klokker kime,
Bleg skinner Stjernen i de høie Zoner,
Taus peger Englen imod Morgnens Strime.

Thi han er død, den gamle Skjald, hvis Toner
Saalænge rørte Nordens Mand og Kvinde;
Og tomme staae nu alle Sangerthroner.

Hans Gravsang kvæde kolde Vintervinde,
Mens Isen binder Havets tusind Munde,
Og Sneens Blomster falde paa hans Minde.

Kom Foraarsstorm, væk Kilderne, som blunde!
Kom sødest Fuglekvad, der fra os flyede!
Kom Aftenvind, du Suk i vore Lunde!

Spring ud, o Skov! lad dine Stemmer lyde!
Suus, mørke Graner! i de fjerne Dale;
Lad Eders Røst mod Fjeldets Væg sig bryde!

Han Eders Sanger var! Lad Eders Tale
Da klinge, mens i Graven vi ham lægge,
Og lad den dysse Savnet blidt i Dvale!

Han fremmerst sad i Danmarks høie Snekke,
Og over ham vort Nordens Skytsaand rørte
Velsignende sit hvide Vingedække.

Rundtom stod Nordens Folk i Kreds og hørte,
En talrig Flok af Børn og Mænd og Kvinder,
Naar Skjalden Haand henover Harpen førte.

Han sang — da slumred Barn med røde Kinder;
Da steg og sank urolig Jomfrubarmen,
Mens Taarer strømmed mildt, som Duggen rinder.

Han sang — da hørtes Gny og Sværdes Larmen,
Da aabned sig de gamle Graves Rifter,
Og ud steg Helten, høi, med Skjold paa Armen.

Han sang — da gik der Lyd af gamle Skrifter,
Og Mandens Haandgreb haardt om Sværdets Fæste,
Og Mod han fik til lysende Bedrifter.

Han sang — da foer paa Stormens raske Heste
Et Tog af Guder over Sø og Enge,
Da lyned Aukathor og Heimdal blæste.

Han sang i Vaar og Høst, sang sødt og længe;
Han sang, indtil en Vinteraften silde
Hans Hoved træt sank ned paa Harpens Strænge.

Da blev der tyst, som naar i Skov en Kilde,
Der havde rislet høit, med eet taug stille,
Og Fuglens Sang forstummed brat, den milde.

Men Englen greb hans Krands; hvor Stjerner spille,
Han slynged høit den imod Nattens Bue,
Der funkler den, naar Skyerne sig skille.

Du Folk, som græder, derhen skal du skue!
Naar træt af Kamp dit Øie vil sig lukke,
Da lad det bade sig i Stjernens Lue!

Vend derhen Eders Tanker, I, som sukke
I vore Trængslers Nat og troe, at Havet
Skal over al vor Storhed snart sig vugge!

Det Store vorder ei af Tiden avet,
Det lyser høit i Striden som i Freden:
Hans Aand er her, hans Legem kun begravet.

Saa lad den lyse da for os herneden,
Der stande Bryst ved Bryst paa Skibets Dække,
Mens over Tidens Hav mod Evigheden

Høibarmet glider Danmarks Gyldensnekke!

Naturaanderne.

Ved H. C. Ørsteds Død.

I Jordens Midtpunkt dybest inde,
Hvor Bjergets Rødder dybt sig snoe,
Hvor Sol og Maane aldrig skinne,
Og ingen Stjerneblomster groe;
Ved Kilden af de stille Floder,
Som Storm og Bølge har forladt,
Der sidder Altings høie Moder,
Den tause, tættilslørte Nat.

Og rundtomkring til alle Sider
Der strækker sig en Have stor,
Hvor Blomsten fra de svundne Tider,
Til Steen forvandlet, staaer i Flor;
Hvor Skove groe, hvis Navn er svundet,
Som aldrig skifte Løvets Dragt,
Hvor Fugle boe, hvis Røst er bundet,
Og Mammuthsdyret holder Vagt.

Og rundtomkring til alle Sider
Er der saa dunkelt og saa tyst,
Som paa den stille Baad, der glider
Med Skyggerne til Dødens Kyst.

Der er ei Klang af Sommervinde,
Der er ei Lyd af Vinterblæst,
Og sjelden Gjenlyd gav derinde
Et Fodtrin af en fremmed Gjæst.

Der sidder Altings høie Moder,
Den tause, tættilslørte Nat,
Ved Kilden af de stille Floder,
Som Storm og Bølge har forladt.
Men rundtom hendes Throne stander
En Skare Kæmper stolt paa Vagt,
Med Hjelme paa de stærke Pander,
Og Pandser over Brystet lagt.

Hver af dem staaer, som var han lænket
Til egne Tankers dybe Grund,
Med Hovedet mod Brystet sænket,
Med Øiet lukt og lydløs Mund;
Hver af dem staaer, som om han venter,
Frembøiet over Landsens Skaft:
Det er den Slægt af Elementer,
Som danner Livets skjulte Kraft.

Det er den Kreds af stærke Aander,
Som flytter Foden uden Gang,
Som i Naturens Suk sig vaander,
Og jubler i dens Frydesang;

Det er den Hær af dybe Gaader,
Forbundne ved en enig Pagt,
Som ikkun Han tilfulde raader,
Der over Liv og Død har Magt.

I Jordens Midtpunkt dybest inde,
Hvorhen ei Sol og Stjerner naae,
Der staae de, medens Slægter svinde
Og fødes og igjen forgaae.
Der staae de, medens Tiden stunder
Foroven som en rastløs Elv;
Hver af dem paa sit Væsen grunder,
Hver af dem hviler i sig selv.

Og rundtomkring til alle Sider
Er der saa dunkelt og saa tyst,
Som paa den stille Baad, der glider
Med Skyggerne til Dødens Kyst.
Paa engang høres der et Bulder,
Malmporten springer op med Gny,
En Gjenlyd gjennem Bjerget ruller,
Det glimter som fra Tordensky.

Da Larmen hendøer i det Fjerne,
Der høres Lyd af faste Trin,
Og klart og roligt, som en Stjerne,
Et Lys i Dybet trænger ind.

En Mand igjennem Hallen skrider
Alene, med besindig Aand,
Han seer sig om til alle Sider,
Og holder Lampen høit i Haand.

Han vandrer mod den dybe Zone,
Han seer de stærke Aanders Hær,
Han nærmer sig til Nattens Throne,
Da vaagner hun ved Lampens Skjær.
Hun slaaer det sorte Slør fra Panden,
Og seer med streng, alvorlig Hu,
Forundret fast, paa Vandringsmanden,
Og siger til ham: hvo er du?

»En Mand, der søger Livets Gaade
Ved Dag og Nat, foruden Rist;
Jeg spurgte høit: hvo kan den raade?
Da svared Bladet: spørg min Kvist.
Men Kvisten svared: spørg min Stamme;
Og Stammen svared: spørg min Rod;
Og Roden svared: spørg den Flamme,
Som varmer Jorden om min Fod.

»Og ad de skjulte Kræfters Stige
Jeg vandred ned, fra Trin til Trin;
Men Ingen kunde Ordet sige
Der bragte Hvile til mit Sind.

Nu staaer jeg her, hvor Stigen ender,
Med Granskerlampen i min Haand,
Og byder dig, som Alting kjender,
I Kraft af den: oplys min Aand!«

Da peger Natten, høi og stille,
Hen hvor de tause Kæmper staae;
Hun siger: »Skee dig, som du vilde!
Een Gaade skal du opløst faae.
Til rette Tid kun tør jeg kalde
Paa hver især bag Klippens Tag;
Thi naar engang de løses alle,
Da er det Verdens sidste Dag.«

Et Navn hun nævner tyst og kalder;
Da vaagner brat en Kæmpe stærk,
Iført en Klædning af Metaller,
Og rasler med sin l'andsersærk.
Hun løfter Haanden op og vinker,
Han staaer der alt, skjøndt ei han gik;
En selsom, blaalig Glands der blinker,
Som Lynildflammer, i hans Blik.

»Du, som ved Sommersolhverv leger
Bag Tordenskyen tung og graa,
Du, som i Vinternatten peger
Mod Nordens Stjerne blank og blaa;

Du, som paa flygtig Ganger farer
I et Sekund omkring vor Jord,
Og dog i alt det Skabtes Skarer
Som Længsel efter Hvile boer!«

»Ei meer du som en dunkel Bølge
Skal gjennem Livet gaae i Løn,
Din Tid er kommen, du skal følge
Til Jorden op med Jordens Søn.
Hvad dine Kræfter dybest gjemme,
Skal du fortolke denne Mand,
Og bære Lyden af hans Stemme,
Og Glimtet af hans Lys om Land.«

Saa taler hun, og Aanden lyder;
Mod Loftet støder han sit Spær,
Og flux igjennem Revnen bryder
Nordstjernens vinterklare Skjær.
Han løfter Manden paa sin Skulder,
Og svinder gjennem Kløftens Dør;
For Nattens Aasyn Sløret ruller,
Og stille bliver Alt, som før.

En Tid der gaaer; i Mulmet svinder
Hver Time som den Draabe hen,
Der sporløs gjennem Sandet rinder —
Da vender Aanden hjem igjen.

Med ham igjennem Jord en Tone
Som Psalmesange lyder klart,
Da vaagner Natten paa sin Throne:
»Hvi kommer du igjen saa snart?«

»Ei snart, han svarer, efter Tiden,
Hvis Klokke hist i Verden lød;
Een Slægt har baaret Blomster siden,
Og een er visnet hen og død.« —
» »Har du forladt den Mand, jeg kaared
Til dine Kræfters høie Tolk?« « —
»Han bliver nu til Jorden baaret
Med Suk og Taarer af et Folk.«

»De fjerne Toner, du kan høre,
Er deres stille Klagesang,
Nu har de lukket Dødens Døre
Og seet hans Ansigt sidste Gang.« —
» »Og fik du opfyldt hvad du skulde,
Var ikke Tidens Maal for kort?« « —
»Hans Tankes Skaaler vare fulde,
Da Døden kom og tog ham bort.«

»Jeg lærte ham mit Væsens Kræfter,
Han lærte Verden dem igjen,
Saa fjernest Fremtid høster efter
Det Sædekorn, han lagde hen.

En Gjenlyd af hans Navn har runget
Fra Bjerg og Dal og Bølgers Mund,
Og med hans Hæder har jeg svunget
Mig rundtom Jord i et Sekund.«

»Jeg tog ham med, hvor Skyen føder
Udaf sin Lænd det blege Lyn,
Da spurgte han, hvi Solen gløder
Og Stjernen bæver for vort Syn;
Jeg viste ham, hvordan jeg peger
Bestandig imod Nordens Pol,
Da spurgte han, hvad der bevæger
En Plante mod den lyse Sol.«

»Hans Tanker bleve fleer og flere,
Saa Intet mætted deres Mund,
Hans Vinger voxed meer og mere
Og løfted ham fra Jordens Grund;
Tilsidst jeg mægted ei at følge,
Da folded han dem eensomt ud;
Som Svanen flyver over Bølge,
Fløi han i Himlen ind til Gud.«

»Har jeg min Idræt opfyldt trolig?
Til Hvile stunder dybt mit Sind.« —
»»Det har du, svarer Natten rolig,
Thi Jorden seer, som før var blind.

Gak hen og hvil dig, løste Gaade!
Din Magt tilhører Verden nu:
Men han, som lærte dig at raade,
Veed mere nu end den og du.« «

Saa taler hun, den høie Kvinde,
Og ruller atter ned sit Slør,
Og stille bliver Alt derinde
Bag Bjergets Hvælving nu, som før.
I Kreds af Livets Elementer
Hun sidder i den tause Hal,
Med Haanden under Kind og venter,
Til Porten atter aabnes skal.

Thi Fleer end Een skal endnu stige
Med Lampen i sin Haand derned,
Og lyse op det dunkle Rige,
Men naar det bliver, Ingen veed.
Een efter een skal Natten kalde
Paa Kæmperne bag Klippens Tag;
Men naar hun vækket har dem alle,
Da er det Verdens sidste Dag.

General Rye.

Det mylred over Kongeaa,
Det glimted og det knalded,
Det var som om den sidste Slaa
Fra Danmarks Dør var faldet;
De halve Danske gik til Als,
Til Frederits de halve;
Nu, tænkte Fjenden, er tilfals
De jydske Mænd som Kalve.

Og Trommen gik og Hornet klang
Fra Kolding op til Veile:
»Først tage vi den jydske Vang,
Og saa til Fyen vi seile.«
Men foran Veile By en Flok
Af danske Mænd tog Stade,
De var kun faa, men de var nok,
Thi det var Ryes Brigade.

Og Tydsken kom med Smaat og Stort
I Nattens Mulm forborgen;
Men Rye stod foran Byens Port
Og bød ham først Godmorgen.

Og Fjenden drog mod Aarhuus hen,
Men knap kom han til Staden,
Saa fik han Lov at slaaes igjen,
Thi Rye stod midt i Gaden.

Da lyned Klingen hvas og vred,
Og Kuglerne fløi snare;
Men dengang det mod Aften led,
Sankede Rye sin Skare:
»Nu maae vi ende Striden, Mænd!
Og see, vi kan os bjerge,
Thi vi skal andre Steder hen,
For Danmarks Land at værge.«

Saa drog han bort om Natten, tyst,
Men det skal Ingen klage;
Som Sværdet drages af et Bryst,
Saadan drog Rye tilbage.
Ved Helgenæs gik han ombord;
Hvor er han? spurgte Fjenden —
Men Bølgen glatted ud hans Spor,
Og taus var Nordenvinden.

Det var ved aarle Morgengry,
Før Sol gik op af Havet,
Hiin Dag, da Danmarks Sol paany
Steg frem, som var begravet.

Det var mens Natten endnu hang
Paa Himlens vestre Side:
Hvor Rye var bleven af dengang,
Fik Fjenderne at vide.

Ved Frederits blev holdt et Slag,
Huult lød Kanonens Torden,
Krudtrøgen drev i tætte Lag
Som Skyer over Fjorden.
Det rysted i den stærke Jord,
Da Skandserne fik Mæle;
Men hver en Gang de talte, foer
Til Himlen mange Sjæle.

Det var den tappre Olaf Rye,
Han saae sig om fra Tue;
Han fryded sig ved Kampens Gny,
Hans Sjæl var Ild og Lue.
»Jeg tænkte nok, der kom den Dag,«
Saa hørte man ham sige,
»Da vi kan give Slag for Slag —
Nu, Børn, maa Ingen vige!«

Og fremad over Steen og Stok
Gik det mod Skandsens Volde,
Men fremmerst af den hele Flok
Løb Olaf Rye den bolde.

Og Flammer lyste, Kugler sang,.
Da faldt den første Række;
Men over dem de Andre sprang,
Og de var lige kjække.

Det glimted atter over Vang,
De Næste sank for Slaget;
Men før det lyste tredie Gang,
Blev Treldeskandsen taget.
Fra Volden saae de raske Mænd
Med Stolthed over Valen;
Paa engang lød et Raab igjen:
»Men hvor er Generalen?«

I Hornet blev der hurtig stødt,
De spurgte og de ledte;
Da fandt de ham, hvor Græsset blødt
Sig over Jorden bredte.
Der laa han, som han hvilte tidt
Midt under Stridens Larmen,
Der laa han, som han slumred blidt,
Ramt af et Skud i Barmen.

Det skarpe Helteblik var slukt,
Hans Haand laa tungt paa Brystet,
Men Munden smilte roligt, smukt,
Og sagde taus: vær trøstet!

De løfted ham fra Seirens Jord,
De bar ham bort med Smerte;
Hans kjække Sjæl i Himlen boer,
Hans Navn i Danmarks Hjerte.

Thi det skal vides i hver Vraa:
Midt under Kampens Torden
Var han en Lynildstraale blaa,
Der lyste gjennem Norden.
Og det skal mindes fjernt og nær,
Til Tiden staaer ved Maalet:
Da Danmarks Engel svang sit Sværd,
Sprang Olaf Rye af Staalet.

De to Soldater.

Tilbage! lød Trompetens Skrald,
Bort gik det i Galop,
Den sidste Kugle fløi med Knald
Og pløied Jorden op;
Den sidste Flok af Fjendens Hær
Drog slagen fra Midsundes Bro,
Og over Valen fjernt og nær
Sank Nattens dybe Ro.

Al Kampens vilde Larm forsvandt,
Da Maanen steg af Hav,
Hver saaret Mand sit Leie fandt,
Hver slagen Mand sin Grav;
Kun hist og her omkring paa Jord
Var Græsset trampet ned og vaadt,
Der saaes endnu de røde Spor,
Som Døden havde traadt.

Hver saaret Mand sit Leie fandt,
Blev der da Ingen glemt?
Jo, dybt hvor Sliens Bølge randt,
Laae To, bag Skrænten gjemt;
To Ax, som faldt ved Morgenskjær,
Men glemtes under Høstens Larm,
To Ungersvende hvilte der,
Med gjennemboret Barm.

Den Ene var en brav Soldat,
Der stod ved Kongens Hær,
Meer flink og lystig Kammerat
Bar aldrig et Gevær;
Hvor han paa Fjenden blot fik Ram,
Der slog han til af Hjertenslyst,
Der var ei andet Tydsk i ham,
End Kuglen i hans Bryst.

Den Anden stod i deres Sold,
Som kom ved Morgengry
Og stormede Midsundes Vold,
Men nødtes til at flye.
Han havde kæmpet som en Mand,
Han tænkte vel, hans Sag var god,
Nu laa han der ved Sliens Strand
Og svømmed i sit Blod.

Da Nattens kolde Gysning foer
Igjennem deres Krop,
De vaagned paa den vaade Jord,
Og lukked Øiet op.
De stirred paa hinanden hen,
Hver af dem greb til sit Gevær,
Men begges Hænder sank igjen,
Thi Bøssen var for svær.

Engang endnu de gjerne stred,
Men nu var det for seent,
De nødtes vel at holde Fred,
Skjøndt den var daarlig meent.
Paa begges Pander stod en Sky
Af fjendsk, forbittret Had, og dog —
Og dog var de fra samme By
Og talte samme Sprog.

Hvor Bølgen slaaer sin hvide Top
Mod Sønderjydens Land,
Der var de født og fostret op,
Ved Vesterhavets Strand.
Der boede de til Krigen kom
Og kaldte Bonden fra hans Dont,
Da gjorde begge Høireom,
Men med forskjellig Front.

Den Ene gik mod Sønder hen,
Den Anden imod Nord,
Som Fjender mødtes de igjen
Paa deres Fædrejord.
Nu laae de der ved Vandets Bred,
Hver med et Ulivssaar i Barm,
Og kunde dog ei døe i Fred,
For lutter Had og Harm.

Til Strid var deres Arm for træt,
Men hvert et Øiekast
Var som en sleben Bajonet,
Saa skærende og hvast.
De mæled ei, men taus og kold
Den Ene bød den Anden Trods,
Ret som om Graven var en Vold,
Hvorom de skulde slaaes.

Og Maanen sank og Natten led,
Og Bølgen slog mod Kyst,
Og Livet haardt med Døden stred
Udi de Tvendes Bryst.
Da lød med eet bag Høiens Kam
En Dundren som af Hestesko,
Og Jægerhorn og Hundeglam
Og skingrende Hallo.

Det suste som et Tordenveir,
Det glimtede som Lyn,
Det raslede bag Skovens Træer:
Da saaes et selsomt Syn.
Thi fjernt igjennem Luften fløi,
Ret som en Sky for Vindens Magt,
Henover Mark og Eng og Høi
Kong Abels vilde Jagt.

Foran dem Alle, høit tilhest,
Foer, som en fredløs Aand,
Frempidsket af sin Angers Blæst,
Han selv med Spyd i Haand.
Hans blege Kind var uden Blod,
Hans Øie var en udbrændt Glød,
Men midt paa Panden skrevet stod
Hans Broder Eriks Død.

Bagefter kom den onde Flok
Af hans meensvorne Mænd,
Vildt fløi de over Steen og Stok,
Som Løvet hvirvles hen.
Ild stod af Hestens Næsebor
Og gnistred i den mørke Nat;
Men da de naaede Sliens Fjord,
Saa standsed Toget brat.

Og op af Sundet dybt og blaat
Steg, som en Taage graa,
Et Billed af den slagne Drot
Med Kongekrone paa.
Han strøg fra Kind det vaade Haar,
Han løfted Haanden streng og vred,
Han peged paa et blodigt Saar,
Og sank i Dybet ned.

Da gyste det i Skovens Træer,
Da skjælved Sivets Top,
Og Bølgen sukked fjernt og nær
Og slog mod Stranden op.
Men Abel sine Hænder vred,
Til Flugt han vendte Hesten om,
Og fjernt i Luften, uden Fred,
Forsvandt han som han kom.

Var det et Febersyn, en Drøm?
Hver, som han vil, kan troe;
Men de, der laae ved Sliens Strøm,
De saae det beggeto.
De tænkte paa den svundne Tid
Og den, som ukjendt for dem laa,
De tænkte paa den Broderstrid,
Som disse Vande saae.

De samlede den sidste Rest
Af Liv, der var igjen,
Saa krøb de, som de kunde bedst,
Imod hinanden hen.
De sukked ei, de klaged ei,
De tænkte ved dem selv som saa:
Vi skal jo dog den samme Vei,
Lad os da sammen gaae.

Da Natten som en Skygge veg,
Og Duggen faldt paa Vang,
Og Lærken imod Himlen steg
Høit jublende med Sang,
Da laae de begge døde der,
Men løst var alle Hadets Baand,
Hver havde sluppet sit Gevær
Og holdt den Andens Haand.

Den Forfulgte.

Rask igjennem dunkle Lunde
Flyver Slædens glatte Fjæl,
Granerne, som stille blunde,
Vækkes op af Pidskesmeld;
Bjælden klinger, Hesten stamper,
Sneen skriger under Hov,
Ovenover Nattens Lamper,
Rundtomkring den vilde Skov.

Midt i Slæden pelsværkforet,
Som en Bjørn i Vinterskrud,
Stirrer Bonden efter Sporet,
Styrer Hesten ind og ud.
Luunt indsvøbte ved hans Side
Fjæle sig hans trende Børn
Under Skindets Laad det stride,
Som tre Roser under Tjørn.

Sneen falder, Grene knage,
Stille suser Nattens Blæst,
Fjernt i Skov en sulten Krage
Skræmmes op og skriger hæst;

Bonden glider taus og rolig
Fremad i den øde Hal,
Tænker paa sin fjerne Bolig,
Svinger Pidsken, slaaer et Knald.

Hør, hvor eensomt Lyden klinger
I den vidtudstrakte Lund,
Hei, hvor lystig Hesten springer,
Puster Dampen af sin Mund;
Tænker Manden paa sin favre
Hustru og sin Hyttes Ro,
Tænker den paa Krybbens Havre,
Og de længes beggeto.

See, da spidser Folen Øre,
Seer sig om i Skovens Gjem,
Standser lidt, som for at høre,
Skjælver saa paa hvert et Lem;
Tager Bidslet mellem Tænder,
Spiler ud sit Næsebor,
Gjør et vældigt Spring og render
Som forfulgt henover Jord.

Bonden reiser sig i Sædet,
Vender Øret imod Vind,
Og en Lyd, en fjern, paa Stedet
Jager Blodet fra hans Kind.

Flux han løsner Hestens Tøile,
Slænger Pelsen af sin Krop,
Og, med Haand paa Bøssens Bøile,
Vækker Drengene han op.

»Vaagn! det er ei Tid at blunde!
Der er Ulve paa vor Sti,
Men endnu vi frelses kunne,
Vil Vorherre staae os bi!«
Og han taler ømt til Hesten:
»Kjære Fole, frels vort Liv,
Flyv som Svalen, far som Blæsten,
Skyd dig frem som Fisk bag Siv!«

Hesten selv kan Faren sandse,
Flygter, som fra Stræng en Piil,
Og de høie Graner dandse
Susende forbi med Iil.
Men med eet faaer Skoven Mæle
Og det lyder henad Jord,
Som en Flok fordømte Sjæle
Hylende til Helved foer.

Dobbelt hastig flyver Slæden,
Dobbelt bleg er Bondens Kind,
Drengene med stille Græden
Folde Hænderne bag Skind.

Andengang i Skoven vækkes
Hylet af den vilde Hær,
Grene rasle, Kviste knækkes,
Snart er Ulveflokken nær.

Og af Rædsel pidsket, fare
Hest og Slæde blindt afsted,
Men det hjælper ei, de snare,
Sorte Skygger følge med.
Hungrig Ulvehæren sanker
Sig omkring den snelle Karm,
Som en Flok af Piinselstanker
Om en Synders rædde Barm.

»Fader, hjælp mig!« Bøssen knalder,
Et Minut har Bonden Ro,
Og paa trende Børn han kalder,
Men han faaer kun Svar af to.
Atter han Geværet lader,
Sender Kuglen rask paa Vei;
Andengang det lyder: »Fader!
Hvorfor hjælper du os ei?«

Fremad Ulveflokken farer,
Hungrig efter mere Blod;
Men sit sidste Barn forsvarer
Bonden med fortvivlet Mod.

Og imedens Folen springer,
Lyder skingrende hans Røst,
Og sin Bøssekolbe svinger
Han, med Drengen ved sit Bryst.

Løbet bøies, Kolben knækker,
Drengen rives af hans Arm,
Med et Skrig, som Gjenlyd vækker,
Springer Bonden udaf Karm,
Kæmper mod de vilde Skarer
Til han døer for deres Tand;
Med den tomme Slæde farer
Hesten veiløs gjennem Land.

Fangen.

Det var en Vinternat; hvorhen jeg saae,
Naturen mig sit Dødningansigt viste,
Den gamle Jord laa udstrakt, stiv og blaa,
I Horizontens milelange Kiste.

Sort paa den hvide Snee, der kravled om
En enkelt Vandrer, som en Orm i Graven;
Henover mig hang Himlen, stjernetom,
Og tung, som Fængselsloftet over Slaven.

Alting var dødt rundtom og i mit Sind,
Kun Stormens Rovfugl hyled efter Føde,
Snart hugged den sit Næb i Jordens Kind,
Snart foer den op og flagred om den Døde.

I slig en Nat, saa eensom, sneebedækt,
Naar kun et enkelt Lys langtborte vaager,
Da føler man, at Jorden er i Slægt
Med Havets Afgrund og med Luftens Taager.

Da føler Vandringsmanden, at han selv,
Med al sin Storhed, sanddru eller løiet,
Kun er en Gnist, der som et Hammerskæl
Er fra Naturens store Værksted fløiet;

At al hans Lykke kun er Gnistens Glød,
Kort, som et Glimt af Flintestenen hugget;
Han tænker paa den Stund, da glemt og død
Han ligge skal, som Kullet, der er slukket.

Og jeg og mine Tanker fremad drog,
Da lød der Hestetramp, jeg sprang tilside,
Og saae ved Sneens matte Skjær et Tog
Af mørke Skygger over Heden ride.

Imellem dem en lukket Vogn der foer;
En dæmpet Jamren syntes mig, jeg hørte,
Det var vel Sukket af den frosne Jord,
Der sagte vaanded sig, hvor Hjulet kjørte.

Nu dreied Vognen om en Bakkes Top,
Hvor Sneen sig i Driver havde leiret,
Og Rytterne fløi med, i strakt Galop,
Som Ravne, naar et Aadsel de har veiret.

Jeg gik den samme Vei, og da jeg stod
Bag Høiens Skrænter, saae jeg dem forneden,
Der havde de gjort Holdt ved Bakkens Fod,
Hvor en forrøget Kro laa midt paa Heden.

Ti Ryttere steg af og gik derind,
Den ellevte og den tolvte blev paa Hesten,
Ved Vognen holdt de Vagt i Fakkelskin,
Og deres Kapper flagrede for Blæsten.

Da jeg kom nær, jeg hørte lystig Sang,
Og saae bag Ruden mange Skygger vandre,
Med høie Raab sig blanded Bægerklang
Derinden for i Huset, hos de Andre.

Fiol og Klarinetter muntert lød,
I Gulvet tramped de med tunge Hæle;
Men udenfor var tyst, kun dæmpet brød
Den vilde Støi igjennem Dørens Fjæle.

Da hørte jeg igjen hiin Klagelyd,
Hvis sorrigfulde, langtudtrukne Stemme
Lød skærende midt under Gildets Fryd,
Som Vinden piber gjennem sprukne Lemme.

Mig rørte Lyden med en selsom Magt,
Liig Dødssuk fra en Sjæl, der Alt forsager, -
Og vendt imod de Tvende, der holdt Vagt,
Jeg spurgte bange: Hvo er det, som klager?

Da løftede den Ene Faklens Glød,
Og saae paa mig og rysted Snee af Lokken:
»Det er en Fange, som er dømt til Død,«
Han svared barsk, »vi føre ham til Blokken.«

Fortvivlet lød igjen den Skjultes Røst:
»Afsted, afsted! naar faaer min Jammer Ende?«
Men Rytteren trak Kappen for sit Bryst,
Og taug, og lod sin Fakkel dunkelt brænde.

Der gik en Stund; da kom den vilde Trop
Med Sang og Tummel atter udaf Kroen,
Hver Rytter sprang med Hast i Sadlen op,
Og vikled sine Tøiler stramt om Knoen.

De brede Sabler blinked, Sporen klang,
Den røde Fjerbusk nikkede paa Hatten,
Og i Galop foer Skaren over Vang,
Til Vogn og Ryttere forsvandt i Natten.

Da tænkte jeg, imens jeg fremad skred,
Paa Sjælens tunge Liigfart gjennem Livet,
Hvordan den som en Fange, uden Fred,
Er til en Flok af Sorger overgivet.

De slæbe den afsted i Mulm og Nat,
Paa Veien hist og her en Stund de raste,
Men Sjælen sidder klagende, forladt,
Som Slaven, sluttet ind af Mure faste.

Blandt Viin og Sang, ved skjønne Kvinders Barm
Beruse stundom sig de vilde Svende,
Men dybt det lyder fra den lukte Karm:
Afsted, afsted! naar faaer min Jammer Ende?

Madonna.

I.

Der var en Tid, nu er den længst forsvunden,
Da Elskov sad i Sjælens stille Kammer,
Og sysled, som en Brud ved Lampens Flammer,
Med at faae Sangens Bryllupsklædning spunden.

Der var en Tid, nu er den længst udrunden,
Da i min Sjæl der blev stor Sorg og Jammer,
Som i et Huus, hvis Datter Døden rammer,
Da var det, disse Sanges Traad blev tvunden.

Da væved jeg af dem, med mangen Taare,
Imens min Elskov lagdes bleg paa Baare,
For Brudedragten, ak! et Dødningklæde.

Men nu er det saa længe, længe siden,
At der paa Graven Blomster groer, og Tiden
Har til mit Øie sagt: hold op at græde.

II.

I Syden saae jeg Mænd og Kvinder bære
Udsprungne Blomster gjennem Kirkens Gange,
Og lægge dem med Bøn og fromme Sange
Paa Alterdisken til Guds Moders Ære;

Og knæle ned og bede: Naadig være
Du os, Velsignede! viis vore bange,
Vildfarne Sjæle Himlens Vei, den trange!
Da tænkte jeg paa dig, min Hjertenskjære!

Mit Liv er jo en dunkel Kirkebue,
Hvor kun dit Billed lyser i det Fjerne
Høit over Altret, som en eenlig Stjerne.

Madonna! disse Blomster af mit Hjerte
Jeg bringer dig; led du i Fryd og Smerte
Min Sjæl, til hist jeg faaer dig selv at skue!

III.

I Skoven boer hun; Sang af Nattergale
En Gjenklang er af hendes Røst, den bløde,
Og hendes Blik er Stjernerne som gløde,
Og hendes Trin er Hjortens Gang i Dale.

Hun sidder i mit Kammer, Skjaldens Tale
Er hendes Sjæl, der gaaer min Sjæl imøde,
Og hendes Flammekys, de længselssøde,
Er Tankelyn, der vække mig af Dvale.

Hun tørrer Graaden bort af mine Kinder,
Og svaler mig naar Tornekrandsen saarer,
Hun svæver foran mig, høit over Vrimlen;

Men vil jeg gribe hende, bort hun svinder,
Og siger, mens hun smiler gjennem Taarer:
Naar du er død, vi mødes skal i Himlen.

IV.

Fra Veiens Bred jeg skued Lykken drage
Forbi mig. den ustadige Gudinde;
I hendes Fjed, som Løv for Sommervinde,
Saae jeg en Flok af Mænd og Kvinder jage.

Og deres Raab og Suk og Bøn og Klage
Jeg hørte som en Storm i Luften svinde;
Hun vinked mig, men mellem Skovens Linde
Jeg vandred ind, og saae mig ei tilbage.

Da smilte hun og tænkte: ham alene
Jeg skjænke vil min Gunst af hele Flokken;
Og i den stille Nat, bag Lundens Grene,

Nærmed hun sig, med Stjerneglands om Lokken;
Letsvævende hun Fyldehornet rysted,
Da faldt en Elskovsrose mig paa Brystet.

V.

Henover Scenen svæver Digtets Aand
Paa store Vinger, som en sneehvid Svane,
Fra Himlen skinne Stjerner paa dens Baue,
Fra Jorden stiger Duft af Rosenvaand.

Hun støtter Kinden tankefuld til Haand,
Imens hun lytter til de Ord, der mane
Hver Fryd og Smerte, som en Sjæl kan ane,
Liig Skygger, frem ved Sangens Tryllebaand.

Jeg tænker, mens mit Blik paa hende hviler:
Du Elskovsdigt, hvis Længsel stille smiler
Tungsindig gjennem Øiet som en Fange,

Du Elskovsdigt, med dine lyse Lokker,
Din søde Mund, din Stemmes Sølverklokker,
Du er dog skjønnest af dit Hjemlands Sange.

VI.

Min Ungdoms Hjem, det straabedækte, lille,
Hvor Nøisomhedens Urt i Vinduet groede,
Hvor Fromheds Lilier dugbesprængte stode,
Og Glædens Fugl sang tidligen og silde,

Forlod jeg, og i Skovens Dyb, det vilde,
Jeg vanked, fredløs som de Dyr, der boede;
Jeg gik i Mulm, hvor ingen Sti sig snoede,
Og aldrig saae jeg Stjernerne, de milde.

Fortvivlet sank jeg om, og i min Kummer
Bad jeg tilsidst om Dødens dybe Slummer —
Da lød en Kvindes Røst for mine Øren.

Jeg aabned Øiet, see, da var jeg hjemme!
Den Røst, jeg havde hørt, det var din Stemme,
Og du stod ung og smilende i Døren.

VII.

Som naar en Gartner, lidt før Sol sig tænder,
Mens halvt endnu ham Drømmens Billed lænker,
Paa Blomsterne i Vinduet seer og tænker:
Nu aabner Rosen sig, snart Natten ender:

Saa speider jeg, mens Længsels Nat mig sender
Sit Stjernelys og sine Drømme skjænker;
Dybt i dit fromme Blik mit Blik jeg sænker,
Til Morgenbøn jeg folder mine Hænder —

Men endnu er din Elskovs Rose lukket,
Og Nattens Drømmeslør end hviler over
Den Blomst, hvori min Lykkes Engel sover.

Flyv du, min Sang! let baaren hen af Sukket!
Du veed, hvor hun bag Skoven boer, forborgen,
Skynd dig derhen og spørg: naar er det Morgen?

VIII.

En Billedstøttes Tanke hviler stille
I Marmorblokkens Indre, uopdaget,
Og over den sig hvælver Klippetaget,
Hvor Skoven groer og Kildens Bølger trille.

Der hviler den til Stenene sig skille,
Til Klippen briste maa for Hammerslaget,
Og Elskovs Gud, af Marmorkisten draget,
Med Piil og Bue stiger paa sin Pille.

Min Kjærlighed til dig laa som en Tanke
Fra evig Tid i Sjælens Marmorgjemme;
Da kom du, for paa Gravens Dør at banke.

Let Stenen brast ved Lyden af din Stemme,
Og Elskovs Gud, af ingen Byrde tynget,
Steg frem for Lyset, seirende, forynget.

IX.

Fra Skyens lysblaa Telt, hvor Solen luer,
Fra Havets endeløse Bølgehaller,
Fra Bjergets Slot med straalende Krystaller,
Fra Lundens dunkelgrønne, svale Buer

Guds Faderøie dybt i Sjælen skuer,
Liig Glimt af Lys, der ind i Mørket falder;
Paa Hver, som farer vild, hans Stemme kalder,
Snart lyder den som Bøn og snart den truer.

Een kalder han med Røst, som Bladet suser,
Som Kilden risler og som Fugle sjunge,
Een kalder han med Tordenskyens Tunge,

Med Havets Brøl, naar vildest Brænding bruser;
Mig kaldte han en Sommeraften silde
Med Lyden af din Røst, den klare, milde.

X.

Madonna, vil en selsom Drøm du høre?
Ved Himlens Dør jeg stod, sorgfuld i Sinde;
Jeg skimted Herlighedens Glands derinde,
Og Sang af Engle naaede svagt mit Øre.

Luk op, Sanct Peder! bad jeg, lad dig røre
Da lød en Røst fra Morgenskyens Tinde:
Vend om og søg dig først en Elskerinde,
Thi kun for To jeg aabner Himlens Døre.

Det var Gud Amor selv, der til mig mæled;
Han Portner var, og Nøglerne de tvende
Af Guld og Sølv, saae jeg, han holdt ihænde.

Flyv, lette Sang! af Haab og Frygt besjælet,
Hen hvor min Rose staaer i Blomstervrimlen,
Og hvisk: Madonna, hjælp ham ind i Himlen!

XI.

Ifald du er mig huld, da vil du siden
Forundret sige vist, engang ad Aare:
»Hvi led du slig en Angst og Tvivl, du Daare?
Jeg elsked dig jo lønlig hele Tiden.«

Vaar spirer kun igjennem Vinterstriden;
Den gamle Jord maa døe, før Himlens Taare
Kan vække nye Roser af dens Baare;
Alt Skjønt og Herligt fødes gjennem Liden;

Og skjønt og herligt er det Barn af Smerte,
Min Sjæl har født, Guldbarnet af mit Hjerte,
Der mod dig rækker sine Hænder spæde.

Min Sorg og Angst har luttret det for Brøde,
Og jeg har kjøbt dets Smiil ved selv at bøde;
Tag det, og lad det voxe til din Glæde!

XII.

Naar Foraarssolen mildt, med Hænder blide,
Har løftet Sneens Lin, naar Havens Gange
Gjenlyde høit af klare Fuglesange,
Staaer Æbletræet smykt med Blomster hvide.

Men Blomsten falder af ved Sommertide,
Og bittert gjennem Aarerne de trange
Gaae Livets Safter, Grenen skjælver bange —
Da bryde gyldne Frugter af dens Side.

Min Elskovs Træ stod først i Foraarsstunden
Med Blomster smykket, duftende i Lunden,
Og Fuglesange høit fra Kronen løde.

Men Blomsterne faldt af, og Træets Aarer
Høit svulme nu med skjulte, bittre Taarer:
Naar kommer Frugten vel, den gyldne, søde?

XIII.

Bag Jordens Bryst, i Klippehjertets Kamre,
Hvor Mørkets Edderkop sit Garn udspænder,
Ad eenlig Sti, som Foden ikke kjender,
En Bjergmand gaaer, hvor Dybets Vandfald jamre.

De golde Steen, liig onde Tanker, klamre
Sig om Krystallerne med stærke Hænder;
Da hugger han, mens Lampen stille brænder,
Det ædle Guld af Klippen ud med Hamre.

Jeg steg som han ned i mit Hjertes Klöfter,
Og Sorgens tunge Hammer skal jeg svinge
Til jeg det rene Guld for Dag kan bringe.

Det ligger dybt, og langsomt jeg det løfter;
Men midt i dybest Nat, blandt Taagedampe,
Din Kjærlighed, Madonna! er min Lampe.

XIV.

Som Oldtids Spaamand, der fra Høiens Tinde,
Ved Stjerneskjær, med ufravendte Blikke
Paa Himlen stirred, for at see, om ikke
Naar Fugle fløi, han kunde Varsel finde:

Saadan jeg eensom staaer, min Elskerinde!
Og venter, du skal Varselsordet skikke.
Dybt under mig jeg lader Jorden ligge,
Dens blege Lys udslukkes og forsvinde,

Naar over mig jeg skuer i det Fjerne
Dit Øies milde, drømmerige Stjerne,
Og bader Sjælen i de rene Luer.

Trofast jeg staaer til Nattevagten ender;
O, var blot Ordets Fugle, som du sender,
Ei sorte Ravne da, men hvide Duer!

XV.

Eensom jeg sidder i det stille Kammer,
Hvor Mindet kun besøger mine Tanker;
Taus Natten er, ikkun mit Hjerte banker
Med tunge Slag, mens døsig Lampen flammer.

Jeg tænker paa min Elskovs Fryd og Jammer,
Og mens i Mindets Urtegaard jeg vanker,
Hvert Smiil og Ord og Blik af dig jeg sanker,
Som var det Blomster mellem Lundens Stammer.

Og mens jeg Smilets Rosenknopper blander
Med Ordets duftende Viol, og vikler
Imellem dem dit dunkle Bliks Aurikler,

Og Blomsterne med Længsels Taare vander,
Jeg tænker: Krands! maaskee du kun skal smile
Paa Graven, hvor mit Haab er lagt til Hvile.

XVI.

Forunderlige Træ, som dybt herinde
Har slaaet Rødder i mit Hjertes Kammer!
Snart gløder du som Guld i Solens Flammer,
Snart stille Sølverstjerner paa dig skinne.

Snart gyser alt dit Løv for kolde Vinde,
Og visner hen og falder af med Jammer;
Snart staaer du atter skjøn som Skovens Stammer,
Naar lysest Foraarskrands de om sig binde.

Om Skyen sortner, eller Stjerner spille,
Ved Dag og Nat du voxer langsomt, stille,
Og strækker imod Himlen dine Grene.

Jeg sidder i din Skygge taus og ene,
Indtil engang mit Hoved ned jeg lægger,
Og du min Grav med dine Blade dækker.

XVII.

Før Havets blege Mø sit Bytte kræver,
Før dybt hun drage kan en mødig Svømmer
Ned til den Søvn, hvori man aldrig drømmer,
Tre Gange først han sig af Bølgen hæver.

Tre Gange for hans Øie Stjernen bæver;
Først tredie Gang den salte Skaal han tømmer,
Og medens Havets Skum Liigklædet sømmer,
Hans Legem langsomt imod Dybet svæver.

To Gange var min Kjærlighed begravet;
Nu løfter den sig tredie Gang af Havet
Og aander tungt, og Øiet mod dig vender.

Alt aabner Dybets Havfru for sit sorte,
Eensomme Slot de store Bølgeporte —
Frels mig, Madonna, ræk mig dine Hænder!

XVIII.

Høit lyder Pauken, klart Trompeten skralder;
Stig op, mit Hjertes Dame, paa Altanen!
Der kæmpes skal, høit flagrer Elskovsfanen;
Hør! Pandserpladen rasler, Skjoldet gjalder.

To Riddere til Kamp Trompeten kalder;
Een sidder paa en Ganger, hvid som Svanen,
Den Andens Hest er sort, vildt bølger Manen,
Og som et Sørgeflor Skabraket falder.

De flyve frem med Spyd i stærke Hænder,
Solglimt og Tordensky hinanden møde,
En af dem seire skal, og En skal bløde.

Hil dig, mit Hjertes Dame! du dem kjender,
De tvende Kæmper, det er Fryd og Smerte,
Og Kredsen, hvor der strides, er mit Hjerte.

XIX.

Som Barnet, der sit Øielaag har lukket,
Træt af at græde vel, men ikke trøstet,
Og hvilende sin Kind til Moderbrystet,
Er slumret ind omsider, sagte vugget:

Saa har min Elskov træt sit Hoved bukket,
Og hviler paa de Torne, den har høstet;
Udover den har Søvn sin Vinge rystet,
Og standset er dens Graad, og endt er Sukket.

Men som en Moder from, med milde Blikke,
En venlig Drøm ved Leiet staaer og smiler,
Hvor det forgrædte Barn i Slummer hviler.

O du, hvis Stemmes Klang har Magt at drage
Til vaagen Sorg min Kjærlighed tilbage,
Tal sagte, o Madonna! væk den ikke!

XX.

Kald mig kun kold, du skal ei see den Kvide,
Der som en Kniv mig stinger under Belte;
Dybt i mit Hjerte Længsels Bølger vælte
Med Brusen sig, de skumbedækte, hvide.

Som Floden styrter vild fra Klippens Side,
Naar Sneelaviner høit i Solen smelte,
Saadan, af Sjælens fulde Skaaler hældte,
Ufødte Taarevæld herinde skride.

Men Strømmen, der i Bjergets mørke Kløfter
Utæmmet, brølende, sin Stemme løfter,
Gaaer siden blomstersmykket over Vange:

Flyd da, min Sorg! du, som i Hjertets Kamre
Maa bruse høit og vaande dig og jamre,
Flyd fra min Læbe sødt, som milde Sange!

XXI.

Naar sødt Du hviler mellem Bolstre hvide,
Med Øiet lukt og Drømmesmiil om Kinden,
Mens, Toner liig, der bæres hen af Vinden,
Midnattens Aander let forbi dig skride:

Har jeg, hvor Skovens skjulte Kilder glide,
Hver Nat et Vaabenstævne under Linden;
Forskrækket flygter Hjort afsted med Hinden,
Og Ingen uden Stjernen seer mig stride.

Veed du med hvem? Med Elskovs Gud jeg brydes;
Til Jord med Magt jeg den Forhadte tynger,
Men nye Kræfter i hans Legem gydes,

Thi Jorden er hans Moder; harmfuld slynger
Jeg ham i Luft, mod Himlens Stjernerader,
Det hjælper ei, thi Himlen er hans Fader.

XXII.

Som denne Lund, hvor, liig en grønlig Slange,
Sig Stien bugter paa en selsom Maade,
Hvor hundred matbelyste Slyngegange
Hinanden krydse, som et Net af Traade;

Hvor dybest inde, mellem Fuglesange
Og Rosers Duft, hvorhen fast Ingen naaede,
Gudinden hviler, liig en deilig Fange,
Med Marmorkinderne af Duggen vaade:

Som denne Lund snoer sig mit Liv i dunkle,
Vildsomme Gange, der bestandig føre
Mig ud til Gravens vidtoplukte Døre.

Men hver Gang jeg paa Tærsklen staaer forvoven,
Seer jeg de hvide Marmorlemmer funkle,
Og atter styrter jeg mig ind i Skoven.

XXIII.

Misund mig ei min Latter og min Glæde!
Min Sjæl er Søen, paa hvis blanke Flade
Sivblomsten svømmer mellem grønne Blade,
Mens dybt paa Bunden skjulte Kilder græde.

Vil du en stille Nat til Bredden træde,
Da seer du fjernt en drømmende Najade
Eensom og haabløs sig i Bølgen bade:
Det er min Elskov, svøbt i Sangens Klæde.

Naar Søvnens Stilhed hviler over Landet,
Naar ingen Fugl, men kun den hvide Stjerne
Sees langsomt gjennem Himmelrummet drage,

Da løfter hun sit Hoved op af Vandet,
Og rækker Armen mod dig i det Fjerne,
Og synker sukkende igjen tilbage.

XXIV.

Ved Foraarstid, naar Solens Guldfugl svinger
Sig ung og straalende mod Himlens Bue,
Maa liden Trækfugl sidde paa sin Tue
Og plukke Fjedrene af sine Vinger.

Men imod Høst, naar Kuldens Magt betvinger
Den matte Sol og slukker ud dens Lue,
Da voxer Vingen paa den vilde Due,
Og høit dens Afskedskvad i Luften klinger.

Trøst dig, mit Haab! du Fugl, der som en Fange
I Livets Foraar dine Vinger tabte,
Og træt og sorgfuld flagrer mellem Vrimlen;

Trøst dig, mit Haab, og syng kun dine Sange!
Engang, naar dine nye Fjer er skabte,
Naar Høsten kommer, flyver du til Himlen.

XXV.

Lyd sidste Gang, sorgtunge Sang! om hende,
Der stod paa Tærskelen til Fredens Lande,
I Glands af Evighedens Lys derinde,
Med hvide Roser om sin rene Pande.

Jeg saae et Solglimt komme og forsvinde,
Jeg hørte Engles Røst fra fjerne Strande,
En Luftning, som af varme Foraarsvinde,
Kom mig imøde paa de kolde Vande.

Men før jeg knælende ved Sømmen rørte
Af hendes Slør, faldt Natten paa, den sorte,
Da lukked sig de malmbeslagne Porte.

Og gjennem Mørket hendes Røst jeg hørte:
»Gaa bort og kæmp indtil din Sol opstiger!
Kun gjennem Kamp gaaer Vei til Fredens Riger.«

XXVI.

See Navnet hist i Barken dybt indskaaret!
Her, mellem disse skyggefulde Linde,
En Ungersvend har vandret, og til Minde
Om En, han elsked, dette Træ sig kaaret.

Vel voxer Barken knudret over Saaret,
Og Navnet synes langsomt at forsvinde;
Men midt i Stammen vil man det gjenfinde,
Naar fældet den til Baalet bliver baaret.

Saadan, Madonna! lader jeg med Smerte
Dit Navn forsvinde nu af mine Sange,
Som Skrifttegn, der af Tidens Haand udslettes.

Men tro dog derfor ei, at det forgjettes:
Det voxer, gjennem Tankens skjulte Gange,
Dybt, skjøndt usynligt, indad i mit Hjerte.

Freias Stjerne.

Kun een er Freias Stjerne,
Men rundt den sender
Sin Glands til alle Sider
Med milde Hænder;
Kun een er Freias Stjerne,
Men hvert et Øre
Faaer dog et enkelt Sølvord
Af den at høre.

Der er ei nogen Hytte
Saa lav og lille,
At ei dens klare Straaler
Paa Ruden spille;
Der er ei noget Hjerte
Saa tomt og øde,
Det har jo engang maattet
Af Elskov gløde.

Kun een er Freias Stjerne
Den lyse, høie,
Der seer os ind i Hjertet
Med Jomfruøie;

Men hver en speilklar Bølge,
Hvorpaa den skinner,
Med Elskovsstjernens Billed
Mod Stranden rinder.

Kun een er den Udkaarne,
Den Længselsfjerne,
Kun een den Drømmebaarne,
Vor Vandrings Stjerne;
Men hendes Billed speiler
Hver ædel Kvinde,
Og vækker om den Fjerne
Igjen et Minde.

Træt.

Den brune Hjort i Lunden springer
Og svømmer over Bølgen blaa,
Skovduen breder sine Vinger
Og lader gjennem Luften staae,
Let smutter Haren mellem Buske
Ind under Gjerdets Rosentorn,
Og langsomt seer jeg Ræven luske
Og svinde bag det gule Korn.

Ad Hjemmet til de Kaasen sætte,
Naar Maanen stiger blank af Hav,
Og hvile deres Been, de trætte,
Bag Busk, paa Træ, i Hul og Grav.
Der er ei noget Dyr paa Jorde
Saa fredløst eller saa forfulgt,
Det kan sig jo et Leie spore,
Og har en Vraa, hvor det er dulgt.

Der er ei noget Dyr ilive,
Det finder jo et Skjul tilsidst;
Skal ene mig min Længsel drive
Fra Haab til Haab foruden Rist?
Vil Han, der Hjorten gav et Leie,
Der Haren gav et Gjem paa Vang,
Ei ende mine Torneveie,
Og skjænke Hvile mig engang?

Ved Solnedgang.

Naar Dagen er træt og vil gange til Ro,
Og lukker sit lyseblaae Øie,
Da bygger den synkende Sol sig en Bro
Af Guld paa de vestlige Høie.
Men før den forlader med hurtige Fjed
Den Jord, hvor jeg vandrer i Skygge,
Den standser og rødmer og siger: Følg med!
Hist, hvor Solen gaaer ned, boer din Lykke.

Da griber jeg Staven og vandrer derhen,
Derhen mod den vinkende Stjerne;
Men Solen gaaer bort, som en svigefuld Ven,
Og Straalerne døe i det Fjerne.
Hver eneste Aften den smiler paany
Og siger: Følg med, skal jeg bygge
Dig Slotte med Tag af den rødmende Sky;
Thi hvor Solen gaaer ned, boer din Lykke.

Hver eneste Aften forsvinder den brat,
Og lader mig sorgfuld tilbage;
Da fløiter en Fugl i den stjerneblaae Nat:
Fat Mod, du skal ikke forsage!

Der kommer en Aften med Stilhed og Fred,
Og hyller dig ind i sin Skygge,
Da tage de synkende Straaler dig med,
Hen, hvor Solen gaaer ned, til din Lykke.

Alene.

Du brune Hjort ved Træets Rod,
Du Skovens raske Springer!
Hvor fik du saadant lystigt Mod,
Saa klart et Blik, saa let en Fod,
Som om du havde Vinger?
Da kneiste Hjorten, stolt i Sind,
Med sine Takkers Grene:
Det kommer af, jeg har en Hind,
Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

Du lille Fugl i Busken hist,
Du glade Foraarssanger!
Hvi hopper du saa fro paa Kvist,
Mens jeg mit muntre Sind har mist
Og aldrig mere fanger?

Fra Busken titted Fuglen ud
Og sang bag Blad og Grene:
Det kommer af, jeg har en Brud,
Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

I Bølger, som mod Stranden slaae
Og lege med hverandre!
Hvorfor er I saa lyseblaae,
Mens i mit Hjertes dybe Vraa
Kun mørke Tanker vandre?
Da slog en Bølge frisk og glad
Sit Skum mod Bredden Stene:
Det kommer af, vi følges ad,
Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

Du Stjerne, som din Straale hvid
Nedsender fra det Høie!
Hvi er din Glands ved Midnatstid
Saa bævende, veemodig blid,
Som Taaren i et Øie?
Da lød det sagte for min Hu
Fra Luft, i Toner rene:
Det kommer af, at jeg som du
Maa altid gaae min dunkle Vei alene.

Fred.

»Hvad fattes dig, min Datter kjær?
Hvad tynger paa dit Sind?
Hvor er det fagre Rosenskjær,
Som farvede din Kind?
Hvor er din Stemmes glade Klang,
Dit Smiil, din lette Jomfrugang?
Din Mund er stum og tungt dit Fjed,
Hvor er dit Hjertes Fred?«

O, Moder! jeg er syg og træt,
Jeg veed ei selv hvoraf;
Kom, lad os gaae, jeg længes ret
At see det friske Hav.
Naar Aftenvinden blæser op
Og kruser Bølgens hvide Top,
Naar Sol bag Skoven synker ned,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder, jeg vil bort igjen!
Hver Bølge har en Røst,
Der hvisker som en troløs Ven
Og smerter i mit Bryst.

Lad os gaae ind bag Skovens Træer,
Naar Løvet sagte skjælver der,
Og Stjernen skinner stille ned,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! vel er Skoven smuk,
Og mild er Stjernens Glands,
Men Vinden lyder som et Suk,
Og Sukket ligner hans.
Kom, lad os gaae; jeg længes ret
At sove nu, jeg er saa træt;
Kun naar dit Bryst jeg hviler ved,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! kysser jeg din Mund
Og hører Hjertet slaae,
Saa maa jeg tænke paa den Stund,
Da ved hans Bryst jeg laa.
Hvor jeg saa vandrer hen paa Jord,
Hans Billed i min Tanke boer;
O, siig mig dog, hvis du det veed:
Naar faaer mit Hjerte Fred?

»Foroven klager Bølgens Mund,
Og aldrig faaer den Ro;
Forneden, paa den dybe Bund,
De tause Blomster groe.

Foroven sukker Bøg og Lind,
Forneden tier Storm og Vind;
Naar du i Graven lægges ned,
Saa faaer dit Hjerte Fred.«

Kjærligheds Land.

Før dig jeg elsked, var jeg som en Mand,
Der flakked veivild om paa Havets Vover,
Med revne Seil, mens Horizontens Rand
Den stjerneløse Nat sig hvælved over.

Halv drømmende jeg sad paa Stavnens Fjæl,
Saae ned i Dybet og lod Baaden drive,
Hver Tanke sov en Dødssøvn i min Sjæl,
Jeg vidste knap, om jeg var end ilive.

Da blev det Dag, det lysned fjernt i Øst,
Og rødmende steg Elskovs Sol af Vandet;
For mig laa mine Drømmes lyse Kyst,
Og jublende jeg styred imod Landet.

Skibbrudden, fattig jeg paa Stranden stod,
Og aanded dybt, og saae mig angst tilbage,
Jeg stødte Baaden langtud med min Fod,
Til Tegn at aldrig bort jeg vilde drage.

Skibbrudden, fattig, o, men dog saa rig!
Haab stod igjen og vinked i det Fjerne,
Jeg havde mistet Alt, men fundet dig,
Du mine Drømmes gaadefulde Stjerne!

Foran mig laae i Morgensolens Skin
Dit Væsens uberørte, stille Skove,
De grønne Blade hviskede: kom ind,
Hvis du er trofast og har Mod at vove!

Dybt, som en Drøm om Evighed i Kveld,
Var disse Skoves skyggefulde Kammer,
Den hele Verden sagde jeg Farvel,
Og iled ind imellem Lundens Stammer.

Hvor var det stille her! slet ingen Lyd
Fornam jeg uden Løvets sagte Hvislen,
Og Nattergalens Sang om Sorg og Fryd,
Og nu og da de skjulte Kilders Rislen.

Og hvilken Planteverden, rig og stor!
Hvorhen mit Øie saae, var Jorden dækket
Med unge, halv tillukte Rosers Flor,
Dugsprængt enhver, af Slummer nylig vækket.

Men over dem sig reiste Skovens Hal,
Snart lys og hvælvet som en mægtig Kirke,
Hvor Østens Palmer og Platanen sval
Stod mellem Nordens hvide Hængebirke;

Snart sænkende sig gaadefuld og tæt
Ned i en Myrtelund, hvor Skygger svømme
Som Slør omkring mig, og hvor Sjælen træt
Kan hvile sig, og dybt om Elskov drømme.

Ei nogen Fod før min har vandret her.
Nysgjerrig som en Hind bag Skovens Gitter
Din Tanke paa mig seer; naar jeg er nær
Den flyer, men standser snart igjen og titter.

Som hvide Duer flagre paa min Sti
Dit unge Hjertes Længsler, fromme, rene;
O, kunde jeg dem fange! men forbi
Mig flyve de, op under Skovens Grene.

Mit Haab mig driver frem; ned Solen gaaer,
Igjennem Løvet seer jeg Stjerner skinne,
Og atter Morgenen i Guld opstaaer,
Og Lys og Mørke skifte tidt herinde;

Men fremad vandrer jeg og trættes ei,
Mit Blik sig sænker i dit Væsens Gaade,
Engang jeg finder dog maaskee den Vei,
Der fører ind, hvor jeg den sødt kan raade.

Jeg veed, at dybest bag de dunkle Træer
En yndig, stille Slette der sig breder,
Den trætte Hind i Fred sig hviler der,
De hvide Duer bygge deres Reder.

En Sø der ligger, blank og reen og blaa,
Saa dyb som Himlens Hvælving i det Fjerne,
Henover den de lette Skyer gaae,
Ved Nat den speiler Evighedens Stjerne.

Derinde, veed jeg, er det altid Vaar;
Altid paa Græsset Morgenduggen ligger,
I hver en Busk en Nattergal der slaaer,
Bag hvert et Blad en Rose frem der kigger.

Men høie Stammer holde rundtom Vagt,
Thi Skovens Hjerte banker tyst derinde;
Derhen naaer aldrig Stormens vilde Magt,
O, salig Den, som Veien did kan finde!

Trofast jeg søge vil ved Dag og Nat,
Naar Solen lyser og naar Stjerner skinne;
Jeg veed, at for den Jord, jeg har forladt,
Skal jeg ved dig en bedre Verden vinde.

Fremmed.

Naar du sidder i din Faders Stue
Taus og drømmende ved Arnens Lue,
Og dit fromme Øie paa mig seer,
Mindes jeg en Stund, en længst forsvunden,
Da jeg vandred fjernt i Myrtelunden,
I det Land, hvor Himlen altid leer.

Træt, tungsindig, kom jeg i den milde
Aften til et Kloster ved en Kilde,
Just som Klokkerne til Ave klang;
Roser blomstred opad Kirkens Side,
Indenfor lød Kvindestemmer blide,
Klare, dæmpede, som Aandesang.

Lyset straaled gjennem Vinduets Rude
Hen til mig, som sad forladt derude,
Iblandt Fremmede en fremmed Mand;
Og jeg aned al den Fred og Mildhed
Og de fromme Tanker, som i Stilhed
Blomstred i det ubekjendte Land.

Saadan seer din Sjæl bag Øiets Rude
Hen til mig, som staaer forladt herude,
Og for dig kun er en fremmed Mand;
Og jeg aner al dit Hjertes Mildhed
Og de fromme Tanker, som i Stilhed
Blomstre i det ubekjendte Land.

Sov sødt.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Herude stormer Vinden,
Og Bladet falder guult og dødt
Af Bøgen og af Linden.
Den sidste Blomst er sovet ind,
Begrædt af Skyens Taare;
Men rødmende, med Smiil paa Kind,
Den vaagner nok ad Aare.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Gid hver en Nød og Smerte,
Mens du i Drømme hviler blødt,
Maa falde fra dit Hjerte!
Gid som et guult og visnet Blad
Din Sjæl maa kaste Sorgen,
Og vaagne smilende og glad
Til nyfødt Liv imorgen!

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Fold dine hvide Hænder!
Hver yndig Drøm, min Sjæl har mødt,
Jeg til dit Leie sender.
Indtil du sødt udsovet har,
Min Kjærlighed skal vaage,
Og som en Lampe mild og klar
Bortjage Nattens Taage.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Men hører du, det banker,
Naar Lys i Østen skinner rødt,
Saa er det mine Tanker.
Den hele Nat de vaaged her
Imellem Lundens Stammer;
O luk dem mildt ved Morgenskjær
Ind i dit Hjertes Kammer!

Lad os flye!

Kom, kom! lad os flye,
Du og jeg, min Veninde!
Ud i Skovenes Ly,
Der er Freden at finde.
Lad os flye denne Stad,
Som et trykkende Fængsel,
Med dens Lænker af Had
Og dens Gitter af Længsel.

Her er Elskov en Fugl,
Som skal jages og fældes,
Hist i Skoven er Skjul,
Hvor ei Kyssene tælles.
Her forfølger os haardt
Baade Tunger og Blikke;
Men den eensomme Hjort,
Den forraader os ikke.

Kom, kom! lad os flye!
Jeg kan sagte fornemme
Gjennem Tummel og Gny
Skovens venlige Stemme:

»Kom til mig! her er Trøst
Under Løvet at sanke;
Hver en Blomst ved mit Bryst
Er en Kjærligheds Tanke.«

»For det elskende Sind
Er der godt i min Skygge;
Hver en svævende Vind
Er et Budskab om Lykke.
I, hvis Liv er saa kort,
Som de faldende Blades!
Vil I kaste det bort,
Hvor der kæmpes og hades?«

Kom, kom! lad os flye,
Du og jeg, min Veninde!
Ud i Skovenes Ly,
Der er Freden at finde.
Kun hvor Dæmringens Ro
Over Livet sig breder,
Finder Hjertet den Bro,
Som til Salighed leder.

Sommer om Vinteren.

Hvor er det sødt, ved Vintertide,
Naar Lampen lyser paa din Kind,
At sidde stille ved din Side
Og see dig dybt i Øiet ind,
Mens udenfor de barske Vinde
Misunde os vor Fred herinde.

Mig synes, naar jeg saadan sidder,
Det er en yndig Sommerkveld,
Jeg troer at høre Fuglekvidder
Og Rislen af et Kildevæld;
Thi al den lyse Sommers Glæde
Har i mit Hjerte taget Sæde.

Dit dybe Sind er da den stille,
Umaalte Sø, jeg hviler ved,
Og dine Øines Straaler spille
Liig Maaneskjær paa Bølgen ned,
Hvor Hjertets rene Længselsdrømme
Som hvide Svaner sagte svømme.

O, kunde blot mit Øie trænge
Ind i dit Væsens tause Grund,
Hvor Elskovs Perle hviled længe
Urørt paa Søens dybe Bund;
O, kunde jeg, naar Stjerner bæve,
En salig Midnat Skatten hæve!

Kom mig til Hjælp, min Sang, du lette!
Skyd Baaden ud, heis hviden Seil,
Grib sødt i Strængen, mens vi sætte
Ud paa det maaneklare Speil!
Hvo veed, om ei en venlig Bølge
Forraader os, hvad den skal dølge.

Veed du, hvorfor?

Veed du, hvorfor dit Billed speiler
Sig i min Sjæl saa reent og lyst,
Som i det blanke Hav en Seiler,
Som i en Indsø Landets Kyst?
Veed du, hvorfor din Røst gjenklinger
Saa sødt og hjemligt i mit Sind,
Som Landsbyklokken, naar den ringer
En stille Sommeraften ind?

Før vi blev født til Sorg og Gammen,
Til denne Verdens Liv og Død,
Vi leget har som Engle sammen
I Paradisets gyldne Skjød;
Hvor Salighedens Frugter hænge
Sødtstraalende paa Livets Træ,
Der har vi levet sammen længe,
Og boet i Morgenskyens Læ.

Hvor Evighedens Bølger slynge
Sig i en Kreds om Herrens Stol,
Hvor Stjernerne hans Lovsang synge,
Klartskinnende fra Pol til Pol;
Paa hine lyse Himmelkyster,
Fristed for hver en salig Aand,
Der har, som Broder og som Søster,
Vi vandret sammen Haand i Haand.

Tidt, naar din Stemme sagtest lyder,
Just som den fjerne Klokkeklang,
Frem i min Sjæl et Minde bryder
Om Paradisets Englesang;
Og naar af Veemod mildt forklaret
Jeg seer dit Øies Taareglands,
Er det, som blev der aabenbaret
Mig Glimt af svundne Stjerners Krands.

Da svæver paa min Mund en Tale
Om hine Dages tabte Lyst,
Om Paradisets gyldne Dale,
Om Evighedens Sølverkyst.
Jeg troer, hvis blot jeg kunde finde
Et Ord for hvad jeg dunkelt veed,
Da kunde jeg igjen mig vinde
En Himmel i din Kjærlighed.

Jeg troer, hvis blot jeg kunde give
Hvad dybt jeg føler Navn og Lyd,
Da vilde du, Madonna! blive
Erindret om vor svundne Fryd;
Da vilde du, med milde Blikke,
Din Favn tilsidst mig aabne dog —
Ak, jeg maa tie, kan det ikke,
Thi jeg har glemt vor Barndoms Sprog.

Bøn.

Jeg beder ei om Guldets Glød,
Den har kun liden Varme,
Jeg beder om en Mund saa rød
Og om to hvide Arme.

Jeg beder ei om Ærens Krands,
Hvorom sig Mængden flokker,
Jeg beder om et Øies Glands
Og om en Krands af Lokker.

Jeg beder ei om Lykkens Vind,
Om Glædens raske Seiler,
Jeg beder om det dybe Sind,
Hvori min Sjæl sig speiler.

Jeg beder ei om mangt et Aar
Førend det sidste kommer,
Jeg beder om een yndig Vaar
Og om een Elskovssommer.

Hvad hjælper det?

Hvad hjælper det, din Kind er rød,
Og smilende din Mund?
Hvad hjælper det, din Røst er sød,
Som Fuglesang i Lund?
Hvad hjælper det, du er saa smuk,
Saa ung og glad og ynderig,
Naar jeg maa sige med et Suk,
At du er død for mig?

O, var du død, var Øiet slukt
Og Taushed al din Røst,
Var dine hvide Hænder smukt
Korslagte paa dit Bryst!
Laa du bag Gravens Taarepiil,
Forladt, en visnet Rose liig —
Jeg vilde sige med et Smiil:
Hun er ei død for mig.

Thi var du død, da var din Grav
Det Sted, hvor til min Trøst
Fjernt over Mindets Taarehav
Jeg øined Himlens Kyst;
Da var mit Liv en Længsel kun,
Da hørte jeg med Fryd engang,
Selv gjennem Dødens blege Mund
Din Stemmes fjerne Klang.

Men ak, nu er din Læbe rød
Og smilende din Mund,
Dit Øie klart, din Røst saa sød,
Som Fuglesang i Lund.
Hvad hjælper det, du er saa smuk,
Saa ung og glad og ynderig,
Naar jeg maa sige med et Suk,
At du er død for mig?

Uforglemmelig.

Som over Havets øde Bryst
To Snekker glide hen,
Een imod Vest og een mod Øst,
Og aldrig sees igjen:
Saa mødtes vi paa Verdens Hav,
Eet Ord jeg raabte til dig glad,
Eet Ord til Svar du stille gav,
Og saa vi skiltes ad.

Og mørke Bølger, fleer og fleer,
Dig fra mit Øie tog;
Men om vi aldrig mødes meer,
Eet skal du vide dog.
Hvorlangt end Skjebnens tunge Blæst
Mig driver fra din lyse Vei,
Saalænge jeg er Livets Gjæst,
Saa glemmer jeg dig ei.

Du bar, o Jomfru kydsk og reen!
Min Fremtid i dit Skjød,
Hver Blomst paa mine Tankers Green
Ved dig, min Sol! frembrød.

Hver mandig Daad, jeg øvet har,
Holdt du, som Barnet, over Daab,
Du mine Længslers Hustru var,
Trolovet med mit Haab.

Du Moder var til hver en Sang,
Der toned fra mit Bryst,
Mod dig slog mine Strænges Klang,
Som Bølgen slaaer mod Kyst.
Du gled paa Livets mørke Vand
Forbi mig som et Morgenskjær;
Men aldrig meer jeg glemme kan
Dig, som jeg havde kjær.

Hvergang et venligt Haab opstaaer
I mit forladte Sind,
Hvergang en stille Lykke naaer
Mig som en Vestenvind,
Hvergang fra Sjælens dunkle Favn
En Tanke løfter Vingen frit:
Mit Hjerte hvisker tyst et Navn,
Og dette Navn er dit.

Fremad.

Farvel! Nu brast det sidste Baand,
Der bandt mit Skib til Havnen;
Nu gjælder det, med mandig Haand
Fremad at styre Stavnen.
Min Lykkes Sol bag Skoven sank,
Jeg kunde det ei hindre,
Men Evighedens Stjerne blank
Foran mig seer jeg tindre.

Staa ei, min Sang, med Graad paa Kind
Og stir mod fjerne Kyster!
Her lyder ingen Kvindes Trin
Og ingen Fuglerøster;
Her hører du kun Stormens Brag,
Naar den paa Havet vanker,
Og Bølgens tunge Hammerslag
Mod Skibets Egeplanker.

Her vinker ikke, fiint og hvidt,
Et Jomfruslør bag Grene,
Men store Skyer svæve frit
I Himmelrummet ene.

Her lukker ingen Slummer blid
De trætte Øienlaage,
Paa Havet er der evig Strid,
Der gjælder det at vaage.

Bruus høit, min Sang! som Vinterblæst,
Fyld Seilene de hvide,
At Skibet som en vælig Hest
Kan over Bølgen skride;
Syng ei om Elskovs falske Drøm,
Der kommer og forsvinder,
Syng om de Kræfters dybe Strøm,
Der gjennem Sjælen rinder!

Lyd som en Klang af hærdet Staal,
Som Sværdslag imod Skjolde,
Om freidigt Mod og mandig Taal
Og om Bedrifter bolde;
Lad Nattergal bag Rosentjørn
Et Kvindehjerte smelte,
Sving du dig som den raske Ørn
Mod Himlens Stjernebelte!

Huult sukker det i Toug og Mast,
Og bange skriger Maagen,
Jeg staaer, med Haand paa Roret fast,
Og seer igjennem Taagen.

Bagved forsvinder Landets Kyst,
I Havet synker Skoven,
Men foran stiger, fjernt i Øst,
Et bedre Land af Voven.

En Drøm.

I.

En Nattergal sad udenfor mit Vindue,
Imellem Slaaentornens hvide Blomster,
Og sang saa sødt, at jeg mit Øie lukked
Og syntes, jeg var Barn igjen, og hørte
Paany min Moders halvforglemte Sang.
Den sorte Fugl, der hedder Sorg, og ellers
Ved Dag og Nat sin Vise for mig kvæder,
Selv den sad taus, med Hovedet bag Vinge,
Og hørte til, mens Nat sank over Skoven.
Men mine tunge Tanker lukked langsomt
De taarefulde Øine til og vandred,
Søvngængere liig, henover Maanebroen,
Der skiller Drømmens vidtudstrakte Land
Fra denne vaagne, sørgelige Verden.

Hiinsides Grændsen slog de Øiet op,
Hvor mange Billeder, som dunkle Skyer,
Drog langsomt over Drømmens Aftenhimmel.
O, hvilket gaadefuldt og selsomt Land,
Hvor Sjælen løst fra Legemet kan vandre,
Liig Tonen løst fra Strængelegens Bund,
Og see det Legem, som den nys forlod
Med sænket Øielaag og lukket Mund,
Saa livløst, som om det en Prøve holdt
Paa Dødens Sørgespil, med hvide Haar
Omkring en Pande, hvori Tiden havde
Med tunge Fodtrin traadt sig dybe Veie —
See dette gamle, skrøbelige Legem,
Det visne Pergament med Mindets Skrift,
Opstaae i et forklaret Ungdomslys,
Med overmodigt Smiil, med glandsfuldt Øie,
Med Haabets lette Gang og Modets Reisning.
Forunderlige Land, hvor Drømmen gjør
Til Sandhed atter Alt, hvad Verdens Stormvind
Forlængst har gjort til Drøm, og Tiden glemt;
Hvor Sjælen lever Livet om igjen,
Og hører Stemmer lyde fra de Munde,
Som Gravens Muld har stoppet til, og føler,
At gamle Vunder springe op at bløde:
Er du et Billed paa det bedre Land,
Hvor visne Roser atter skulle blomstre?
Hvad heller er du kun det sidste Gjenskin

Af Livets Sol, der synker under Havet,
Det sidste Skjær, den som et Luftsyn kaster
Foran sig ud i Evighedens Taager?
Vær hvad du vil, selsomme Drømmeverden!
Hvor længst forsvundne Slægter boe hos Folk,
Som endnu ei blev til, og Mindet mødes
I Stjerners Dæmringslys med fjernest Fremtid —
Meer end den vaagne, avindsyge Verden,
Der bærer Sandhedsskiltet paa sin Pande
Og Løgnen i sin Mund, er du mig værd.
Thi disse Billeder, jeg nu skal tegne,
Børn af en Tid, saa rig paa Fryd og Vee,
Som Skovens Abild er i Vaar paa Blomster,
Og imod Høst paa bittre, bittre Frugter:
Dem viste du min Sjæl som klare Syner,
Da jeg var slumret ind en Sommeraften,
Mens Nattergalen sang i Slaaentornen.

II.

Jeg saae en Skov, hvor mosbegroede Stammer
Holdt Vagt omkring en lille, speilklar Indsø,
Og skygged med det mørkegrønne Løv,
Som med en Krands af dunkle Øienhaar,
Om Søens dybe, taarefulde Øie.
Til en af disse Stammer var der bundet
En kulsort Hest, som utaalmodig vrinsked

Og skrabede i Jorden med sin Hov.
Ved Siden af den laa en Hund i Græsset,
Som Hesten var den sort, og begge Dyr
Saae nu og da med kloge Øine hen
Paa deres Herre, som ved Søen stod
Og kasted Græs og Blomster ud i Vandet.
Han var en Ungersvend, der stod paa Grændsen
Imellem Livets Foraar og dets Sommer;
Hans Ansigt var et blomstersmykket Landskab,
Der endnu ei var pidsket af den vilde,
Iiskolde Høstvind, endnu ikke furet
Af Sorgens tunge Plovjern, ikke heller
Endnu forbrændt af Lidenskabens Ildvind.
Han kasted Blomster ud i Søen, men
Hans Tanker flød ei med dem over Vandet;
Frem og tilbage gik de utaalmodig
Imellem Søen og et lille Huus
Med Tag af Straa, med hvide Bjelkevægge,
Som Caprifolier og Vedbend dækked.
I Husets Gavl var der et Vindue aabent
Ind til et lille Kammer, hvor en Seng
Med sneehvidt Omhæng stod, og med en Pude,
Hvorpaa endnu saaes friske Spor af Taarer.
Der fløi hans Tanker ind og ud og søgte;
I Vinduet stod een Rose, men den anden,
Den skjønneste var borte — hvor var den?

Han lytted længe; gjennem Vindens Susen
Og Bølgens Rislen naaede ham omsider
En Lyd af sagte Trin, og saadan laa
Hans hele Sjæl i Øret, at han hørte
Hiin fjerne Lyd før den aarvaagne Hund.
Da den kom nær, og han et luftigt Slør
Bag Krattet skimted, blev han rød og bleg,
Og hvert et Trin gav Gjenlyd i hans Hjerte.
Det banked som i Feber, men han lagde
Sin Haand derpaa og tvang det til at tie.
Thi skjøndt han var saa ung, besad han alt
Den sørgelige Magt, der ellers pleier
At voxe som en Efterslæt af Tidsler
Paa Livets golde Mark, naar Alt er høstet.
Den Magt, at standse Hjertets Slag og tvinge
Den bittre Graad til som en Flod at rinde
Imod sit Udspring, indad hvor den kom fra.
Maaskee gav Skjebnen ham slig Sørgeskjænk
Paa Vuggen alt, for med et Skjold af Jern
At værne ham mod Medynks stumpe Pile.
Thi Saar af Kummers Sværd, naar Blodet strømmer,
Er Vellyst mod de plumpe Slag, som Verden
Har givet Navn af Medynk og af Trøst.
Med denne Sjælens Magt, som med et Bidsel,
Betvang han nu sin Elskovs raske Ganger,
Der vilde flyve frem, og bleg og rolig
Stod han med opreist Hoved tætved Vandet.

Da kom hun, som han vented, udaf Skoven,
Og gik med langsomt Skridt og bøiet Hoved,
Liig En, der sørger, ned til Søens Bred.
Hun var et Barn endnu og græd som Barnet;
Og i sit hvide Slør, med blege Kinder,
Som der hun stod blandt grønne Siv, hun ligned
Vandlilierne, der voxede ved Bredden.
Imellem ham og hende blev kun vexlet
Eet Ord, eet eneste, foruden Navnet,
Men dette Ord var Dødens Lee, der meied
Den ene Livsblomst af, og skar den anden
Saa dybt i Roden, at den aldrig udsprang.

Og derpaa skiltes de. Han steg til Hest
Og vinked med sin Haand; fulgt af sin Hund
Foer han afsted ud i den vide Verden,
Som Vinden, der ei veed, hvorhen den blæser.
Hun stod indtil den sidste Gjenlyd svandt
Af Hestens Hovslag og af Hundens Stemme;
Saa gik hun atter langsomt gjennem Skoven
Op til det hvide Huus med Tag af Straa,
Og lagde sig paa Sengen for at døe;
Og inden føie Tid var der igjen
Ikkun een Rose i det lille Kammer.

III.

Lidt efter lidt forvandled Drømmen sig
Paa selsom Viis, jeg veed ei selv hvordan.
Det gamle Billed smelted med et nyt
Saalunde sammen, som i Dæmringstimen
Det sidste Skjær af Dag med Maanens Lysning.
De dunkle Stammer langsmed Søens Bred
Forvandled sig til hvide Marmorpiller,
Der voxede som ranke Blomsterskud
Op af det dybe Vand, og deres Kroner
Foroven samled sig og blev et Slot
Med høie, rigt udskaarne Vinduesbuer.
De grønne Blade blev til Steen og slynged
Sig, liig en broget Krands af Arabesker,
Om Slottet, der i Maanens Dæmringslys
Laa som en Kæmpeblomst med sneehvidt Bæger
Og flød paa Bølgen. Men den klare Sø
Forvandled Drømmen til et snevert Vand,
Som liig en grønlig Slange snoede sig
I Bugter mellem høie Marmorhuse,
Gravsteder for et længst forsvundet Liv,
Der stod, som Dødninger i hvide Liin,
Og stirrede med tomme Øienhuler
Ud i den stille, maaneblege Nat.
En søvntung, lummer Luft hang over Byen;
De hvide Duer sad paa Kirkens Tag

Med Hovedet bag Vinge; Markusløven
Var slumret ind, halv blind af Alderdom,
Og selv de tvende pandserklædte Kæmper
Paa Taarnets Top slog sagte, som i Drømme,
Den store Klokke i de Dødes Stad.

Kun i hiint Marmorslot var tvende Vinduer
Oplyste klart, et Billed paa de Øine,
Der vaaged indenfor, bag Silketæppet.
Nu lød en Aares Pladsken, Vandet glimted
Med blaalig Glands, og sagte som en Snog,
Smidig som Mandens Tanke, naar den lister
Sig ind i Kvindens uerfarne Sjæl,
Gled der en sort Gondol henad Kanalen
Og lagde sig i Skjul af Slottets Skygge.
En Mand steg ud; hans Kind var bruun af Solen,
Hans Dragt var Landets Dragt, hans Blik var kjækt,
Og Læben svulmede med trodsigt Mod.
Men mellem hver Gang Sjælens Flammer lyste
Som et ustadigt Ildglimt bag hans Bryn,
Var der et Øieblik, hvori der faldt
Et stille Stjerneskjær af Tungsind over
Hans Ansigts Egn; og naar hans Mund var lukt,
Kom der en dunkel Smerteskrift tilsyne,
Hvori der stod, at han var Nordens Barn.
Han gik mod Livets Middag, Foraarsblomsten,
Den havde han forsmaaet og traadt den ned;

Nu rakte han sin Haand mod Sommerfrugten,
Der som en gylden Drueklase hængte
Foran ham, modnet af en sydlig Sol.
Et Øieblik han stod og saae i Vandet,
Som om han vilde læse Skjebnens Raad
I Bølgen, der var dunkel som hans Fremtid;
Men derpaa klapped han i sine Hænder,
En Dør blev lukket op og han gik ind.

Nu stod han i en prægtig hvælvet Sal
Med høie Vægge, straalende af Farver,
Med Gulv af Marmor og med Silkehynder,
Som, mat belyste af en Lampes Skjær,
Vellystig hvisked: hviil dig her og glem!
Hvor var ei denne Sal forskjellig fra
Hiint lille Kammer med den hvide Seng,
Og med det ene Rosentræ i Vinduet!
Imellem dem laa der et Dyb befæstet,
Vel tusind Mile bredt, et Dyb i Rummet,
Et Dyb i Tiden og et Dyb i Hjertet.
Og dog — saa sær er Tankens skjulte Gang,
At den en Vei sig graver under Jorden,
Og kan forene Mindets blege Skygger
Med Øieblikkets Kjød og Blod, og gnave
Det Tæppe sønder, som af Tidens Haand
Er hængt imellem Fortid op og Nutid.
Rastløs arbeider den ved Dag og Nat,

Muldvarpen liig, og Sjælen aner ikke
Dens dunkle Vei og hemmelige Traade,
Før Skillevæggen falder og forfærdet
Den seer de Døde stige frem af Graven.
Der var ei fjernest Lighed mellem Slottet
Af Marmor her og Hytten hist i Skoven —
Hvi steg da just hiint længst forglemte Billed
Op for hans indre Syn i dènne Stund
Og bragte Salens Farver til at blegne?

I Lampens fulde Lys stod foran ham
Hun, som han elsked og som elsked ham,
Hun, Marmorslottets Datter, rank og stolt,
Med Perler flettet i det sorte Haar,
Med dristigt Øiekast, der var i Slægt
Med Druens Glød, og med en Mund, hvis Søster
Kun fandtes blandt Korallerne i Havet.
Hun rakte, varm af Elskov, Armen mod ham,
Og som hun stod paa Gulvet der og smilte,
Var der ei mere Lighed mellem hende
Og hiint forgrædte Barn ved Søens Bred,
End mellem Vandets blege, vaade Lilie
Og Purpurrosens brændende Karmin.
Hvi hæved sig da nu, just som han greb
En Flig af Lykkens Klædebon og saae
I Fyldehornet Elskovsfrugten straale —
Hvi hæved sig da nu just Glemsels Tæppe

Og lod ham see hiint blege Barn igjen,
Der stod ved Søens Bred og græd bag Sivet?
Var det et Billed kun, som Tanken danned
Af Taagerne, der svæve mellem Grave,
Og gav en Klædning paa af Maaneglands
Og Graad af Nattedugg — hvo er da Hersker,
Naar Tanken selv, som er Vasal af Sjælen,
Kan lægge Snarer for sin egen Herre,
Og skuffe Øiet med et Skin af Sandhed?
Men var det virkelig den Dødes Aand,
Der stod imellem dem paa Marmorgulvet,
Hvor er da Fred i Himmel og paa Jord,
Naar Gravene kan aabne sig og sende
De tause Gjæster op i vore Huse,
Naar Himlens Aander stige ned og rive
Det fyldte Bæger bort fra vore Læber?

Han blev til Steen; hans Elskov visned brat,
Som Blomsten visner i en Nattefrost,
Hans Kind blev marmorhvid, og Haaret skifted
Sin Lød, til Tegn, at var hans Legem ungt,
Var Sjælen nu fra denne Stund en Olding.
Han blev til Steen; han saae den stolte Kvinde
Paa Gulvet ligge med udslagne Haar,
Og trygle, som i Ørkenen en Vandrer,
Kun om een Lædskedrik af Elskovs Kilde —
Den randt ei meer, dens Væld var tørret ud.

Ak, hun foer ogsaa vild i Livets Ørk,
Og saae omkring sig kun det øde Sand,
Fordi hun fulgte ham, den falske Fører.
Men han gik fremad og lod hende ligge,
Og Nattens Stjerner saae hans tunge Gang,
Til han forsvandt i Verdens store Sandhav.

IV.

Og sidste Gang forvandlede sig Drømmen.
Jeg Himmel saae og Hav og intet Andet;
Og Havet laa saa stille og saa dybt,
Som var det Øiet af Naturens Aand,
Der vaadt af Længsel stirrede mod Himlen.
Imellem Hav og Himmel flød en Baad,
Meer eensom fast, end Tanken, naar den vover
At kaste sig i Evighedens Hav.
I Baaden sad en Mand i Livets Vinter,
Hvis Snee laa paa hans Haar; hans Ryg var krummet,
Og paa hans Ansigts Gravsted stod der skrevet
Med dybe Skrifttegn: her er Haabet skrinlagt.
Han stirred ned i Bølgen, men hans Øie
Var uden Seekraft, thi hans Sjæl var blind
Og speiled ikke meer de ydre Ting.
Han havde svømmet længe — eller kort,
Thi her var ingen Tid, dens Maal var tabt;
Men Verden havde glemt hans Navn forlængst.

For ham var hvert Sekund en Evighed,
Ham var det eet, om han en Time svømmed,
Hvad heller indtil Havets Strøm randt ud
Og Stjernerne faldt ned og bleve slukte.
Er Evighed den Tid, som ei er Tid,
Da var han alt, skjøndt endnu ikke død
Paa jordisk Viis, dog indenfor dens Grændser.
Men hvad er Død? Hvor ende Livets Lande
Og hvor begynde Dødens? Har kun han,
Hvis Legem føder Gravens sultne Orm,
Ret til at kaldes død? men ikke Den,
Der, en Søvngænger liig, paa Jorden vandrer,
Som i en kulsort Nat, og ei kan mærke,
Naar Fuglen synger eller Blomsten dufter,
Og ikke see de grønne Blades Glands,
Og ikke Solens Lys og Stjernens Blinken,
Fordi hans Hjerte, skjult bag Brystets Hvælving,
Fortæret er af denne Verdens Orm?
O, der er mange Døde fleer end dem,
Liigkisten har i Gjemme! Der er Mange,
Som vandre mellem os med Skin af Liv,
Og skjule bag en borget Skjønhedsmaske
De gustne, dybtindfaldne Dødningtræk.
Vi trykke tidt en Knokkelhaand og kysse
Blodløse Læber — vee os, dersom Masken
Faldt af i samme Stund og Legemet blev
Et sanddru Billed af den døde Sjæl!

Og han var En af dem, der ikke leved,
Endskjøndt han ei var død, der ikke saae,
Endskjøndt hans Øie aabent stod og stirred.
Da gik en Krusning over Havet brat,
Som om et Ord blev talt, der ikke hørtes,
Og en usynlig Aande rørte Bølgen.
Men i den samme Stund blev der et Slør
Bortdraget fra den Gamles matte Blik,
Hans Hjerte banked og hans Kind blev rød,
Og Taarens Kilde, som var tørret ud,
Flød atter, mens han stirred ned i Havet.
Hvad saae han da paa Bunden under Bølgen?

Han saae et lille Huus med Tag af Straa,
Og med en Bjelkevæg, af Vedbend dækket.
I Husets Gavl stod der et Vindue aabent
Ind til et stille Kammer, hvor en Seng
Med sneehvidt Omhæng skjulte sig i Krogen.
I Vinduet var to Roser, een var rød,
Den anden hvid; den hvide, det var hende,
Hiint blege Barn, som han engang forlod.
Hun sad i Glands af Aftenrødens Skjær,
Der gød et Helgenlys om hendes Pande,
Liig det, hvormed Martyrerne afbildes.
Et saligt Smiil paa hendes Læber laa,
Hun løfted Øiet op og saae paa ham
Og sagde: Kom, jeg har tilgivet Alt! —

Da syntes mig, at denne gamle Mand,
Hvis Synd blev ham forladt, det var mig selv.
Svar Længsel greb mig efter Fred igjen,
Og efter hende, som jeg elsked først;
Jeg rakte Armen mod det fjerne Syn,
Da løste Baadens Planker sig, og Bølgens
Iiskolde Hænder rørte ved mit Hoved.

I dette Nu faldt Drømmens Billed sammen,
Og brat jeg vaagned, kold af Nattens Vind.
End troede jeg at høre hendes Røst,
Men det var Stemmen af den Nattergal,
Der sad og sang blandt Slaaentornens Blomster.

Den Eensomme.

I.

Hans Haar er hvidt, ei Vintersnee
Har voldt det, men en Frost af Vee.
Hans Kind er bleg, ei Tidens Fod
Den fured, men en Taareflod.
Hans Mund er lukt; hvor Smilet sad,
Der blomstrer Kummers Malurtsblad,

Og i hans Pandes Rynkeskrift
Staaer Sagn om Sorgernes Bedrift.
Men Ingen veed, hvad han har lidt;
Thi samme Stund, han Pilen fik,
Saa vendte han sig stolt og gik
I Skoven ind med langsomt Skridt,
Krondyret liig, der blodig, mat
Sig fjæler i det dunkle Krat.
Hvordan han sine Smerter bar,
Om der gik lang Tid eller kort,
Forinden Saarets aabne Mund
Blev til et taust, tillukket Ar:
Det veed kun Skovens brune Hjort,
Og Fugl paa Green og Blomst i Lund,
Det veed kun Sø og dyben Elv,
Og Gud i Himlen og han selv.

Med opreist Pande, korslagt Arm,
Forlod han Verdens Landevei;
Han havde taalt den skarpe Harm,
Men Lægedommen led han ei.
Thi saadan er det Verdens Skik,
Først saarer den med giftig Braad,
Saa kommer den med Suk og Graad
Og Medynks vamle Lædskedrik.
Men hvo der stolt, med lukket Mund,
Forsmaaer det lunkne Taarebad,

Og seer sin Sorg i Øiets Grund,
Ham lægger den for Spot og Had.
Dog Spot og Latter, Hadets Ord
Har ingen Magt, der hvor han boer,
De vrede Tungers Hvirvelvind
Naaer ikke til hans Fristed ind;
Thi han har slaget op sin Bo
I Hjertet af den dybe Ro,
Hvor hver en borget Dragt af Støv
Brat falder af som vissent Løv,
Hvor Sjælen ene, nøgen staaer,
Og væver sig af Kummers Traad,
Med Islæt af den stille Graad,
En bedre Dragt, som ei forgaaer.
Han boer i Eensomhedens Skov
Og hviler sig ved Tankens Elv,
Han hører Lyd af Regn og Blæst,
Men aldrig Trin af fremmed Gjæst;
Thi Verden gyser for den Lov,
Som hersker der: at see sig selv.

Hans Venner, det er Hjort og Hind,
Det grønne Blad, den lette Vind,
Skovduen og den vilde Ørn,
Hvert Kildevæld, hver Rosentjørn.
Dem kjender han, til dem betroer
Han tidt i Løn sin Smertes Ord;

Og bliver Byrden ham for svær,
Saa hjælper Himlens Stjernehær
Ham trofast med at bære den,
Som Vennen hjælper Ven igjen.
Thi slig en lys og herlig Magt
Er i den stille Stjerne lagt,
Slig Lægedom mod Harm og Had
Der drypper ned fra Lundens Blad,
Og bæver i Fuldmaanens Skin,
Og hvisker i en Sommervind;
Slig salig, meer end jordisk Trøst
Der boer i Nattergalens Røst,
At ingen Mand en Smerte led,
Som ikke lindret blev derved.
Men Stjernen under Himlens Blaa
Har anden Viis at trøste paa,
End Verden i sin Klogskab veed.
Den følger ikke Fjed for Fjed
Den dagskye Sorg, den trænger ei
Ubuden ind paa Kummers Vei;
Men, som et Øie fuldt af Fred,
Den skuer taus fra Skyen ned,
Og venter stille til han selv,
Den Slagne, lukker op sin Sjæl.
Da taler den med saadan Røst,
Som Tankens Øren høre kun,
Blidt Sølverordet fra dens Mund

Nedsynker i det piinte Bryst,
Og Sorgens Ansigtstræk, de haarde,
Formildes atter af en Taare.

Hans Venner, det er Hjort og Hind,
Og Maanelys og Stjerneskin,
Og hvor han gaaer med blegen Kind,
Der elskes han af dem igjen;
Men selv er han sin bedste Ven.
Skibbrudden er han, Vind og Sø
Ham kasted paa en eensom Øe;
Men over Bølgens vilde Larm
Han løfted høit, med kraftig Arm,
Det Guld, der hviled i hans Sjæl,
Og frelste Skatten og sig selv.
Derfra bestiger han i Ro
Hver stille Nat den Maanebro,
Der gaaer fra Mindets dunkle Kyst,
Høit over Jordens Vee og Lyst,
Ind til det Rige fuldt af Fred,
Hvor Lønnen venter Den, som led.
Med smertebleget Kind og Haar,
Med Sorgens dyrekjøbte Glands
Om Panden som en Martyrkrands,
Han eensom op ad Broen gaaer
Mod Evighedens fjerne Strand;
Men naar hans Vandring ende kan,

Naar Lyset her skal slukkes ud,
For hist at tændes — veed kun Gud.

Mig har engang, som i en Drøm,
En Sommernat Skovkildens Strøm
Fortalt, hvad om hans svundne Liv
Den havde hørt af Blomst og Siv;
Og som jeg hørte det af den,
Fortæller jeg det nu igjen.

II.

Det var en Aften, seent i Mai;
Udsprunget var Kastaniens Blad,
Hvidtjørnens Knopper skiltes ad
Og dufted mildt paa Skovens Vei.
En Nattergal i Krattet slog,
Fuldmaanen op paa Himlen drog
Og kastede sit Sølverskjær
Udover Jorden fjernt og nær.
I Lunden slumred Hjort og Hind,
Selv Skoven sov i Maaneskin,
Som Barnet af at lege træt,
Og drømte sødt og aanded let.
En salig Fred med stille Magt
Som Guds Velsignelse var lagt

I Fuglens Sang, i Bladets Duft,
Og i den lune Foraarsluft;
Henover hvert et haabløst Bryst
Gled der et Maaneskjær af Trøst,
Sorg lukked sine Øienlaage,
Og Savnet hørte op at vaage.

Hvo aner vel i slig en Stund,
At Falskhed boer paa Nattens Mund,
At Tordenstormen, mørk og kold,
Er gjemt bag Maanens blanke Skjold,
Som Hævnens Tanke bag et Smiil,
Som i Guldkogger skarpen Piil?
Hvo aner, at hiin hvide Sky
Før Midnat, som en Søvn af Bly,
Skal brede sig om Himlen trindt
Og gjøre Stjernens Øie blindt?
Hvo tænker, at det stolte Træ,
Der kneiser liig en Ridder stærk
Med Fjederbusk, i Pandsersærk,
Skal synke for et Lyn i Knæ?
At denne Blomsterhær, hvis Duft
Er Skovens Aftenbøn, skal brat
Adsplittes i den sorte Luft,
Og hvirvles om blandt Tjørn og Krat?
Og dog er denne dybe Fred,
Der, liig en Drøm om Evighed,

Sødt hviler over Land og Hav,
Kun Grønsværtæppet paa en Grav;
Og denne Foraarsaftens Glands,
Med Fuglesang og Blomsterkrands,
Er kun et Slør af Maaneskin,
Der hænger over Dødens Kind,
Og som før Midnats Klokker slaae
Skal rives sønder og forgaae.

Det var en Aften seent i Mai,
Der vandred To ad Skovens Vei;
Snart saaes de, snart forsvandt igjen
De bag det grønne Krat i Løn,
Den Ene var en Ungersvend,
Den Anden var en Kvinde skjøn.
De havde begge nys forladt
Hiin morgenlyse Urtegaard,
Som bærer Navn af Barndomsaar,
Og endnu ikke Foden sat
Paa Livets tunge Tornesti,
Der løb dem krum og mørk forbi.
I Taushed gik de, Fjed for Fjed,
Igjennem dunkle Gange ned
Imod det fjerne Hav, hvis Røst
Gav Gjenlyd ind i Skovens Bryst.
Han saae paa hende, men hun slog
Sit Øie ned, paa hendes Mund

Stod Smilets Gaadeskrift en Stund,
Men Sjælen var en lukket Bog
For ham — selv kjendte hun dens Sprog;
Thi Kvindens Tanker er en Frugt,
Som modnes tidlig, straaler smukt
Ved Foraarstid fra grønne Green;
Men Mandens Tankevæxt er seen,
Og han behøver Regn og Slud
Og Storm, for ret at foldes ud.
Han saae hun smilte, dog han saae
Ei Alt, hvad der i Smilet laa.
For ham var det et gyldent Tegn,
Der viste ham hans Fremtids Egn
Saa solbeskinnet, lys og blid,
Som Engen er ved Sommertid;
For ham var dette Smiil, der kom,
Saa sødt, som Lampens klare Skin,
Der lyser Vandringsmanden ind
I Hytten, som han drømte om.
Han aned ei, at Smiil paa Mund
Er tidt kun Lygtemænd, der staae
Som Lysglimt over Mosegrund
Og daare Hvo som troer derpaa;
Slig Lærdom er paa Bunden lagt
For Den, der Livets Drik har tømt —
Han havde knap endnu den smagt,
Endnu ei levet, ikkun drømt.

Saalunde gik en Stund de frem
I Taushed gjennem Skovens Gjem.
En Nattergal i Busken slog,
En Hind igjennem Krattet jog,
Et Hjerte banked høit af Fryd,
Men ellers hørtes ingen Lyd.
Vel havde nylig Elskovs Magt
Rørt ved hans Mund og Talen vakt;
Men Ordet, der saalænge laa
Forborgent dybt i Sjælens Vraa,
Var endnu som den bange Hind,
Der tøver, før i Maaneskin
Den vover sig fra Skygger tætte
Ud paa den aabne, lyse Slette.
O bliv derinde, lev i Fred,
Du stille Drøm om Kjærlighed!
Lev som et Træ ved Jordens Bryst,
Lev som en Fugl med søden Røst,
Lev som den lette Vind, der glad
Forlyster sig bag Blomst og Blad!
Men bliv derinde, vov dig ei
Ud paa den kolde, aabne Vei;
Der fange de dig snart i Garn,
Du Sjælens tillidsfulde Barn!
Der jages du frà Sted til Sted,
Som Dyret, jeg dig ligned ved;

De onde Tungers Hundeflok
Dig følger over Steen og Stok,
Indtil du segner, træt af Saar,
Og Kniven i din Nakke staaer.
O bliv derinde — dog, forbi
Er Frelsens Stund og Skovens Sti.

De standsed, hvor en Slette skred
Svagt heldende mod Havet ned,
Foran dem laa den store Sø,
Men Bølgen slumred under Øe,
Og løfted med sit Aandedræt
Fuldmaanens Sølvslør tyst og let.
Tilhøire rakte Landet ud
Sin muskelstærke, krumme Arm,
En Beiler liig, der favner varm
Ved Nattetid sin unge Brud;
Tilvenstre laa, med takket Gavl,
Med kalket Væg og røden Tavl,
Paa Høiens Skrænt en Landsbykirke,
Halv skjult af grønne Hængebirke.
Hun stod paa Græsset faur og fiin;
Varm af at gaae, sit Hovedliin
Hun løftede med hviden Haand,
Og løste sine Lokkers Baand.
Da var det som naar Sol udslaaer
En Sommerdag sit gyldne Haar,

En Lysning gjennem Skoven gik,
Saa Fugl i Busken vaagned op,
Og Træet rysted med sin Top,
Men Stjernen blegnede derved.
Hun stod som Elverpigen rank,
Og saae paa ham med Øine blaae,
Hvori slig lønlig Trolddom laa,
At brat for hendes Fod han sank,
Og følte Sjælens Kilder rinde,
Som Flod mod Hav, med Magt mod hende.
Han taug ei meer, hvert bange Haab
Fik nu sit Navn i Elskovs Daab;
Retsom naar hundred Stemmers Klang
Forenes i eet Chor til Sang,
Fik hver en Længsel i hans Bryst
I denne Time Maal og Røst.
Alt hvad derinde fjæled sig,
De stille Drømmes Haab og Fryd,
Og Tvivlen med sit stumme Skrig,
Og Veemods Suk, hvert ufødt Ord,
Som kun paa Sjælens Tunge boer,
Brød frem med Magt og blev en Lyd.
Han sank i Knæ ved hendes Fod,
Og tillidsfuld, med Ungdomsmod,
Bad han i Skjærm af Nattens Fred
Om hendes Hjertes Kjærlighed.
Han loved som en Ridder from

At tjene hende Livet om,
At vie heńde Sang og Sværd,
Hver ædel Daad, hver mandig Færd,
At stige glad med hendes Navn
Paa Læben ned i Dødens Favn,
Og bære hendes Billed tro
Ind over Evighedens Bro;
Han svor — og Nattens Stjerner veed,
Om han har trofast holdt sin Ed.

Men hun stød bleg og mæled ei.
Var det fordi med hviden Haand
Hun holdt en Stund Vægtskaalens Baand,
Og veied Elskovs Ja og Nei?
Hvad heller lød fra Skovens Skjul
Et Varselsskrig af Skjebnens Fugl,
En dunkel Sang om Daad, der laa
Foruden Navn i Sjælens Vraa?
Fik hun i Dæmringen at see
Det blege Billed af den Vee,
Der som et Barn endnu ei fød
Laa gjemt og sov i hendes Skjød?
Thi der er Øieblik, hvor Lyn
Gaaer over Tidens Ansigtstræk,
Og viser os til Sorg og Skræk
Ufødte Gjerninger som Syn.
Da see vi Brødens dunkle Drift

Fuldbaaren staae, med blodig Kniv,
Og pege paa den Gaadeskrift,
Der gjemmer Nøglen til vort Liv;
Da see vi vore Barndomsaar
Med rynket Kind og hvide Haar
Gaae sukkende i Dybet ned,
Hvis Bund og Grændser Ingen veed;
Da føle vi med Gysen brat,
Det rører sig i Tankens Hjem,
Og vilde Lyster fare frem
Som Luftsyn i en Vinternat;
Da skue vi en selsom Jagt:
En ædel Hjort er fjernt og nær
Forfulgt af sultne Hundes Hær;
Med Takkerne langs Nakken lagt,
Med blodigt Skum omkring sin Mund,
Henover Bjerg og gjennem Lund,
I Kreds om Horizontens Ring
Den flyver med fortvivlet Spring,
Indtil den døer i Gravens Elv —
Den er et Billed af os selv!
Der gives Tider, da vort Bryst
Gjenlyder af en Klagerøst,
Som er os fremmed end, og dog
Er det vor egen Tankes Sprog;
Det er vor egen Fremtidsdaad,
Der vaagner op med Suk og Graad,

Og melder sig med lønlig Smerte,
Som Barnet under Moders Hjerte.

Hvis hun fornam i denne Stund
Slig Varselsrøst fra Sjælens Grund,
Da var det kun et Øieblik;
Snart hendes Kind sin Farve fik
Og Læben blussed dobbelt rød,
Men atter som en Snog sig skød
Hiint Smiil bag Mundens Roser hen
Og saaes en Stund og svandt igjen.
Hun bøied let sit Hoved ned
Til ham, der bange vented paa
Hvad Svar hans Beilen skulde faae;
Og mens hun sagte rørte ved
Hans Mund med sin og vied ind
Til eensomt Liv hans unge Sind,
Fra hendes lyse Haar der gled
Et Skjær af Guld henover hans,
Det var hans Elskovs Martyrkrands.
Saa lagde hun sin runde Arm
Omkring hans Hals og drog ham tæt,
Som Fuglen i et Fangenet,
Til sine Læber og sin Barm.
O, havde blot hans Øre havt
I eet Sekund den Tryllekraft,
At høre bag det hvide Bryst

Hvad der blev talt med Hviskerøst!
Men han fornam, berust af Fryd,
Kun Ordets, ikke Tankens Lyd.
»Jeg elsker dig,« saa talte hun —
Da lød et Suk fra Havets Mund,
En Gysen gjennem Skoven foer,
De unge Blade skjalv paa Kvist
Ved Tanken om en Kvindes List;
Han lytted kun til hendes Ord:
»Jeg elsker dig og er dig tro,«
Saa mæled hun; »men kun vi To,
Og Stjernerne, som Alting veed,
Skal vide om vor Kjærlighed.
Drag bort, som det din Villie var;
Naar Skoven atter skiftet har
Som nu de hvide Vinterliin,
Og klædt sig i sin Foraarsdragt,
Naar til vort Liv et Aar er lagt,
Kom saa igjen, da er jeg din.
Da skal,« — men hvad hun sagde meer,
Sank i den søde Hvisken hen,
Som kun forstaaes af Een, ei Fleer,
Og ikke siges kan igjen.
Men alt imens hun talte, gled
Hans Øine tidt til Kirken ned,
Der mellem Skov og Bølger blaae
I Glands af Maaneskinnet laa,

Og paa hans Aasyns Tavle kom
Tilsyne hvad hun hvisked om.

Hvo aner vel i slig en Stund,
Naar Mand og Kvinde, Mund ved Mund,
To Blade liig paa samme Green,
Sødt hvile sig, i Tanken Een;
Naar Elskovs milde Sommernat,
Af hver en Sorg og Tvivl forladt,
Har bredt, mens lyse Stjerner brænde,
Sit Drømmeslør udover Tvende:
Hvo aner vel, at Falskhed boer
Paa Nattens Mund, i Elskovs Ord,
At dybest Jammer, vildest Skræk
Er skjult bag Smilets Rosenhæk?
Hvo aner, at det vaagne Liv
Staaer som en Havfru mellem Siv,
Med stivnet Blik og vandkold Barm,
Og truer Drømmen med sin Arm?
Og dog er denne dybe Fred,
Der, liig en Drøm om Evighed,
Sødt hviler over Sjælens Hav,
Kun Grønsværtæppet paa en Grav-;
Og denne Elskovsaftens Glands,
Med Fuglesang og Blomsterkrands,
Er kun et Slør af Maaneskin,
Der hænger over Løgnens Kind,

Og som, naar Dagens Klokker slaae,
Skal rives sønder og forgaae.

De skiltes ad; hans Kind var vaad,
Og langsomt steg han i en Baad,
Der gled i Skjul af Skoven frem;
Hun vandred atter til sit Hjem.
Men over Land og Hav faldt brat
Sligt Mulm, som i et Huus ved Nat,
Naar alle Gjæster hjem er vendt,
Og Lyset slukt og Festen endt.
Fuldmaanen bagved Skoven sank,
Om hver en Stjerne hvid og blank
Greb Skyen med sin sorte Haand,
Og løst blev Tordenstormens Baand.
Udefter, som en sneehvid Fugl,
Der flyver bort fra Redens Skjul,
Gled der et Skib for fulde Seil,
Saa Skummet stod om Bov og Speil;
Det kløved rask de dybe Vande,
Det agted sig til fjerne Lande.
Paa Dækket stod en Ungersvend
Og stirred taus mod Kysten hen.
Bort fra den blomsterløse Vang,
Hvor kun det vaade Tanggræs flød
Og vilde Maagers Stemmer lød,
Hans Tanker gik en Pilgrimsgang

Tilbage til hver Helligdom,
Hver Busk, hver Kilde Skoven om;
Der søgte de bag dunkle Træer
En, som var fjern, endskjøndt saa nær.
Og alt imens han stod og saae,
At Rummet voxed meer og meer,
Og der gik Bølger, fleer og fleer,
Imellem dem, han grunded paa,
Om der er nogen Sorg paa Jord,
Som den at skilles ad, saa stor.
Han havde endnu ikke lært,
Der er et Afskedsord, hvis Slag
Er hundred Gange mere svært,
End det, som blot ved Aar og Dag,
Og blot ved Sø og salten Vand
En Kvinde skiller fra en Mand.
Der er et andet Afskedssprog,
Der klinger huult og falder tungt,
Som Jorden paa et Kistelaag,
Paa hvert et Hjerte blødt og ungt;
Der er et mere beesk Farvel:
Det er imellem Sjæl og Sjæl.

III.

Hvor flyver Storken hen i Høst,
Naar Græsset visner paa vor Kyst?

Hvor søger Stær og Svale Læ,
Naar Løvet falder guult af Træ?
Hvor lægger vel det Skib i Havn,
Der udad vender breden Stavn,
Og heiser op de hvide Seil,
Og glider over Havets Speil?
Hvor drager Mandens Længsel hen,
Naar han paa Kysten staaer igjen,
Og mærker, at en Vintervind
Alt blæser skarpt omkring hans Kind,
Og seer, at Skib og Fugle drage
Den samme Vei, hans Tanker tage?

Der er en Himmel mere blaa,
End den, vort Øie her kan naae;
Der er en mere gylden Sol,
End den, som lyser bleg og mat
En stakket Stund for Nordens Pol;
Der er en stjernesmykket Nat,
Meer varm og lys og elskovsøm,
End den, der ruger som en Drøm
Om Gravens Mørke, Dødens Kuld,
Ved Vintertide, tung som Muld
Og kold som Iis og uden Trøst,
Paa Nordens sneebedækte Bryst.
Der er en deilig Urtegaard
Mod Syden fjernt i Havet bygt,

Som sine varme Bølger slaaer
Imod en Strand med Palmer smykt.
Der er et Land, en Flig, som Gud
Har skaaret mild, med naadig Magt
Af Paradisets gyldne Skrud,
Og hist i Verdenshavet lagt;
Et Land, hvor Somren gløder varm
Som en Rubin paa Jordens Barm,
Og Vintren selv saa yndig er
Som en Opal med Rosenskjær;
Et Land, hvor Livet er en bold
Forvoven Kamp med Sværd og Skjold,
En lystig Dands i Myrtelund,
Et dristigt Kys paa Pigemund.
Der voxer Sagnets Blomst af Guld
I Klipperift, i Dalens Muld;
Der staae de Slotte, hvert især
En kølig Lund af Marmortræer,
Hvor Elskov vandred Haand i Haand
Med Strængespil og Ridderaand,
Hvor kjække, turbanklædte Mænd
Gik ud og ind med Sværd ved Lænd;
Hvor skjønne Kvinder sad i Ring
Om Alabasterkildens Spring,
Og lytted til en Elskovssang,
Mens Vandet risled, Fløiten klang.
Nu er der tyst i hver en Hal,

Dog endnu høres Kildens Fald,
Nu er der tomt i Slottets Sale,
Dog endnu hvisker Mindets Tale.

Der flyver Storken hen i Høst,
Naar Græsset visner paa vor Kyst,
Der søger Stær og Svale Læ,
Naar Løvet falder guult af Træ,
Der drager Tankens Trækfugl hen
Og kommer vingeskudt igjen;
Og derhen paa sin Vandring kom
Den Ungersvend, jeg melder om.

Midt i det gyldne Slot, som staaer
Hvor Sneens Bjerge skraane ned
Mod Xenilflodens grønne Bred,
Er der en yndig Urtegaard
Blandt hvide Marmorsales Pragt,
Som en Smaragd blandt Perler lagt.
Blodrøde Roser voxe der
I Skyggen af Akasietræer,
Granadas Æble rødmer smukt,
Med Purpurmunden halv oplukt,
Og rundtom er den varme Luft
Sødt krydret af Jasminers Duft.
En Søilerække, rank og hvid,
Staaer klædt i Alabasterdragt,

Liig Skygger fra den svundne Tid,
Som endnu stande troe paa Vagt;
Og der er tyst og stille, som
Om aldrig andre Gjæster kom
Imellem disse Blomster ind,
End Stjernelys og Maaneskin,
Og Svalerne fra Slottets Hal,
Og nu og da en Nattergal.
Det er som Tid, den strenge Gjæst,
Der paa sin jernbeskoede Hest
Vildt flyver om fra Syd til Nord,
Med Døden i sit tunge Spor:
Som Tiden selv var standset her,
Og havde faaet Haven kjær,
Og havde vendt igjen sit Fjed,
Og sagt til Slottet: Staa i Fred!

Høit over Xenilflodens Væld
Og over Dalens dybe Skakt,
Er Lindarajas Have lagt
Paa Skrænten af et eensomt Fjeld;
Og kun et Vindue, dækket tæt
Med Viindrueblades grønne Net,
Forbinder den — nei, skiller ad
Dens Blomsterfred og Verdens Had.
Der sad i Kveld hiin Ungersvend
Med Haand ved Kind og stirred hen

Imod de fjerne Bjerge blaae,
Som mellem ham og hende laae.
Hvi blev hans Tanke nu ei her,
Hvorhen den dog saa tidt var iilt?
Hvorfor begyndte, knap udhviilt,
Hans Sjæl paany sin Vandringsfærd,
Og drog, med aldrig slukket Tørst,
Igjen ustadig over Jord?
Det var fordi han havde først
Seet Lyset i det høie Nord.

Thi Bjørnen har sin Vinterhi,
Og Ræv sit Hul at hvile i;
Skovduen og den raske Høg
Har deres Skjul i Eeg og Bøg;
Den vilde Ørn, der jages op,
Kan hvile sig paa Klippetop;
Men Nordens Barn har intet Sted,
Hvor Længslen lader ham i Fred.
Den har sit dunkle Kjendetegn
Dybt i hans Pande gravet alt
Forinden han til Liv blev kaldt,
Og ikke Solskin, ikke Regn,
Ei Sommervind, ei Vinterslud
Kan viske disse Mærker ud.
Som Skyggen følger Legmets Spor,
Saa følger Længslen ham paa Jord.

Gaaer han tilsøes og heiser op
Det hvide Seil i Skibets Top,
Saa vinker den fra Bølgen blaa,
Og hvisker ned fra Mast og Raa;
Har paa sin Hæl han Spore sat,
Og rider han som vilden Blæst
Henover Hede, gjennem Krat,
Saa rider med den mørke Gjæst;
Naar han vil drukne Sorg og Nød
I lystigt Lag, ved Vinens Glød,
Og sætter Bægret til sin Mund,
Saa ligger Længslen paa dets Bund;
Og vil han, ung og elskovsvarm,
Sig hvile ved en Kvindes Barm,
Saa hører han en sagte Røst,
Der kalder ham fra hendes Bryst.
Saalunde gaaer han, Fjed for Fjed,
Ad Livets Bjerg først op, saa ned;
Hver Blomst, han plukker paa sin Sti,
Ham saarer med en lønlig Torn,
I hvert et Væld, han gaaer forbi,
Der blandet er et Malurtkorn.
Men han gaaer frem og hviler ei,
Thi foran paa den trange Vei
Staaer Længslen, som en Skygge hvid,
Og lover ham en bedre Tid;
Den troer han paa, den følger han,

Indtil han staaer ved Gravens Rand.
Der kalder Længslen sidste Gang
Og lover ham bag Natten lang,
For hvad han savned her og led,
En yndig Morgen, fuld af Fred.
Om den vil holde hist sit Ord,
Veed kun den Sjæl, som heden foer:
Han har kun Valget mellem to,
Fortvivle maa han eller troe.

Og denne Hjertets dybe Tarv,
Der skifter Gjenstand vel i Løn,
Men aldrig døer hos Nordens Søn,
Var bleven Ungersvendens Arv;
Den talte til ham, mens i Kveld
Han hviled paa Alhambras Fjeld
Med Haanden under Kind og saae
Ud imod Bjergene de blaae.
Da vendte han med eet sit Blik,
Der vildsomt over Sletten gik,
Og Jægren liig, træt af at jage,
Han kaldte Tankens Falk tilbage;
Thi bag Jasminens Blomstersnee
Fik han et yndigt Syn at see.

Ved Marmorskaalens hvide Fod,
Hvor Bølgen risler sagte ned

Og lædsker hvert et tørstigt Bed,
En ung og deilig Pige stod.
I Vandets Flade, blank og klar,
Hun speiled sig som i et Glar̊,
Og bøiet over Skaalen let,
Hun løste sine Haar af Net
Og fletted dem med hviden Haand —
Mon det var Lindarajas Aand?
Var hun det blege Billed af
Hiin Kvinde, Sagnet taler om,
Som var saa kjærlig, skjøn og from,
Og endnu stiger tidt af Grav,
Og vandrer seent, ved Maaneskjær,
Rundt i den Lund, hun havde kjær?
Nei, det var kun en jordisk Mø,
Ei nogen Drøm fra Gravens Blund,
Det var en stakkels Pige kun,
Født for at elske og at døe.
Han sad useet bag Busk og Blad
Og saae, hvor smukt hun bar sig ad;
Saa kaldte han: »Dolores, kom!«
Da vendte hun sig hurtig om,
Og hendes blege Kind blev rød.
Igjen som før hans Stemme lød,
Da fløi hun, som fra Stræng en Piil,
Igjennem Gangene med Smiil,
Indtil hun tæt foran ham stod;

Der standsed hun, blev rød som Blod,
Og hvisked, mens hun saae til Jord:
»Hvad vil Dolores I, Señor?«
En Stund han taug, sorgfuld i Hu;
Han aned, at det Ord, som nu
Laa bag hans Læber, længe glemt,
Var skarpen Sværd i Skeden gjemt,
Som naar det droges, vilde naae
En Sjæl og dybe Vunder slaae.
Han taug, som med sig selv i Strid,
Tog hende saa ved Haanden hvid,
Og sagde blidt: »Barn af min Sjæl!
Nu maa jeg sige dig Farvel;
Nu drager Stork og Stær afsted,
Nu er det Tid, jeg følger med.«

Gik du en Dag i Skoven ind,
Og saae, hvordan den brune Hind,
Som bedst den vandred tryg og glad
Og sanked hist og her et Blad,
Ramt af et Skud fra Buskens Læ,
Stod stille, skjalv og sank i Knæ —
Da saae du hende; bleg hun stod,
Igjennem hendes Lemmer foer
En Gysen kold, og uden Ord
Hun knæled stille ved hans Fod.
Hvor findes vel det Sprog, som har

Slig Farvesmeltning dyb og klar,
At det kan male hvad der laa
I Blikket, da hun paa ham saae?
Det var en vildsom Vandrers Nød
I golden Ørk, i Skovens Skjød;
Det var den bange Moders Bøn
I Kirken for sin syge Søn;
Det var en Synders dybe Skræk
Ved Synet af Dødsenglens Træk —
Nei Meer, thi lys er Dødens Nat
Mod Kjærlighed, af Haab forladt.
Hvor findes vel det Sprog paa Jord,
Hvori der slige Toner boer,
Som de, der lød fra hendes Bryst,
Da Taaren randt og hun fik Røst:
»Forlad mig ei, naar du gaaer bort,
Er Vintren lang og Somren kort!
Forlad mig ei, naar du har sagt
Farvel, har Solen ingen Magt!
Forlad mig ei, og skal du gaae,
Saa tag mig med paa Bølgen blaa;
Jeg kan jo dog ei leve her,
Naar du gaaer bort, som jeg har kjær.
Dit Hjerte, veed jeg, er ei frit,
Men er der ikke Plads til To?
O, jeg er nøisom, kan du troe,
Elsk hende meget, mig kun lidt!

Lad hende gyldne Sale faae,
Der findes vel til mig en Vraa;
Giv hende Dagen varm og rød,
Giv hende Natten lang og sød,
Men skjænk mig for min Elskov kun
Den drømmerige Dæmringsstund,
Som du har sagt mig lyser der,
Hvor du er fra, med dæmpet Skjær.
Fød mig med Sorger, fyld min Vei
Med Torne, men forlad mig ei!«
Da disse Ord hun havde talt,
Blev hendes Røst af Taarer kvalt.
Han løfted hende blidt fra Jord,
Som Gartneren en Blomst, der groer;
Han klapped hendes blege Kind
Og sagde mild, med sorgfuldt Sind:
»Jeg ynker dig, du stakkels Barn!
Men jeg dig fanged ei i Garn.
Jeg kan ei tøve; blev jeg her,
Saa døde hun, som har mig kjær.
Du tør ei heller tænke paa
At følge mig paa Bølgen blaa;
Thi vissen Frugt paa knækket Green
Er Kjærlighed til fleer end Een,
Og kløver du en Perle, faaer
Du kun igjen to ringe Skaar;
Et lunkent Hjerte kun er deelt,

Men du er værd et varmt og heelt
Jeg bede vil Madonnas Søn
At skjænke dig en Elsker skjøn,
Jeg bede vil Guds Moder selv
At læge Saaret i din Sjæl
Og skue naadig til dig ned —
Farvel, Farvel, og lev i Fred!«

Alt mens han talte, var det som
En anden Sjæl i hende kom;
Thi Had og Elskov skifter brat
I Syden om, som Dag og Nat.
Hun stod foran ham høi og rank,
I Bølger Barmen steg og sank,
Og om dens hvide Tvillinghøi
Som Ravnevinger Haaret fløi.
Hvor nys et Væld af Taarer flød,
Stod hendes Kinder nu i Glød,
Ud fra de sorte Øine skød
Der sig et Blik, som Pilen hvast,
Og saadan mæled hun i Hast:
»Du ynker mig — ynk før dig selv,
Du kolde Skum paa Nordens Elv!
Ynk før den Jord, som af sin Lænd
Har Eder født, steenhaarde Mænd!
Jer skabte Himlen i sin Harm,
Og lagde Jer ved Vintrens Barm;

I drikker af dens golde Bryst,
Jer Vuggesang er Blæstens Røst.
I fik Jer Deel af Jordens Vee,
Dens Fryd er kun et Sagn for Jer;
Af Iis er Eders Tanker der,
Og Eders Ord er Vintersnee.
Hvad hjælper det, at over Sø
Med Stork og Stær I komme hid?
Vor Sommersol er varm og blid,
Men Eders Sjæl kan ikke tøe.
I komme kun som Skyen graa,
Der mørkner os vor Himmels Blaa,
I bringe Sorg og Savn herned,
Men selv faae I dog aldrig Fred.
Saa vorde Sorg din Lod paa Jord,
Du, som har lært mig Sorgens Ord!
Jeg vier dig til Suk og Savn,
Du, som har sagt mig Sukkets Navn!
Dit Liv skal eensomt stande liig
En nøgen Steen ved Havets Vig,
Og har du naaet dets Grændseskjel,
Skal Ingen sige dig Farvel.
Drag bort, jeg lægger mellem os
En Ørk af Had, et Hav af Trods!
Og før skal Blomst i Ørken groe,
Før hun og du skal sammen boe,
Ja, før skal Havet fyldes ud,

Før du skal kalde Nogen Brud!«
Saa talte hun, og fjernt i Nord
Et mægtigt Lyn som Vidne foer
Bag Skyen frem i samme Stund,
Et Amen lød fra Tordnens Mund
Og gjenklang i de dybe Dale;
Men hun forsvandt i Slottets Sale.

IV.

Det var en Aften, seent i Mai;
Udsprunget var Kastaniens Blad,
Hvidtjørnens Knopper skiltes ad
Og dufted mildt paa Skovens Vei.
I Bugten, langs den krumme Bred,
Hvor Sletten skraaned sagte ned,
Der slumred Vandet, blankt og tyst;
Kun nu og da en Bølge faldt,
Ret som et Ord i Søvne talt,
Med dæmpet Mumlen ind mod Kyst.
Igjennem Bugtens snevre Port
Gled for den sagte Vind et stort,
Letbygget Skib med hvide Seil,
Saa langsomt henad Havets Speil,
Som om det var en Fugl, der ret
Var af at flyve bleven træt;
Det havde gjæstet fjerne Lande,
Nu søgte det til Hjemmets Strande.

Paa Dækket stod en Ungersvend
Og stirred taus mod Kysten hen,
Hvor Eng og Skov i Aftenskjær
Kom meer og meer hans Øie nær.
Alt som han gled mod Landet ind,
En mægtig Længsel greb hans Sind;
Hans Hjerte banked mere fast,
Hans Tanker fløi med større Hast,
Og paa hans Ansigts Foraarsegn
Faldt Smilets Solskin, Taarens Regn.
Hvad var der for en lønlig Magt
I disse stille Skove lagt,
I Løvets Susen, Gjøgens Sang,
I Aftenklokkens fjerne Klang?
Thi hver en Lyd, der sagte flød
Igjennem Luften til ham hen,
Var ham saa dyrebar og sød,
Som Stemmen af en savnet Ven;
Det kom ham for ved hver en Røst,
Som Sjælen rev sig af hans Bryst,
Og vilde flyve foran Vind
Og Strøm og Skib i Lunden ind —
Hvad var der for en lønlig Magt
I disse stille Skove lagt?

Det veed ei du, der fulgte tro,
Med varsomt Skridt, i søvnig Ro,
De brede Landeveies Spor

I Støv og Hede, langsmed Jord;
Det veed ei du, der kravled seen,
Med Sneglens Fart, fra Steen til Steen;
Og endnu mindre du det veed,
Der i dit Hul dig graved ned,
Og sad i Ro og rusted der,
Som i sin Balg et ubrugt Sværd.
Det veed ei du, der gaaer bag Plov,
Og træder hvor din Oxes Klov
Har traadt før dig, og viger ei
Fra Furens lige, sikkre Vei;
Men du det veed, der stævned frem
Paa Bølgen blaa, langt fra dit Hjem,
Og trodsed kjæk, med mandig Hu
Den vilde Brænding, Stormens Gru,
Du veed det, raske Sømand, du!
Du, som har vaaget tidt, forladt
Af Stjernelys, i Mulm og Nat,
Og styret gjennem Regn og Blæst
Din Snekke som en vælig Hest.
Du, som har flakket viden om,
Og til de øde Steder kom,
Hvor man foroven Himmel seer,
Forneden Hav og intet Meer;
Hvor Stormen, som en Kæmpe stærk,
I Tordenskyens Pandsersærk,
Med Lynets Landse, lurer bag

Den fjerne Synskreds Nat og Dag;
Hvor hver en Vove dybt i Hav
Er som en graadig, bundløs Grav,
Hvor Vandets blege, lumske Mø,
Med Krands af Skum, i Taageslør,
Gaaer foran Skibet over Sø,
Og lukker op sin Bølgedør.
Du, som har drømt saamangen Stund
Om Fuglesang i grønne Lund,
Og vaagned af den søde Drøm,
Og fandt dig midt paa vilden Strøm,
Hvor Maagen skriger, Stormen vanker,
Og Bølgen slaaer mod Skibets Planker —
Du veed, hvad det vil sige, naar,
Let vugget af en sagte Vind,
Hen imod Havnen Skibet gaaer,
Og Seilet tages langsomt ind;
Du veed, hvordan det er at staae
I Stavnen høit og skue paa,
At Skov og Eng i Aftenskjær
Bestandig kommer mere nær;
Du veed, men ogsaa du kun veed,
Hvad der er for en salig Fred
I Lovets Susen, Gjøgens Sang,
Og Aftenklokkens fjerne Klang,
Hvad der er for en lønlig Magt
I Hjemmets stille Skove lagt.

Men han, som steg i Baaden hist,
Den Ungersvend, jeg melder om,
Der hjem fra fjerne Lande kom,
Han følte Meer endnu forvist.
Thi han fornam i Skovens Sprog,
Naar Vinden imod Blade slog,
Med Længsels urofulde Lyst,
En Gjenlyd af den Kvindes Røst,
Som havde skjænket ham engang,
Mens Bladet hvisked, Fuglen sang,
I denne Stund, paa dette Sted,
Ved Stjerners Lys sin Kjærlighed.
For ham i Klokkens Lyd der laa
Langt Meer, end blot en Aftenbøn,
Thi ved dens Klang han tænkte paa
Hvad bly hun havde sagt i Løn,
Og alt som Rummet langsomt veg
Imellem Baaden og hans Hjem,
Af Tankens stille Dyb der steg
Et lyst og yndigt Billed frem.
Han saae et Huus med Tag af Straa;
I Skovens Eensomhed det laa,
Dybt inde, mellem Rosers Hæk
I Skjul, ved Bredden af en Bæk.
Ud af den aabne Dør der drog
Ved Fakkelskin et Bryllupstog
Og vandred parviis, Haand i Haand,

Som Drømmesyn forbi hans Aand.
Hun, som han elsked, foran gik
Med lette Skridt, med sænket Blik;
Om Brudesløret, fiint og hvidt,
De gyldne Lokker bølged frit,
Den høire Haand bar Psalmebog,
Den venstre var ei ledig dog;
Hvo var den Svend, som trykked glad,
Berust af Fryd, dens Lilieblad?
Han kjendte ham, han saae heelt vel,
Den Ungersvend, det var ham selv.
Opad den lange Kirkegang,
Hvor Lysekronen brændte klar,
Han saae dem vandre, Par for Par,
Ved Klokkelyd og Psalmesang.
Tilsidst han saae med henrykt Aand,
At han og hun ved Altrets Steen
Fromt knæled ned, i Tanken Een,
Og bytted Ringens gyldne Baand.
End var ei Drømmens Bæger tømt,
Paa Bunden laa et saligt Liv,
Hvori han elsked trofast, ømt,
I Glæde som i Sorg sin Viv;
Endnu var Drømmen ei forbi,
Da stødte Baaden imod Strand,
Han reiste sig, han sprang i Land,
Og iled ind paa Skovens Sti.

O, hvilken Fryd, igjen at gaae
I disse Ganges dunkle Gjem,
Hvor hvert et Blad, hvert lille Straa
Tilhvisked ham: Velkommen hjem!
Det kom ham for, som om det Aar,
Han havde levet sidst, svandt bort
Liig Morgendrømmen bleg og kort,
Som om det var den samme Vaar,
Den samme Nat, som da han drog
Fra hende bort og Afsked tog.
Thi Livet har en dobbelt Art,
Tidt svinder det saa let og snart,
Som Sporet af en Baad i Vand,
Og som et Fjed i Flyvesand;
Tidt graver det sit Skrifttegn ind
Saa dybt og fast i Sjæl og Sind,
At Timen bliver til et Aar,
Og Mindet klart som Stjernen staaer.
Men kun det Liv, der leves rigt
I Fryd og Vee, i Haab og Savn,
Har Meer af Livet end dets Navn,
Alt Andet er kun Drømmen ligt;
Ikkun de Bølger — ak, hvor faa!
Som springe dybt fra Sjælens Vraa
Med vældig Magt, er Livets Strøm,
Alt Andet er kun Skum og Drøm.
Og derfor mødtes Da og Nu,

Liig tvende Floder, i hans Hu,
Og sloge sammen som et Hav
Omkring det blege Gjenfærd af
Det svundne Aar; eet Minde kun
Steg som en Havfru op af Sø,
Og lagde Fingren paa sin Mund:
Det var Alhambras blege Mø —
Hvad vilde hun, hvad varsled hun?

Som for et Aar tilbage, slog
En Nattergal, Fuldmaanen drog
Paa Himlen op, og fjernt og nær
Den kastede sit Sølverskjær.
I Lunden slumred Hjort og Hind,
Selv Skoven sov i Maaneskin,
Som Barnet, af at lege træt,
Og drømte sødt og aanded let.
Han vandred frem med sagte Skridt
Og saae sig om og smilte tidt;
Men Blomsten stod af Taarer vaad,
Hvorhen han kom paa Skovens Sti,
Og Duggen sank som stille Graad
Fra hvert et Træ, han gik forbi.
Da standsed han med eet, liig En,
Der seer en giftig Orm bag Green;
Hans Kind blev hvid og rød igjen,
En Gysen i hans Lemmer foer,

Han stod som naglet fast til Jord,
Og greb med Haand til Brystet hen.
Midt i hans Hjerte blødt og ungt,
Der drømte som et Barn i Fred,
Faldt en uhyre Smerte tungt
Som Hamren paa en Ambolt ned.
Hans Sjæl, der hviled uden Værn,
Blev som et gjennemglødet Jern,
Hans Tanker spredtes vildt og brat,
Liig Gnister i den mørke Nat,
Og fra hans Blik fløi Lyn paa Lyn —
Hvad saae han da for Rædselssyn?
Han saae et Huus med Tag af Straa;
I Skovens Eensomhed det laa,
Dybt inde, mellem Rosers Hæk
I Skjul, ved Bredden af en Bæk.
Ud af den aabne Dør der drog
Ved Fakkelskin et Bryllupstog.
Hun, som han elsked, foran gik
Med lette Skridt, med sænket Blik,
Den høire Haand bar Psalmebog,
Dėn venstre var ei ledig dog;
Hvo var den Svend, som trykked glad,
Berust af Fryd, dens Lilieblad?
Han kjendte ham, han saae heelt vel,
Den Ungersvend var ei ham selv.
Han stille stod paa Skovens Sti,

Og saae, at Toget gik forbi;
Men i den samme Stund der drog
Ud fra hans Bryst et Sørgetog
Af Elskovstanker, som hans Sjæl
For evig sagde nu Farvel.
Ham Ingen kjendte, han var glemt;
Ikkun hans Hund med trofast Sind
Sprang gjennem Busken til ham ind,
Den havde dog hans Minde gjemt
I Aar og Dag, og fulgt af den
Gik han i Skoven ind igjen. —
Hvordan han der sin Smerte bar,
Om der gik lang Tid eller kort,
Forinden Saarets aabne Mund
Blev til et taust, tillukket Ar:
Det veed kun Skovens brune Hjort,
Og Fugl paa Green og Blomst i Lund,
Det veed kun Sø og dyben Elv,
Og Gud i Himlen og han selv.

Men Eet jeg veed og sige vil,
Og du, som lider, lyt dertil!
Den Mand er ei forladt af Gud,
Der fik den stille Sorg til Brud.
Fryd er en Mø, af Falskhed fuld,
Sorg er en Hustru, tro som Guld.
Fryd er en Kvinde, skjøn at see,

Men hun er Barn af denne Jord,
Al hendes Troskab er kun Ord,
Der smelte let som Foraarssnee;
Sorg er et Himlens Barn og veed
Om Veien til sit Hjem Besked.
Er du af Alt paa Jord forladt,
Sorg bliver hos dig Dag og Nat;
Med blege Kinder, høi og streng,
Hun vaager ved din Smerteseng,
Og viser dig i trofast Speil
Din Tankes Brøst, dit Hjertes Feil.
Hun er dig kjærlig, aldenstund
Hun aldrig smiler med sin Mund,
Hun taler haardt, alligevel
Saa frelser hendes Ord din Sjæl.
Tung er vel hendes Tornevei,
Dog du, som lider, last den ei!
Thi naar din sidste Time slaaer,
Naar Døden sidder paa dit Bryst,
Og denne Verdens falske Lyst
Dig svigter troløst og forgaaer:
Da folder Sorg, din stille Brud,
De store sorte Vinger ud,
Og favner dig med trofast Sind,
Og bærer dig i Himlen ind.

CARL PETERSEN,
Kgl. Hof-Bogbinder,
KJØBENHAVN.

